

အိမ်ထောင်ရေး

ပထမ အိမ်ထောင်

ဝတ္ထုတိုများ

MAUNG AUNG

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၇၈၁၁၂၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၂၄၂၁၁၁၀

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်

မောင်နိုး

အတွင်းဖလင်

AZ

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် (၀၃၃၈၄) နန်းဒေဝီစာပေ

အမှတ် ၂၁၅၊ ရှမ်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်လှ (စာပေလောက)

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

၈၉၅. ၈၃
လက်ာရည်ကျော်
ပထမအိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ။ လက်ာရည်ကျော်၊ ရန်ကုန်။
နန်းဒေဝီစာပေ၊ ၂၀၁၀၊ ဒီဇင်ဘာလ။
၂၂၆ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈. ၄ စင်တီမီတာ

ပထမအိပ်မက်

ဝတ္ထုတိုများ

[ဒုတိယအကြိမ်]

စာရေးသူ၏ အထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မ တံကြီး ကုန်း ကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ လက်ာရည်ကျော် ကလောင်အမည်ကို ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ကျောင်းသားဘဝ ၁၉၈၀ မှ ၁၉၈၅ အတွင်း တက္ကသိုလ် နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာများ ရေးသားရာတွင် စတင် အသုံးပြု ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ဆေးသုတေသန အရာရှိ တစ်နှစ်လုပ်ခဲ့သည်။ ပြည်သူ့စစ်မှုထမ်း ဆေးမှူး (ဗိုလ်) ဘဝ ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာ များတွင် သုံးနှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘွဲ့လွန် သင်တန်းများ ဆက်တိုက် တက်ရောက်နေခဲ့ပြီး MBBS, M Med Sc (Paediatrics), MRCP (UK), MRCP-CH, DCH (Glasgow), Doct.Med Sc (Paediatrics), FRCP (Edinburgh) ဘွဲ့များ ရရှိခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းဒေသ အသီးသီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပြီး ယူကေနိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင် နှစ်နှစ် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

စာပေလောကနှင့် အနှစ် ၂၀ ခန့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့ရာမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် 'လက်ာရည်ကျော်' အမည်ဖြင့် ရသဝတ္ထုများ ပြန်လည် ရေးသားခဲ့ပြီး နရသုခိ ချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်း၊ စရဏ မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ သရဖူ မဂ္ဂဇင်း၊ Wellness မဂ္ဂဇင်း၊

ဝီဝကမဂ္ဂဇင်း၊ Perfect မဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ Idea မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်း၊ Family မဂ္ဂဇင်း၊ ရတီမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖော်ပြ ပါရှိခဲ့သည်။

'ဒေါက်တာရဲ' ကလောင်ခွဲဖြင့် ကလေး ကျန်းမာရေး ပညာပေးနှင့် လူငယ် ဆောင်းပါးများကိုလည်း Family, Well-ness, အာရောဂုံ၊ ဝီဝက၊ Perfect, မဂ္ဂဇင်းများနှင့် Good Health ဂျာနယ်တို့တွင် ပင်တိုင် ရေးသားလျက် ရှိသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် အတွင်းက 'ပထမ အိပ်မက်' ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် နှင့် 'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' ဝတ္ထုရှည်တို့ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အမည်ရင်းနှင့်လည်း ကလေး ကျန်းမာရေး ပညာပေး စာအုပ် ငါးအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' မှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသား စာပေ (လူငယ်စာပေ) ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ ဆေးတက္ကသိုလ် မကွေးမြို့တွင် ပါမောက္ခ/ ဌာနမှူး/ 'ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး' အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပြီး သုတ၊ ရသ စာပေများ စဉ်ဆက် မပြတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။

○

မာတိကာ

၁။ ဓာတ်လိုက်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး	၂၄
၂။ အချစ်ကိုပင်လျှင် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ	၃၆
၃။ အသက်တမျှ	၅၆
၄။ ဟိုးဝေးဝေးက တောင်ကျချောင်းရေ	၆၈
၅။ နှလုံးနှင့်ခြင်း	၈၂
၆။ ကွန်းခိုရာ ပိတောက်ရိပ်	၉၂
၇။ ထာဝရ အိမ်ရှင်	၁၀၆
၈။ အချစ်နှင့် ယှဉ်၍ ရှင်သန်ခြင်း	၁၁၈
၉။ မြတ်နိုးတတ်တယ် . . .	၁၃၄
၁၀။ သဲ့သဲ့မျှသော ဂီတသံ	၁၄၈
၁၁။ ရင်ကွဲ . . . ပုစဉ်း	၁၆၂
၁၂။ ဒီရေကျချိန်	၁၇၆
၁၃။ လက်သည်းပေါ်က ပန်းပွင့်လှလှကလေးရဲ့ ပုံပြင်	၁၉၂
၁၄။ နေ့တိုင်း မြင်နေကျ မှန်ထဲက မျက်နှာ	၂၀၄
၁၅။ အမြဲစိမ်း လမ်းကလေး	၂၁၄

ဒုတိယအကြိမ် မက်ခွင့်ရသော ပထမအိပ်မက် ကျေးဇူးစကား

အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့က ဒုတိယ အိပ်မက်၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့က ပထမ အိပ်မက်ဟု တင်စား၍ ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး ထုတ်ဝေ ဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ကို 'ပထမအိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ' ဟု နာမည် ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ပထမအိပ်မက် ပြည့်ဝပါပြီဟုတော့ ပြောနိုင်ပြီ ထင်သည်။ အဲသည်လို ပြည့်ဝဖို့အတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ် စောင့် လိုက်ရသော်လည်း တကယ် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ချိန်မှာတော့ သိပ်မရုန်းကန်လိုက်ရ။ အဲသည်လို အဆင် ချောခဲ့ရသည့် ကိစ္စမှာ ကျေးဇူးတင်သင့်သူတွေ များစွာ ရှိသည်။

အဲသည် အထဲမှာ ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား၊ မှတ်မှတ်ရရ ကျေးဇူးတင်ချင်သူ နှစ်ဦး ရှိသည်။

ပထမ တစ်ဦးက မဝီ (ဒေါ်သီရိထွေး၊ လျှပ်တစ်ပြက် ဂျာနယ်နှင့် Artman Advertising Media) ပါ။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာ အဖြစ် လူတွေ အသိအမှတ်ပြု လက်ခံစေချင်သည့် စေတနာ တစ်ခုတည်းနှင့် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုကလေး ၂၂ ပုဒ်သာ ရေးဖူးသည့် ကလောင်သစ်ကို ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် ထုတ်ဝေပေးရုံ သာမက အပြင်အဆင်၊ ကြော်ငြာပိုင်းက အစ တစ်အုပ် ရောင်းရ တိုင်း တစ်အုပ် အနှုံး ပေါ်လောက်အောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစဉ် ပေးခဲ့သူပါ။ တကယ်တော့ မဂ်က စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ မဟုတ်။ သည်စာအုပ်ကို ပထမဦးဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး နောက်ထပ်လည်း တခြား စာအုပ် မထုတ်ဝေခဲ့ပါ။

နောက်တစ်ဦးက ကိုရဲ (နန်းဒေဝီ စာပေ) ပါ။ လူသိများနေ ပြီးသားလား၊ မသိသေးဘူးလား မသေချာသော ကလောင် 'လင်္ကာရည်ကျော်' တခြား မဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက် ရေးခဲ့သော 'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' ကို လာတောင်း၍ လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုတ်ဝေပေးခဲ့သူပါ။

အဲသည် နောက်ပိုင်းမှာ မွှော်လင့်မထားသော ဝမ်းသာစရာ တွေ ဖြစ်လာသည်။ 'ပထမအိပ်မက်' ရေး၊ 'ကြိုးကြာတောင်ပံ ခတ်သံ' ရော အနုပညာအရရော ရောင်းအားမှာပါ အသိအမှတ် ပြု ခံခဲ့ရသည်။ 'ကြိုးကြာ တောင်ပံ ခတ်သံ' က ၂၀၀၇ ခုနှစ် အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု ရခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ စင်ခဲရော် မောင်မောင်က ရုပ်ရှင်ကြီး ရိုက်၊ အင်္ဂလိပ်စာတန်း ထိုး၍ ပြည်ပ အထိ ဖြန့်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ 'ပထမအိပ်မက်' လည်း အတိုင်း အတာ တစ်ခုအထိ ခရီးရောက်ခဲ့သည်ပင်။ ယခုတော့ multi-media group က အဲသည် ဝတ္ထုတိုတွေကို မြန်မာ့ ရုပ်မြင် သံကြားအတွက် ဇာတ်လမ်းတိုများ ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ 'အချစ်နှင့် ယှဉ်၍ ရှင်သန်ခြင်း'၊ 'ထာဝရ အိမ်ရှင်'၊ 'မြတ်နိုးတတ်တယ်' စသည်ဖြင့်။

အဲသည် နောက်က ဆက်လိုက်ခဲ့သော 'ဒေါက်တာရွှေသွေး နှင့် မပန်းမှုံ' ဝတ္ထုရှည်နှင့် 'သမားလည်ပြန်' ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွေ လည်း အခြေအနေ ကောင်းခဲ့သည်။

ခုတော့ ကိုရဲက 'ပထမအိပ်မက်' ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရိုက် ချင်သတဲ့။ မဂ်ကို ခွင့်တောင်းတော့ မဂ်ကလည်း ခွင့်ပြုသည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်က 'ပထမအိပ်မက်' ကို ဒုတိယ အကြိမ် မက်ခွင့်ရခဲ့သည်ပေါ့။ သည်အတွက် ကျွန်တော် 'လင်္ကာ ရည်ကျော်' ဖြစ်ခဲ့ခြင်း အပေါ်မှာ ကျေးဇူးများစွာ ရှိခဲ့သည် မဂ်ကိုရော ကိုရဲကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ထို့ထက်ပို၍ကား ရသစာပေ အင်အား ချည့်နှံနေချိန်ဟု ယူဆ ထင်မြင်နေကြသော အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များကို တစ်ခဲနက် အားပေးခဲ့ကြသော စာပေချစ် ပရိသတ် ကြီးအား ရင်နှင့်အမျှ ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း။

ဆန္ဒစွန့်ဖြင့်
လင်္ကာရည်ကျော်

ဒေါက်တာ ခင်ဇော်လွင်၏ ကျေးဇူးနှင့် ရောက်ရှိချိန်တွင် အနှစ် နှစ် အလလ ပစ်ချခဲ့သော ကလောင်ကို ပြန်လည် ကောက်ကိုင်ခဲ့ သည့် အချိန်။

ဝတ္ထုတွေ ပြန်ရေးဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာပဲ ဆရာ ခင်ဇော်လွင်က မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့၏။ 'ဆရာ ကျွန်တော့် သုခချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်း မှာ ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေကို စင်တင်ချင်လို့ ဆရာမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေထဲ စာရေးတဲ့သူ ဘယ်သူ ရှိသလဲ' ကြာကြာ စဉ်းစားဖို့ မလို၊ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသူက

'သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ရဲမြင့်ကျော် ရှိတယ် ဆရာ၊ သူက ဆေးကျောင်းတုန်းက လက်ာရည်ကျော် ကလောင်နာမည်နဲ့ ဝတ္ထုတွေ ရေးခဲ့တဲ့ လက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ စာမရေးတာ အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိပြီ၊ သူ့ဆီ သွားတောင်းရင် သေချာပေါက် စာပြန် ရေးမယ့်သူ ဆရာရဲ့'

'ဟုတ်လား ဆရာ၊ သူက ဘယ်မှာလဲ'

'သူက အနောက်ပိုင်း ဆေးရုံကြီးက ကလေး အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးလေ'

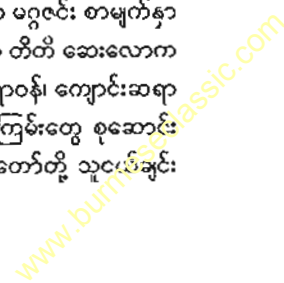
ထိုစကားလေးမှ စတင်ကာ 'လက်ာရည်ကျော်' ဟူသော စာရေးဆရာတစ်ဦး စာပေ စင်မြင့်ထက်သို့ ပြန်လည် ရောက် ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဟိုးငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝ က ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းထဲ ပါခဲ့ဖူးသော 'အချစ်ကိုပင်လျှင် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ' အမည်ရှိသည့် ဝတ္ထု ဟောင်းလေး တစ်ပုဒ်က စ၍ သုခချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ ထက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အနှစ် ၂၀ တိတိ ဆေးလောက တွင် ကျင်လည်ခဲ့ကြပြီး ရခဲ့သမျှသော ဆရာဝန်၊ ကျောင်းဆရာ ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေက စာရေးဖို့ ကျန်ကြမ်းတွေ စုဆောင်း ခဲ့ကြခြင်းဟု ပြောနိုင်လေမည်လား။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း

ပထမအိပ်မက် ပဲ့ကိုင်ရှင်သို့ မုဒိတာ ပန်းတစ်ပွင့်

လူတစ်ဦး၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် စကားလုံးတွေ မည်မျှ ပြောခဲ့ ဖူးပါသနည်း။ ပြောခဲ့သမျှသော သိန်းသန်းကုဋေ မကသည့် စကားပေါင်း ပြောက်မြားစွာထဲက ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကြည်နူးပီတိတွေ တလှေကြီးနှင့် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ရတနာ တစ်ပါး ကဲ့သို့ ဂုဏ်ယူစွာ ခံစားရသော 'စကားတစ်ခွန်း' ကို ရွေးပါဆိုလျှင် မည်သည့် စကားလုံးကို ရွေးမည်နည်း။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုမေးခွန်းကို သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာ မလိုဘဲ ဒက်ခနဲ ရွေးပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ အချိန်က လွန်ခဲ့သော ဝါးနှစ် (၂၀၀၄ ခုနှစ်) က အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး အိပ်မောကျနေခဲ့သော စာဖိုးတို့ ပြန်လည်နီးထလာချိန် ဖြစ်ပါ သည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝက ရေးသားခဲ့ပြီး သေတ္တာ အောက်တွင် သိမ်းထားခဲ့သော ဝတ္ထုဟောင်းလေး တစ်ပုဒ်က မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာထက်သို့ သုခချမ်းသာ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ

နှစ်ယောက် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး စာပေရေးခဲ့ရသမျှ အတိုးချပြီး တရေးထဲ ရေးကြပါလေတော့၏။ ယခုဆိုလျှင် စာပေလောကထဲ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည့် ကလောင်နှစ်ချောင်းက တွဲဖက်ညီညီ သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းတွေမှန်း သိလို့လား မသိ။ မဂ္ဂဇင်းတွေက စာမူတောင်းလျှင် နှစ်ဦးစလုံးဆီက ဖြစ်တတ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ စာတွေအတူ ရေးရင်းနှင့်မှ သူနှင့် တစ်စ တစ်စ ပိုမို ခင်မင်လာခဲ့ခြင်းပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော်က တူညီတာတွေ တော်တော်များသည်ကိုး။ အတန်းချင်းကလည်း အတူတူ (သူက ဆေးတက္ကသိုလ် ၁ ရန်ကုန်၊ ကျွန်တော်က ဆေးတက္ကသိုလ် မန္တလေးမှ ဆရာဝန် ဘွဲ့ရသူ) ကျောင်းပြီးတော့ အလုပ်ဝင်တာလည်း အတူတူ (နှစ်ယောက်လုံး ပြည်သူ့စစ်မှုထမ်း ဆေးမှူးတွေ အဖြစ် တပ်မတော်မှာ သုံးနှစ်တာဝန် ထမ်းဆောင် ရ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ၅၃၅ စစ်မြေပြင် ဆေးတပ်ရင်းမှာ တာဝန် ကျရင်း အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း မွန်ပြည်နယ်မှချည်း) နောက် သူက ကလေး အထူးကျ၊ ကျွန်တော်က သားဖွားမီးယပ် အထူးကျ ဘွဲ့လွန် သင်တန်း အတူတက်။ နောက် UK သို့ တော်ဝင် သမား တော် ဘွဲ့ယူဖို့ သူက အရင်း ကျွန်တော်က နောက်မှ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အင်္ဂလန်သို့ ပညာတော်သင် သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုမှ သည် စာပေလောကထဲသို့လည်း မရှေးမနှောင်း အတူတူ ဝင် ရောက်လာခဲ့ကြ။ နှစ်ဦးစလုံးသည် တူညီသော စိတ်ထား၊ သဘောထားနှင့် တူညီသော အလုပ်ကို ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံ၍ လုပ်နေကြသူ၊ 'ဆရာဝန်၊ ကျောင်းဆရာ၊ စာရေးဆရာ သုံးဆရာ တစ်ဘဝ' ဟု ပြောရမည်လား။

ဖန်ခါးမြေ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းဆရာ ဘဝမှာတော့ နှစ်ဦးသား အရင်းနှီးဆုံး ခင်မင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း ရောဝတီ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်၍ မကွေးတံတားပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်တွေက ဘဝရဲ့ မမေ့နိုင် စရာ အမှတ်တရ နေ့ရက်များ။

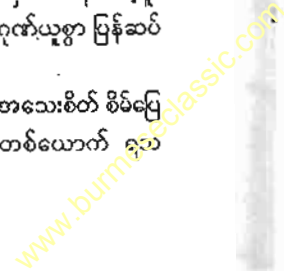
စကားပြောကြရင်းနှင့်မှ သူနှင့် ကျွန်တော် ဟိုးငယ်စဉ်က တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုများကို အသည်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ထို ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်များကို အားကျအတုယူ လမ်းပြကြယ် အဖြစ် စံထား၍ ကြိုးစားခဲ့ကြပုံတွေ တူညီခဲ့ခြင်းကိုလည်း တဖုံ တပြည့် တွေ့ရ၏။ ပညာတတ်မြောက် ယဉ်ကျေး ရည်မှန် စိတ် ဓာတ် အထက်တန်းကျသည့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာ ဝန်၊ စာရေးဆရာ ဘဝကို မျှော်မှန်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည့် ရောင်းရင်း သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး။

အဲသည်လောက် အလုပ်များသည့် ဆရာဝန်၊ ကျောင်း ဆရာ မည်သို့ စာတွေ ရေးသနည်း။ အံ့ဩစရာပင်။ ကိုရဲ တစ်ယောက် ဤင်းနှစ်အတွင်း ရေးခဲ့သည့် စာတွေက အရေ အတွက်သာမက အရည်အသွေးကလည်း မိုးယံသို့ ချီခဲ့ပြီတည်း။ ပြောင်မြောက်သော ဆေးပညာပေး ဆောင်းပါးတွေ သာမက ရသဝတ္ထုတို့၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာမှသည် လုံးချင်း စာအုပ်ပေါင်း များစွာ။ ထိုထဲက စာပေလောကသားတိုင်း အားကျရုဏ်ယူရမည့် 'အမျိုးသား စာပေဆု' ကို သူ ပထမဆုံး လုံးချင်း ဝတ္ထု 'ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ' နှင့် ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ယခု ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားထက်သို့ ရောက်လာတော့ မည်။

'တိုင်း ကိုစိုး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အကြွေး ပြန်ဆပ်၊ အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ 'ပထမ အိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ် ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ထုတ်မှာမို့ အမှာစာ ရေးပေး'

မှန်သည်။ ကျွန်တော့် 'ဆရာဝန်စစ်စစ် ဖြစ်ချင်တယ်' စာအုပ် ကလေး ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်တော့ သူက အမှာစာရေးပေးခဲ့ဖူး သည့် အကြွေးကို ပျော်ပျော်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ ပြန်ဆပ် ခွင့် ရပြီတည်း။

သူ ပထမအိပ်မက် ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို အသေးစိတ် စိမ်မြေ နပြေ သေချာ ပြန်ဖတ်မိ၏။ ကျွန်တော် တစ်ယောက် ရှုသ

ရေယာဉ်ကြော၌ မျောပါသွားခဲ့တော့သည်။ သူ့စာလေး တစ်
ကြောင်းချင်း တစ်လုံးချင်းကို ခံစားတတ်သော နှလုံးသားနှင့်
ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ၊ အတွေးလေးတွေ၊
ဇာတ်လမ်း အဖိအဖော့ မြှုပ်ကွက်ကလေးတွေ စာဖတ်သူကို
မချင့်မရဲ ဖြစ်အောင် မထင်မှတ်သော ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်
ကလေးများနှင့် ဖော်ဆောင်သွားသည့် သူ့ အနုပညာလက်ကို
တအံ့တဩ လှမ်းမြင်ရ၏။

ဖတ်ရင်းနှင့် ရင်ထဲက ဝန်ခံချက်တစ်ခုပင် ထွက်လာရ
လောက်အောင်ပင်။ စာဖတ်ဖော် သူငယ်ချင်း တစ်ဦးကိုပင် ဤသို့
ရင်ဖွင့်မိ၏။

‘ကိုရဲလက်က တကယ့် အနုပညာပဲ၊ ကျွန်တော်ဆို အဲသလို
မရေးတတ်တာ ဝန်ခံရမယ်၊ သူ့လို ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်လေး
တွေနဲ့ အဖိအဖော့ကလေးတွေနဲ့ ရေးတတ်ချင်လိုက်တာ’

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုရဲကို ဤသို့သော စာမျိုးတွေ များစွာ
များစွာ ဆက်ရေးသွားစေချင်သည်။ သူ့စာဖတ် ပရိသတ်က
အဓိက လူငယ်တွေ အများစု၊ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များအတွက်
သူသည် အကောင်းဆုံး လမ်းပြကြယ် တစ်ဦး။ လမ်းလျှောက်ရင်း
လမ်းပျောက်နေကြသော ပန်းတိုင် ပျောက်နေသော ဝေဝါးနေ
သည့် လူငယ်လေးများအတွက် သူ့လိုလူသည် အထူး လိုအပ်
လှသည်။

ဖန်ခါးမြေ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်လုပ်စဉ်က ဆရာရဲ
အား သူ့ရဲကောင်းကဲ့သို့ အားကျ ကြည်ညို လေးစားကြသော
ဆေးကျောင်းသားလေး များစွာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်
‘ဒီနေ့ ဆရာရဲ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးက ဘယ်လို မိုက်တာ၊
ကျွန်တော် ကြီးလာရင် ဆရာရဲလို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ’ နေ့စဉ်
နေ့စဉ် ဒီနေ့တော့ ဆရာရဲ ဘာပြောလိုက်တာ ဟူ၍ ကျွန်တော့်
ဆီ အားပါးတရ ရင်ဖွင့်တတ်သော ကျောင်းသားလေးတွေ များစွာ
များစွာ။

သူ့စာလေးတွေထဲတွင် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်လေးတွေကို
အနုပညာ ပြောက်စွာ ကောင်းသော၊ မြတ်သော လမ်းသို့ မသိ
မသာ လမ်းညွှန်ပြ ထားသည်ကို ခံစားရ၏။ ‘အချစ်ကိုပင်လျှင်
လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ’ တွင် ‘ဆရာဝန်စစ်စစ်’ လူငယ်လေးတစ်ဦး၏
ဘဝကို ချစ်ခင်လေးစားဖွယ် ဖော်ကျူးထား၏။

● အသက်သည် မည်မျှလောက် တန်ဖိုးရှိပါသနည်း။ အသက်
တိုင်း တန်ဖိုးချင်း မတူဘူး။ သူ့အသက် ဆက်ရှင်နေသမျှ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကြီး သာသာ ချမ်းမြေ့မယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အသက်က တန်ဖိုး
ရှိတယ်။ သူ့အသက် ရှည်လေ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ဒုက္ခ
ရောက်လေ ဆိုတဲ့ သူရဲ့ အသက်က တန်ဖိုး နိမ့်တယ်။

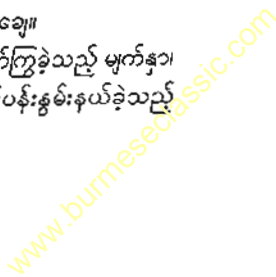
အလွန် တန်ဖိုးရှိသော စကားလေးတစ်ခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
လှပသော၊ အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်နှင့်
ဖွင့်ဆို ဖန်တီးထားသည်ကို ‘အသက်တမျှ’ ၌ တွေ့ရသည်။ ထို
ဝတ္ထုကလေးအား ကြိုက်နှစ်သက်လှကြောင်း နာမည်ကျော်
စာရေးဆရာမ နုနုရည် (အင်းဝ) က ပြောတော့ ဖန်တီးရှင်
ရောင်းရင်းအတွက် ဂုဏ်ယူခင်းမြောက်လှပါ၏။ ထိုဝတ္ထုကလေး
ကို ဖတ်ရသူ လူငယ်တိုင်းသည် တန်ဖိုးရှိသော အသက်ကို
ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဆန္ဒတွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာပါစေသတည်း။

ဝတ္ထုတွေ အားလုံးထဲ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့
‘နေ့တိုင်း မြင်နေကျ မှန်ထဲက မျက်နှာ’ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်
နေ့စဉ် ကြည့်နေခဲ့သော မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် မိမိမျက်နှာ၏
ပြောင်းလဲမှုတွေကို ထိထိရုရှ လှလှပပ ဖွဲ့သိထားသည်။

မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်သည့်
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ပြောင်းလဲမှု။

ရှေ့က မှန်ထဲတွင် ဘာမျက်နှာမှ ပုဂ္ဂိုလ်ချေ။

အလိုမပြည့်ခဲ့သည့် မျက်နှာ၊ ရဲရင့်တက်ကြွခဲ့သည့် မျက်နှာ၊
ရင်ကျက် တည်ငြိမ်ခဲ့သည့် မျက်နှာ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သည့်

မျက်နှာ၊ ဘာမျက်နှာဆို ဘာမျက်နှာကိုမှ မရှိ။ ပကတိ ဟာလာ ဟင်းလင်း။

ထိုဝတ္ထုသည် စိတ်ကူးချိုချိုက စုစည်း ထုတ်ဝေသည့် လက်ရွေးစင် မြန်မာ ဝတ္ထုတိုများ၌ ရွေးချယ် ဖော်ပြခြင်း ခံရ လောက်အောင် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။

အချစ်ဆိုသည် ဘယ်သို့သော အရာနည်း။ အချစ်ကို ခံစား ကြည့်ဖူးပါသလား။ တကယ့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကိုရော တွေ့ဖူး ပါသလား။ အချစ်စစ် ဟူသည် တစ္ဆေနဲ့ တူသတဲ့။ ပြောသူ များသလောက် တကယ် တွေ့ဖူးသူ နည်းလှသည့် ဆိုပဲ။ ကိုရဲ မြင်တွေ့ ခံစားခဲ့ဖူးသည့် အချစ်တစ္ဆေက ဘယ်လိုပါလိမ့်. . .။

အခု ကြားနေရတဲ့ တောင်ကျ ချောင်းရေသံလိုပဲ နှမ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ဟာက အဝေးကနေ မှန်းဆပြီး ခံစားကြည့်တုန်းက သိပ်လှပသလိုလို သိပ်အဓိပ္ပာယ် ရှိသလိုလို တကယ် အနားကပ် ပြီး သရုပ် ခွဲကြည့်ရင် တောင်ကျ ချောင်းနားမှာ သွားကပ် နားထောင်ရသလိုပဲ မသာယာတော့ဘူး။

'ဟိုးဝေးဝေးက တောင်ကျ ချောင်းရေ'တွင် အချစ်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို 'တောင်ကျချောင်းရေ စီးသံနှင့်' ထူးထူးခြားခြား ခိုင်းနှိုင်း တင်ပြထားသည်ကို 'အော် ဟုတ်ပါလား' ဟု ခေါင်းညိတ် ရလောက်အောင် ဖတ်ရပေလိမ့်မည်။

'အချစ်ဆိုတာ လူတွေကို လောကကြီးထဲမှာ ကျင်လည်ချင် စိတ် ဖြစ်အောင် လှည့်စားထားတဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုပါပဲ။ အချစ် မှာ စစ်တာတွေ၊ မစစ်တာတွေ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ချစ်သွားတတ် တာပဲ။ ယောကျ်ားကောင်းဆိုတာ အချစ်ကို နားလည်ရတယ်၊ ဘယ်လို နားလည်ရသလဲ ဆိုတော့ မှီစရာ ကိုးကွယ်စရာလို နားမလည်ရဘူး။ ဘဝမှာ ပျော်စရာကောင်းအောင် ဖြည့်ထားတဲ့ အဖြည့်လေးပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ် ဦးတည်ရာကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်ရင်းက ယှဉ်ပြီး ခေါ်သွားစရာ

သာယာမှုလေး တစ်ခုပေါ့။ အဲဒီလို နားလည်ရတယ်၊ အချစ် ကြောင့် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဘဝ အပြောင်းအလဲ မခံရဘူး။

စကားလေး တစ်ခွန်းက လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ကို ပြောင်းလဲပစ်စေသတဲ့လား။ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ရင်းပြီး ရလာ သော အချစ်ဆိုသည့် ဆန်းကြယ်သည့် အရာတစ်ခု အကြောင်း ကို 'အချစ်နှင့် ယှဉ်၍ ရှင်သန်ခြင်း' ၌ ဖတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သံယောဇဉ် နှောင်ကြီးကို ဘာနှင့် ဖြတ်ရမည်နည်း။

'သံယောဇဉ်ဟူသည် ကျေးဇူးတရား တစ်ခုတည်းနှင့် နှောင်တည်း ချုပ်ဆိုအပ်သော အရာ မဟုတ်၍ အခွင့်အလမ်း ဟူသည့် လက်နက် တစ်ခုတည်းနှင့် ဖြတ်ရလည်း ခက်လှသည်'

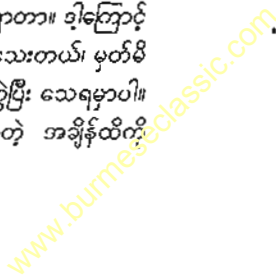
ဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအားလုံး အမောတကော လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြသော အရာတစ်ခု၏ အနှစ်သာရကား အဘယ်သို့နည်း။

'ဪ လောက၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အောင်မြင်မှုတို့မည် သည် ဆုံးရှုံးရချိန် မတိုင်မီ၊ ရရှိ ဝိုင်ဆိုင်ထားရချိန်လည်း မရောက် ခင်၊ ရရှိရန် သေချာသည့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်မိသည်နှင့် ဤမျှပင် ပူလောင်စေပါရောလား'

ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ် လေးနက်သလောက် လှပထိရသည့် စာသားလေးတွေကို ရင်ထဲ နှင့်သွားအောင် ခံစားရမည့် ဝတ္ထု၏ အမည်မှာ 'ကွန်းဆိုရာ ပိတောက်ရိပ်' ဖြစ်ပါသည်။

အောက်က မှောင်နေတဲ့ အခြမ်းထဲကနေ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံ လေးတွေ အဆက်မပြတ်ဘဲ ကြောက်စရာ ချောက်ချားစရာကြီး ပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အော်ရင်က ရင်ကွဲပြီး သေကြရတာ။ ဒါကြောင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲလို့ ခေါ်တာပေါ့တဲ့။ ကို ရှင်းပြဖူးသေးတယ်၊ မှတ်မိ လား။ အခုလည်း မှတ်ထားပါ ကို။ မိုးက ရင်ကွဲပြီး သေရမှာပါ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးတွေလိုပေါ့။ ရင်ကွဲပြီး သေတဲ့ အချိန်ထိကို

အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး မိုး ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ် မြည်တမ်းသွားမှာပါ။ သိလား ကို့ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ် လို့ပေါ့။

ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား မိုး။

ဒါ ရင်ကွဲနေတဲ့ ပုစဉ်းပါမိုး။

တကယ်တော့ ရင်ကွဲသွားခဲ့ရတဲ့ ပုစဉ်းက မိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရင်ကွဲသွားတဲ့ အထိ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့် အချစ်ကိုလည်း သေသွားတဲ့အထိ ဂုဏ်ယူနေမယ့် လူ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ရင်ကွဲပုစဉ်း တစ်ကောင်ရယ်ပါ။

ဟူသည့် ရင်ခွန် လိုက်မောဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် စကားလုံး နှုန့်ရွှေလေးများနှင့် ဖွဲ့သီထားသော အချစ်၏ အဓိပ္ပာယ် ဖွဲ့ဆိုမှု တစ်ခုကိုလည်း 'ရင်ကွဲပုစဉ်း'ဟူသည့် ဝတ္ထုလေးထဲ၌ ခံစားရလိမ့် မည်။ အပြင်လောကတွင် အလွန် တည်သော၊ စကားပြောလျှင် အလွန် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတတ်သော ပါမောက္ခ ဌာနမှူး အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးတွင် ဤမျှ နုနယ် ထိရှမိစား တတ်သော နှလုံးသား ရှိကြောင်း အသင်စာဖတ်သူ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

ကိုရဲ့၏ ဝတ္ထုလေးတွေက စာကြောင်းလေး တစ်ကြောင်း ဖတ်လိုက်၊ မျက်လုံးကို မှိတ်၍ ပြန်စဉ်းစားလိုက်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ပြီးချိန်၌ ရင်ထဲ၌ တွေးစရာလေးတွေ များစွာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ နိုင်သော အစွမ်း ရှိပါ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီးတိုင်း လေးနက်သည့် ဘဝအမြင်တစ်ခု ကို ရင်ထဲ၌ ထားရစ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိ၏။

'ဘဝ ဆိုတာ ဒီရေလို ပါပဲဟာ၊ တက်နေတုန်းကတော့ လုပ်တယ်၊ ကိုင်တယ်၊ ရုန်းတယ်၊ ကန်တယ်နဲ့ အချိန်တွေက ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားတာ၊ လိုချင်တာ၊ ရချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာ တွေ အောင်မြင်သလောက် ရှိလို့ ခံစားမယ်၊ စံစားမယ်လည်း

ကြုံရော ကျရေနေ့ တွေတော့တာပါပဲ၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဒီရေထဲ ပြန်ပါသွားတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျရေတွင် စီးမော့ပါသွားသော အရာတို့ တွင် တစ်သက်လုံး ကြီးစား ရုန်းကန် စုဆောင်းလာခဲ့သော သံယောဇဉ် တွယ်စရာ လူ့စည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်တို့သာ ပါသွားသည် မဟုတ်ပါချေ။

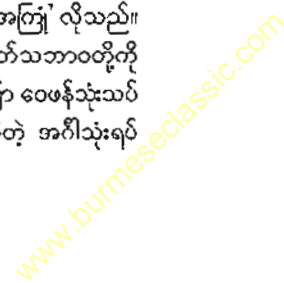
ရောင်ရဲတတ်သော နှလုံးအိမ်သည် ဒီနံ့စွက်သော သောင်ပြင်ကြီးလို တည်ငြိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးမှ ဆုတ်ခွာသွားသော လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့ကို အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဒီရေကျချိန်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရသည့်နောက်မှာတော့ ဒီရေ ကျချိန်၏ အလှတရားကို ရှာဖွေ ကြည့်နူး ခံစားလိုက်ရုံသာ။

ဘဝတစ်ခုကို ဒီရေကျချိန်နှင့် ထိထိမိမိ ခိုင်းနှိုင်း တင်ပြချက် ကို 'ဒီရေကျချိန်' ဟူသော ဝတ္ထုလေးတွင် ဖတ်ရလိမ့်မည်။

ကိုရဲ့၏ 'ပထမအိပ်မက်' ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ သူ ငယ်စဉ် ကလေး ဘဝတည်းက တစ်နေ့ ကျလျှင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တို့ကို ရေးသွားနိုင်သည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာရမည်ဟူသော မြင်းပြသည့် ဆန္ဒ ငယ်ဘဝ၏ ပထမဆုံး အိပ်မက်များကို လှလှပပ ပီပြင်စွာ အကောင် အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ပါရောလား ဟူသော မုဒိတာ စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

စာရေးဆရာကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးက အဘယ်နည်း။ 'စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း' ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ 'စာကောင်း ရေးချင်လျှင် စိတ်ကောင်း မွေးရသည်' ဟု ဆရာ ဇော်ဂျီက ပြောခဲ့သည်။ ပြီးတော့ 'ဘဝအတွေ့အကြုံ' လိုသည်။ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှ လူသားတို့၏ ဘဝ၊ စိတ်သဘာဝတို့ကို နက်နက်နိုင်းနိုင်း လေ့လာပြီးတော့ ပိုင်းခြားစိတ်ဖြာ ဝေဖန်သုံးသပ် ပြီးတော့မှ မှန်ကန်တဲ့ ကောက်ချက်ချခြင်း ဆိုတဲ့ အင်္ဂါသုံးရပ်

ပြည့်စုံ ညီညွတ်သော စာမျိုးကို စာကောင်း ပေကောင်းဟု
ခေါ်ကြောင်း ဆရာ လူထုစိန်ဝင်းက ဆိုပါသည်။

ထူးချွန် ထက်မြက်သော ဆေးပညာ ပါမောက္ခ ကျောင်း
ဆရာ တစ်ဦး၊ ကလေး အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သော
ရောင်းရင်းကြီး ကိုရဲတွင် ဆေးလောက၊ ကျောင်းဆရာလောကကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းရင်း အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ဘဝ
အတွေ့အကြုံများကို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးကာ မျိုးဆက်သစ် လူငယ်
များ အတွက် ကောင်းစေလိုသော စိတ်ရင်းစေတနာနှင့် ပေါင်းစပ်
ပြီး သူ့နဂို ပါရမီ ဓာတ်ခံ 'အနုပညာ ဝမ်းစာ' ပြည့်စုံစွာနှင့်
ဖန်တီး ရေးသားလိုက်သော စာပေ အနုပညာတို့သည် စာဖတ်သူ
တို့၏ စိတ်နှလုံးကို ဖမ်းစား ညှို့ဝင်ကာ ကြီးစွာသော ရသကို
ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ။

ကိုရဲ တစ်ယောက် ထိုသို့သော တန်ဖိုး ရှိသည့် စာပေါင်း
များစွာကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရေးနိုင်ပါစေသတည်း။ ထိုသို့
ရေးနိုင်ဖို့ သူ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးအကြီးဆုံး။
သူလို တန်ဖိုးကြီးလှသော လူသားတစ်ဦး သူ၏ စိတ်ထက်သန်
ပြင်းပြမှု စေတနာနှင့် ပြင်းထန်စွာ အားစိုက် ကြိုးပမ်းမှုတွေ
ကြောင့် သူတွင် အခဲရှိသော သွေးတိုးရောဂါ ရုတ်တရက် ထကြွ
သောင်းကျန်းမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ရောင်းရင်းကြီးအား 'လမ်းပြကြယ် စောကြွေမှာစိုး' ဟူသည့်
ခေါင်းစဉ်လေးနှင့် ဘာကိစ္စနှင့် ကြုံကြုံ ဝေါသမကြီးဘဲ စိတ်အေး
အေးထား ဖြေရှင်းဖို့ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ စာတစ်ပုဒ် ရေးကာ
'ပညာရှိ သတိ ဖြစ်ခဲ' မဖြစ်အောင် သတိပေးရသေးသည်။

ဤစာ၏ နိဒါန်းတွင် ဆိုခဲ့သလို ကျွန်တော့် ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေထဲက တန်ဖိုးအကြီးဆုံး
ဟု ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ရမည့် စကားတစ်ခွန်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို
စကား မည်မျှ တန်ဖိုးကြီးသနည်း ဆိုသည်ကိုတော့ ယခု
စာပေ စင်မြင့်တွင် ပွဲလယ် တင့်လှသည့် လူငယ် စာဖတ်ပရိသတ်

တို့၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာ 'လင်္ကာရည်ကျော်' က သက်သေ
ပင်တည်း။ 'ပထမအိပ်မက်' ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီ-
ဖြစ် သော ရောင်းရင်းကြီး ကိုရဲတစ်ယောက် ငယ်စဉ်က အတူတူ
အားကျအတုယူခဲ့ရသော စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်
ကဲ့သို့ ဂန္ဓဝင် မြောက်သည့် ကမ္ဘာ တည်သရွေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မည့်
စာကောင်း ပေမွန်များကို ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့်
ဆက်လက် ရေးသားနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်း
လိုက်ရပါသည်။

ခေါက်တာနိုးလွင်

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

[၁]

ကမ္ဘာကြီးဟာ ဓာတ်လိုက်နေတာ တော်တော်တော့ ကြာပါပြီ။
နည်းပညာရဲ့ တိုးတက်မှုလို့ပဲ ပြောရမလား၊ မိခင်သဘာဝတရား
ကြီးရဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှုလို့ ပြောရမလား၊ ကမ္ဘာကြီးကတော့ ဓာတ်လိုက်
နေတာ အမှန်ပါပဲ။

[၂]

၁၉၇၀ ပြည့်ကျော် နှစ်တွေတုန်းကပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်လေး
တစ်ဦးက လျှပ်စစ်မီး မရောက်တဲ့ ကျေးရွာလေး တစ်ခုကနေ နာရီ
ဝက်လောက် စက်ဘီးနဲ့သွားရတဲ့ အနီးဆုံးမြို့လေးကို စက်ဘီးနင်းနင်း
သွားပြီး လမ်းမီးတိုင်တစ်ခု အောက်မှာ စာသွားသွားကျက်ခဲ့ဖူးတယ်။
အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တွေထဲက ဇာတ်သိမ်းခန်းလိုပါပဲ။ ၂၀၀၀
ပြည့် ကျော် နှစ်တွေမှာ အဲဒီလူငယ်လေးဟာ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ပုံပြင်တွေရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း
တွေမှာ မပါတတ်တဲ့ ဇာတ်သိမ်းလေးကတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဟာ

မြို့တော်ကြီးရဲ့ အလယ်ကောင်က ကျယ်ဝန်းတဲ့ တိုက်ခန်းကြီး (ဓာတ်
လှေကားပါတဲ့ တိုက်ခန်းမျိုးပါ) အဲဒီတိုက်ခန်းကြီးထဲမှာပါတဲ့ ထိန်ထိန်
ညှိုးနေတဲ့ လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေကို ကြည့်ရင်းက စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိ
ပြန်ရောတဲ့။ ဒီမီးတွေကို ပိတ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း သူတိုက်ခန်းကြီးဟာ
နေ့ခင်းဘက်မှာတောင် သဘာဝ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်း
မဝင်ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဟာ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေ
နေ့တိုင်းမှာ နေ့တစ်ဝက် ခရီးလောက် သွားရတဲ့ သူ့ဇာတိရွာလေးကို
အိမ်က ကားနဲ့ သွားလည်လေ့ ရှိပါတယ်။

မြို့မှာမွေး၊ မြို့မှာ ကြီးခဲ့တဲ့ အိမ်သူကတော့ သူ့ယောက်ျားရဲ့
ရွာပြန်ချင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သေသေချာချာလည်း နားမလည်နိုင်
သားသမီးတွေ ကျူရှင်ကိစ္စ ကျောင်းကိစ္စလည်း ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့
အတွက် အိမ်မှာပဲ နေခဲ့လေ့ ရှိပါတယ်။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးနဲ့အတူ လိုက်လေ့ရှိတာကတော့ သူ့ရဲ့ယာဉ်မောင်း
ပါပဲ။ ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား သားအကြီးကောင် ပါလာ
ပါတယ်။ ပါလာရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်
စာမေးပွဲအောင်စာရင်း စောင့်နေသူမို့ အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိတာက
တစ်ကြောင်း၊ 'နင့်အဖေ ရွာမှာ ဘာတွေ သွားသွား လုပ်နေလဲ၊ နင်
လိုက်စနည်းနာ ကြည့်စမ်း' လို့ မိခင်ဖြစ်သူက တာဝန် ပေးတာက
တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

[၃]

'ဘာလဲ သား၊ မင်း လည်ပင်းက အမည်းတဲ့လေးက...'
သားတော်မောင်က ယောင်ပြီး လည်ပင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်
သေးတယ်။
'ဒါလား အဖေ၊ MP3 Player လေ'
'ဘာလဲကွ MP3 Player'

သားတော်မောင်က ကွန်ပျူတာတွေ အများကြီး တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင် မသိရလားဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ အဖေကို ပြန်ကြည့်ပြီး... .

'သိချင်းဖွင့်တာလေ ဖေဖေရဲ့၊ အရင် အဖေတို့ အစည်းအဝေးတွေမှာ သုံးတဲ့ Flash Memory လို ဟာမျိုးပဲပေါ့၊ အဲဒါကို သိချင်း ဒီအတိုင်း ဖွင့်နားထောင်လို့ ရအောင် လုပ်ထားတာ၊ ဒါဆို အပုဒ် ၈၀ လောက် ဆုံတယ်'

'အခု မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်၊ ဒီအထဲမှာ Hard Disc လိုမျိုးပဲ ထည့်ထားပြီး တိုက်ရိုက် ဖွင့်တာ'

နည်းပညာရဲ့ တိုးတက်မှုကတော့ မြန်ပါပေ။

သားတို့အမေ ငယ်ငယ်တုန်းက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဘဝ အင်းလျားဆောင်မှာ နေဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူလည်း သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်နဲ့ အဆောင် ရှေ့မှာ သိချင်း သွားဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ဝစ်တာ တစ်လက်နဲ့ပေါ့။ ဒီထက်စောတဲ့ ခေတ်တွေတုန်းကတော့ ပတ္တလားကြီးပါ ယူလာပြီး တီးကြတာတွေလည်း ကြားဖူးရဲ့။

ချစ်သူကို ချစ်ခွန်းကျူချင်တာ ပါသလို ဝါသနာပါခဲ့ကြတာလည်း အမှန်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ လက်တစ်ဖက်စာလောက် အပိုင်းကြီးကို တိပ်ကြိုးပတ်ထားတဲ့ သိချင်းဖွင့်စက်ကြီးတွေ ပေါ်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်းရဲခဲ့တဲ့ ဘဝမို့ သူများအိမ်မှာ မြင်ဖူးရုံပဲရှိခဲ့တယ်။ နောက်တော့ လက်တစ်ဝါးစာ ကက်ဆက်လေးတွေ ပေါ်တော့ တစ်ဆောင်တည်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ကပ်နားထောင်ဖြစ်ပြီ။ စီဒီပြားလေးတွေ ပေါ်လာတော့ သားတောင် သိချင်း နားထောင်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာပြီ။ အိမ်မှာလည်း စီဒီစက်ဝယ်နိုင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မအားတော့ နားမထောင်ဖြစ်။ အဲဒီကနေ မျက်ခြည်ပြတ် သွားလိုက်တာ အခုတော့ ဂီတသံစဉ်တွေခမျာမှာ ကြေး၊ ကြိုး၊ သားရေ

လေ၊ လက်ခုပ်တို့ကို စွန့်ခွာ၊ အညှီရောင် တိပ်ကြိုးခွေတွေကို ထားရစ်၊ အမည်းရောင် အဖြူရောင် ဓာတ်ပြား ကြီးငယ်မျိုးစုံကို ကျောခိုင်းလို့ ကွန်ပျူတာ ချစ်ပုံတွေထဲကို ဝင်ရောက် သွားကြပါပြီကောလား။

သက်ပြင်းကိုသာ ချစ်တယ်။ အင်းလေ၊ ဒီကောင် သူနားကြပ်နဲ့ သူ နားထောင် နေပြီး ကားပေါ်က ကက်ဆက်ကို မဖွင့်တော့လည်း ဒီလျှပ်စစ်သံစဉ်တွေကို အားနာပါးနာ နားထောင်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

[၄]

'ဖေ'

'ဟေ'

'အဲယားကွန်း မဖွင့်ဘူးလား ဖေ'

'မင်းကလည်း အပြင်မှာ မိုးလေး ဖွဲ့ဖွဲ့လေးနဲ့၊ လေလေးကလည်း စိမ့်နေတာ၊ မှန်လေး ဖွင့်ထားလိုက် ပြီးတာပဲ'

တကယ်ပါ... .

မိုးဝင်ခါစ ရာသီ ခြောက်နေတဲ့ မြေကြီးပေါ်ကို မိုးဦးမိုးဖျား မိုးစက်လေးတွေ စထိလိုက်တဲ့အချိန် မုတ်သုံလေဦးက လျှပ်တိုက်ပြီး ပင့်တင်လိုက်တဲ့ သင်းရနံ့လေး ဒါလေးကို သူ သိပ် စွဲလမ်းတယ်။ ငယ်ငယ်က မိုးဦးကျတိုင်း မပျက်မကွက် ရခဲ့၊ ဂျူခဲ့ရဖူးလို့လား မသိ။ အသွေးထဲ အသားထဲအထိ စွဲငြိ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့တဲ့ အနံ့လေးပါ။ 'မြေသင်းနံ့'ရယ်လို့တော့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး အမည်ပေးတာကို နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ကားပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာတဲ့ လေလေးနဲ့ ရနံ့လေးဟာ အဲဒီ တကယ့် 'မြေသင်းနံ့' လေးပေါ့။

'ဖေကလည်း'

'ဘာလဲ သားရဲ့'

'မှန်ဖွင့်တော့ ဖုန်ဝင်တာပေါ့'

'ဟေ'

သားတော်မောင်က ဇက်ပုပြတယ်။

[၅]

ခါတိုင်း အပတ်တွေလိုပဲ စမ်းချောင်းလေး ဘေးမှာ ထိုင်ဖြစ်တယ်။
ရွာနဲ့ကလည်း မဝေးဘူး။ သူ ရောက်တယ်ကြားတော့လည်း (မကြား
လည်း ဒီအချိန်ရောက်နေကျပဲဆိုတာ သိကြတာပါပဲ) လာတွေ့နေကျ
မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း
စမ်းချောင်းလေးဘေးပဲ လာတွေ့ကြတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့
ကလေးတွေပေါ့။ မုန့်ဖိုး ပေးတတ်တဲ့ ဘဘကြီး လာပြီ ဆိုပြီးတော့
ပေါ့လေ။

ယာဉ်မောင်းက သူနဲ့သူ့သား ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း သူတ
စမ်းချောင်းလေး အစပ်အထိ ဆင်းထိုင် ကြည့်မိတယ်။

ရေအမြန်စီးနေတဲ့ အသံလေး တူရိယာသံနဲ့ ဘယ်လဲနိုင်ပါ့မလဲ။
ပြီးတော့ ရေမျက်နှာပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာပြီးမှ မျက်နှာကိုလာတိုးတဲ့
လေပြည်လေး၊ ကံကောင်းရင် ရေစက်ရေမှုန်လေးတွေကိုပါ ခံစားမိ
သေးတယ်။ ကြည်လင်နေတဲ့ ရေစီးကြောင်း အောက်မှာကလည်း
ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ၊ တစ်ချက် တစ်ချက်လည်း ငါးသေးသေး
လေးတွေ လူးလာ ကူးခတ်နေကြလေရဲ့။

'ဖေဖေ ဒီမှာပဲ အမြဲ ထိုင်တယ်ဆို'

အသံကြားတော့မှပဲ သားတော်မောင် အနားမှာ လာထိုင်နေတာ
သတိထားမိတော့တယ်။

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာလို့လဲဟင်'

'ဟေ'

သားတော်မောင်ရဲ့ အူကြောင်ကြောင် လုပ်ပြနေတဲ့ မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်း သူ ရယ်ချင်လာမိတယ်။

'စမ်းချောင်းဘေး ထိုင်ရတာ ကြိုက်လို့ပေါ့သားရဲ့၊ ဘာကြောင့်
ရမှာလဲ'

သားက လက်ဖျောက်တီးတယ်။

'ဟုတ်ပြီ'

'ဘာဟုတ်တာလဲကွ'

'Screen saver လေ၊ သားမှာရှိတယ်။ ဖေဖေရုံးက ကွန်ပျူတာ
ရော အိမ်ကကွန်ပျူတာရောမှာ သားတင်ပေးထားမယ်။ ဘွယ်ခလုတ်မှ
မနှိပ်ဖြစ်ဘဲ သုံးမိနစ်ပြည့်တာနဲ့ ဖေဖေ မော်နီတာပေါ်မှာ စမ်းချောင်း
လေး ပေါ်လာမယ်။ ရေစီးသံလေးလည်း ပါမယ်။ ငှက်လေးတွေ
အော်သံလေးတွေလည်း ပါမယ်။ မကောင်းဘူးလား'

စိတ်ပျက်လက်ပျက်သာ ရယ်မိတယ်။

'မကောင်းပါဘူး သားရယ်'

သားက မလျော့၊ အားတက်သရော ဆက်ပြောနေတယ်။

'ဘာမကောင်းရမှာလဲ အဖေရဲ့၊ သူက သူရီးဒီ ဆိုပေမယ့် အစစ်
အတိုင်းပဲ၊ ဓာတ်ပုံ၊ ဝီဒီယိုထက်တောင် ပီသေးတယ်'

'တော်ပါတော့ သားရယ်'

'ငါးလေးတွေလည်း ပါမှာ အဖေရဲ့ ...'

'ဟာ... ဒီကောင် သွား၊ ထမင်းစားတော့၊ အဖေဟာ အဖေ ဒီမှာ
နေပါရစေ'

သားတော်မောင် ဇက်ပုပြီး လစ်သွားပြန်ရော။

ဟုတ်တယ်လေ။ လျှပ်စစ် ယဉ်ကျေးမှု အောက်က ဝေးချင်လို့
ထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ ဒီလျှပ်စစ်နဲ့ ဖန်တီးတဲ့ အတုတွေ အကြောင်းပဲ
လာလာ ပြောချင်တဲ့ကောင်။

[6]

နာရီဝက် နီးပါးလောက် စမ်းချောင်းလေး ဘေးမှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ထိုင်နေဖြစ်လိုက်တယ်။ ဝိုက်ကဆာလာတာ သတိရတော့မှ မြက်ခင်း ပေါ်က ထမင်းချိုင့် တင်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ် ကော်ဇောလေး ရှိရာကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာပဲ ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကောင်မလေးဆိုတာ သားနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ အပျိုမလေးပါ။ ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေတဲ့ အသားအရေ၊ မိန်းကလေး ပီသတယ်ဆိုရုံ လောက်သာ ခြယ်သထားတဲ့ မျက်နှာ၊ ခေတ်လည်း မဆန်၊ ခေတ် နောက်လည်း မကျ၊ ပုံမှန်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပုံစံမျိုး၊ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ကိုယ်ဟန် နဲ့ သိပ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးတစ်ခု ပိုင်ရှင်ပေါ့။

[2]

ကားနားမှာရပ်ပြီး စကားပြောနေရာက သူ တက်လာတာ မြင်တော့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။

အိမ်ကို သားနဲ့အတူ မကြာခဏပါလာနေကျမို့ ဒီအပြုံးကို သူ မှတ်မိနေပြီ။ သိပ်နွေးထွေးယဉ်ကျေးတဲ့ အပြုံးမျိုးလေး။ 'လေယာဉ်မယ် လေးတွေသာ မင်းသူငယ်ချင်းမလေးလို ပြုံးတတ်ရင် အဲဒီလေကြောင်း တော်တော် အောင်မြင်မယ်'လို့ သားကိုတောင် ကွယ်ရာမှာ ပြောပြ ဖူးသေးတယ်။

'ဦး... ထမင်း စားတော့မလား၊ သမီး ခူးလိုက်မယ်နော်'

'အေး၊ ရတယ် သမီး၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဘယ်လို...'

'သမီးက ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်နေပြီ ဦးရဲ့၊ ဒီနားက ကျောင်းမှာ လေ၊ ဒီရွာမှာပဲနေတယ်၊ ခါတိုင်းတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရန်ကုန် ပြန်တယ်၊ ဒီအပတ်တော့ အတန်းထဲက ကလေး တစ်ယောက်

နေမကောင်းတာ အိမ်မှာ ခဏ သွားသတင်းမေးရင်း ကြာသွားလို့ မပြန်ဖြစ်တာ၊ သူတို့ပြောပြလို့ ဦး ဒီကို လာတတ်တယ်လည်း ကြားလို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ'

ချိုင့်ထဲက ထမင်းဟင်းတွေ ကြွေပန်းကန်ပြားထဲကို ထည့်ပေး နေရင်းက ရှင်းပြတယ်။ ဣန္ဒြေရရထိုင်နေတဲ့ ဟန်ပန်လေးကို ကြည့် ရင်းက အိမ်က သမီးငယ်တစ်ယောက် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူသာ ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို တစ်ခါမှ ထမင်းခူးခပ် မကျွေးဖူးကြောင်း သတိရမိ ပြန်တယ်။ ပြောပြန်ရင်လည်း 'အိမ်ဖော်တွေ အများကြီးပဲ ဥစ္စာ' လို့ ပြောဦးမှာပါပဲ။

'ဒီကောင် ပါလာမှာရော သိလား'

ကောင်မလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်နဲ့ ရယ်တယ်။

'မသိပါဘူး ဦးရယ်၊ သိရင်ဖြင့် လာတောင် မလာဘူး'

'အောင်မာ... ငါနဲ့ နင်နဲ့က ရန်ဖြစ်ထားတာ ကျနေတာပဲ'

သားတော်မောင်က ဝင် ရန်တွေ့တော့မှ သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသေးတယ်။

[၈]

အပြန်လမ်းမှာ သားတော်မောင်တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား အသံ တိတ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ MP3 နားကြပ်လေးလည်း တပ်ထားတာ မတွေ့ရဘူး။ တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေတဲ့ ဟန်မျိုး။

'သား'

'ခင်ဗျာ... ဖေ'

လန်နီးလာတဲ့ ပုံစံနဲ့။

'အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့က ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'ဟာ... ဖေကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းပါ'

'သူငယ်ချင်းဆို ဘာလို့ အိမ်ကို ခဏခဏ ရောက်လာလဲ'
သားက ရယ်တယ်။

'ဖေဖေကလည်း တခြား မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေလည်း
လာပါတယ်။ ဖေဖေတို့ ခေတ်ကလို ယောက်ျားလေး သပ်သပ်
မိန်းကလေး သပ်သပ် နေကြတာမှ မဟုတ်တာ'

ကိုယ့်ပြန်တွယ်နေတော့လည်း ရယ်မိသေးတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလည်း ၄၀ ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊
လူငယ်တွေပုံစံကို ကြည့်လိုက်ရင် ရိပ်မိတာပေါ့၊ မင်းသူငယ်ချင်း
မိန်းကလေးတွေ အိမ်လာတာ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အင်း...
နောက်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ နှစ်ယောက်က သူများထက်
အရေးပါပုံ ရတယ်'

သားက ကားခေါင်းခန်းမှာ ထိုင်နေရင်းကနေ လှည့်ကြည့်တယ်။

'နောက်တစ်ယောက်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ'

'သူ မိဘတွေက ယူကေမှာ ဆရာဝန် သွားလုပ်နေတာ ဆိုတဲ့
တစ်ယောက်လေ၊ အမြဲတမ်း ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်တယ်၊ စကားပြော
ရင်လည်း မင်းကို ပန်းပုတ်လိုက်၊ လက်ဆွဲလိုက် အမြဲ လုပ်တတ်တယ်'

'ဟား... တို့အဖေကြီးကတော့ မလွယ်ဘူးဟေ့'

သားက ရယ်ပြီး ရှေ့ ပြန်လှည့်သွားတယ်။

'မဟုတ်လို့လား၊ ငါ ပြောတာ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဖေရဲ့၊ အဲဒီနှစ်ယောက်က သားနဲ့ နည်းနည်း
ပိုရင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ယောက်က မနီးစပ်ဘူး၊ ဖေဖေ မှန်းတာ
ဟို တစ်ယောက်က ပိုနီးစပ်တယ်'

မျက်လုံး ပြူးသွားမိပြန်ရော။

'ဟေ့... ဟိုတစ်ယောက်က မင်းရည်းစားလား'

သားက ရယ်ပြန်သည်။

'မဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေရာ'

ခဏ ငြိမ်စဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးနဲ့...

'နှစ်ယောက်စလုံးတော့ သားကို တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးကြ
တာပဲ ဖေဖေရဲ့၊ သားလည်း ဝေခွဲရ ခက်နေတာ၊ ဒီဆရာမလေးက
တော့ အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက ခင်တာဆိုတော့ ပိုသံယောဇဉ်
ဖြစ်မိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့...'

ရယ်ပြန်တယ်။

'သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ပဲ
အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်'

သက်ပြင်းချမိသည်။

'သွားရော၊ ငါက ဒီကလေးမလေးပဲလို့ မှတ်နေတာ'

'ဘာလို့လဲ ဖေ'

'သိပါဘူးကွာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီကလေးမလေးမြင်တိုင်း ငါ့သမီးလိုပဲ
ခဲစားရတယ်၊ သူ ဟန်ပန်လေးကလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတယ်၊
ဘာခေါ်မလဲ human touch ပေါ့ကွာ'

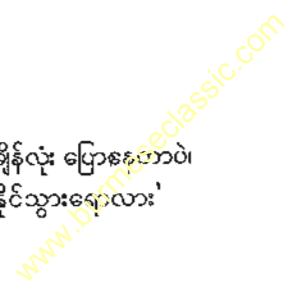
သားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့တယ်။

- 'အဲဒီ စကားလုံးပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ human touch လူသားအချင်းချင်း
နွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေးလို့ ကျွန်တော့်ဆရာ တစ်ယောက်က
ဘာသာပြန်ဖူးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းမှာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက
သူ့ရော ကျွန်တော်ရော တက်ကြွတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က
အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံး ဖြစ်လာတော့ ဆရာက တစ်နေ့ စကားရည်
လှခိုင်းတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုပဲပေါ့၊ ခေါင်းစဉ်က Human Touch Vs.
Technology တဲ့'

'မင်းက technology ဘက်ကပေါ့'

'ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ'

'မင်းပဲ နည်းပညာတိုးတက်မှု ဘာညာ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာပဲ၊
တဲ့... လုပ်ပါဦး၊ အဲဒီနေ့က အဖြေက မင်းပဲ နိုင်သွားရောလား'

ပြုံးဖြူဖုန်း...

'ဖေဖေသာ သူ့ဘက်က ဝင်ပါခဲ့ရင်တော့ သား ရှုံးမလား'

သက်ပြင်းသာ ချမိတယ်။ နည်းပညာဆိုတာ အမှန်လိုအပ်တာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းပညာ နောက်ကို တစ်သက်လုံး လိုက်ရင်း ဘဝရဲ့ နွေးထွေးမှုဆိုတာကို မခံစားလိုက်ရဘဲ ဘဝတစ်ခုက ပြီးသွားလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မျိုးချဖြစ်လိုက်တယ်။

'ဒါနဲ့ ဟို ဆရာဝန် သမီးက ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ် ဆိုတာက...'

'ဒါတော့ ဖေဖေလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သားက ဟိုမှာ တစ်ခုခု သွားတက်၊ အဆင်ပြေရင် ဟိုမှာအလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ ကြံနေတာ၊ သူလည်း အတူတူပဲလေ၊ လမ်းကြောင်းချင်းက ညှိလို့ရတယ်။ ဒီဆရာမလေးက ဒီမှာပဲ သာမန်ဘဝမျိုးလေးနဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ နီးနီးနားနား အဲသလို ဘဝမျိုးမက်တာ၊ ဒီတော့ ဘယ် အဆင်ပြေပါ့မလဲ'

'ဒါက မင်းက technical အမြင်နဲ့ နည်းပညာရှိရှိ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာပေါ့လေ ဟုတ်လား'

သားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြန်တယ်။

'ဖေဖေကတော့ ပြောတော့မယ်၊ ဟုတ်ပါ၊ ဖေဖေရေ၊ သားတို့ ကတော့ ခံစားရတာတွေ၊ နွေးထွေးတာတွေ မသိဘူး၊ ပလပ်ခေါင်း တပ်လိုက်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရင် 'ပါဝါ'က 'အွန်' သွားရမယ်၊ ဒါပဲ' 'ဓာတ်လိုက်မယ်၊ မင်း သတိထား'

သားက ရယ်နေတုန်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။

ကမ္ဘာကြီးက ဓာတ်လိုက်နေတာ တော်တော် ကြာပါပြီလို့။

နည်းပညာရဲ့ တိုးတက်မှုလို့ပဲ ပြောရမလား။ မိခင်သဘာဝ တရားကြီးရဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှုလို့ပဲ ပြောရမလား။ ကမ္ဘာကြီးကတော့ ဓာတ်လိုက်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

ကုမ္ပဏီ
လီမိတက်

| ၁ |

တစ်ရံတစ်ခဏလေးသော်မျှ လျစ်လျူရှု၍ နေနိုင်စွမ်းကိုပင် အချစ်သည် ဘယ်သောအခါကမျှ ခွင့်မပြုလေခဲ့။

ဒီအရပ်ဒီဌာနတွင် မခရေ ရှိနေသည်ဟူသော အသိက နေ့ဝက်နီးပါးမျှ ကုန်အောင် သွားရသော ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ နှလုံးခုန်နှုန်းကို မြန်စေခဲ့သည်။

တိုက်နယ် ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေနှင့် မိမိအား အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသော မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးထံ တစ်လ တစ်ခေါက်မျှ အနည်းဆုံး သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်မှာ ခုံ နှစ်ကာလအတွင်း ရေတွက်၍ပင် မရနိုင်။ ဒီတစ်ခေါက် ကျတာမှ 'မြို့နယ် ဆေးရုံကြီးတွင် မခရေ တစ်ယောက် လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် ရောက်နေသည်'ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် မသွားမဖြစ် သွားနေကျခရီးကိုပင် မလုံမလဲ ခံစား နေရပြန်လေသည်။

| ၂ |

တွေဝေမေ့မြောသော အတွေးတို့ဖြင့် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် ခြေစုံရပ် နေမိခဲ့သည်မှာ ကျဲကျဲတောက် ပူနေသော နေနှင့် တဆတ်ဆတ် ခါနေသော မော်တော် စက်သံကိုပင် ဂရုမပြုမိ။

'ဆောရီးပဲ ကိုယ့်အောင်ရယ်၊ အစ်ကိုပေးခိုင်းတဲ့စာ ကျွန်တော် သွားပေးတော့ ခရေက စာလည်းဖတ်ပြီးရော 'ကျော်သူ... နင်က ဒီလိုလား'လို့ မေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငိုရော၊ ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိ၊ နောက်ကိုတော့ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် မပါပါရစေနဲ့တော့ဗျာ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား'

အတန်း ငယ်သော်လည်း ဘောလုံး ကစားရင်း ရင်းနှီးခဲ့သူ 'ကျော်သူ'၏ စကားသံများ။ စ နှစ်တိတိ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မမေ့နိုင်ခဲ့သေး။

ဘာဖြစ်မှန်းလည်းမသိဟုဆိုသော ကျော်သူသည် မကြည့်သော သူသာ။ မကြည့်၍လည်း ခရေအပေါ် မမြင်တတ်ခဲ့သူသာတည်း။ မိမိကသာ ကြည့်သောသူ။ ကြည့်သည်မှ မျက်လုံးနှင့်သာမက နှလုံးသားနှင့်ပါ ကြည့်ခဲ့သူ။ ကြည့်၍လည်း ခရေကို အတွင်းကျကျ မြင်တတ်ခဲ့သူ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မြင်တတ်လွန်းသော မျက်လုံးနှင့် နှလုံးသားတို့ကို မြင်ရကောင်းလားဟုပင် ပြိုင်မိခဲ့ရဖူးပါသည်။ ဥပမာ ဆိုပါစို့။ ကျော်သူနှင့် တစ်တန်းတည်းသား သူငယ်ချင်း 'လှိုင်လှိုင် လေး'တို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါက အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း များကို ကျော်သူက နေ့လယ်စာကျွေးခဲ့သည်။ မိမိလည်း အပါအဝင်။ မခရေလည်း အပါအဝင်။ ထိုနေ့က နှုတ်ဖျားမှ တရစပ် ရယ်မော နောက်ပြောင်နေရင်းကပင် ဤပွဲတွင် ခြောက်သွေ့စွာ ငိုကြွေးနေခဲ့ သော မခရေ၏မျက်လုံးများကို မြင်မိစဉ်မှာ မြင်မိသော မိမိမျက်လုံးကို ကိုယ်တိုင် ထိုးဖောက် ပစ်ချင်မိသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

| ၃ |

'ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး၊ ဆရာဝန်လေးရယ် နေပူကျဲတဲ့ကြီးထဲမှာ ဖိုးနီ နင့်နေရာ ထပေးလိုက်လေ၊ တကတည်းတော် မမြင်ကြသူးလား'

မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ အသံစာစာကြောင့် နွေးထွေးသည့် နေ့လယ်အိပ်မက်ငယ်ထဲမှ လန့်နိုးလာသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့် မိတော့ မစိမ်းလှသော်လည်း နာမည်နှင့် တွဲမမှတ်မိနိုင်သေးသည့် တောသူတောင်သားများစွာတို့၏ ချစ်ခင်ဖော်ရွေသော မျက်လုံးများကို မြင်ရ၏။

မော်တော်အလယ် အမိုးအောက်ရှိ ဘေးခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသော အစ်ကိုကြီးအရွယ် လူတစ်ယောက်က သူ့ထိုင်ခုံကို ဖယ်ပေးပြီး အတင်း ဝင်ထိုင်ခိုင်းနေသည်။ မော်တော် မောင်းသူ၏ ဘေးတွင် ထိုင်စရာ လုပ်ပေးထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း အားနာပါးနာ ရှင်းပြရပြန်သည်။

အောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ပြည့်နှက် နေအောင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသူများဘက်သို့ တစ်ချက်ငုံကြည့် မိသေးသည်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် ညှိုးနွမ်းသော်လည်း ဟန်ပန်မညှိုးနွမ်းတတ်သော မျက်နှာများထဲတွင် စောစောက အသံရှင် မိန်းမကြီး၏ မျက်နှာကို မှတ်မိလိုက်သည်။

အိပ်မပျော်ဘဲ မက်၍ ရသော အိပ်မက်မျိုးမှ လန့်နိုးလာရခြင်း အထိမ်းအမှတ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးကန်စွာချရင်းက သုံးနှစ် ဟူသော အချိန်ကို သူတို့တစ်တွေ၏ အကြားတွင် မိသားစုသဖွယ် တိုးဝင်ကျင်လည်ရင်းက ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ် ဖြစ်ကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် သတိပြုမိလေသည်။

မကောင်းတတ်တော့သဖြင့် မော်တော် မောင်းသူဘေး မိမိ နေရာဆီ မိမိပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ကွမ်းဝါးနေသော နှုတ်ခမ်းက ဆီး၍ ပြုံးပြလေသည်။

‘ဆရာ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်လောက် ကြာမလဲ’

‘မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ အလုပ်ကတော့ သိပ် များများ မပါပါဘူး’

သူ့အမေးကို ဖြေရင်းကပင် မခရေကများ ‘အေးအေးဆေးဆေး ဝကားလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင်’ ဟုများ ဆိုလေဦးမလားဟု စိတ်ကူး ယဉ်မိပြန်လေသည်။

[၉]

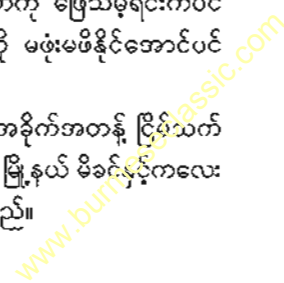
သင်္ဘောဆိပ်မှ ဆင်းကတည်းက ခြေလှမ်းတို့ သိသိသာသာပင် ယောင် ချာချာ ဖြစ်နေသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)တွင် သုံးနှစ်မျှ ခြား၍ တစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့စဉ် ကတည်းကပင် ကော်ရစ်တာ တစ်ဖက်ထိပ်မှ မခရေ လျှောက်လာသည်ကို အမှတ်တမဲ့ မြင်မိလျှင်ပင် ဘေးတံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကင်တင်းထဲသို့ ဆင်းရှောင်မိသည့်တိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား တတ်ခဲ့သော မိမိ၏ ကလေး ဆန်ခဲမှုများကို ရှက်ရွံ့စွာ ပြန်လည် သတိရနေမိသည်။

မတော်တဆ ဆုံမိခဲ့တိုင်းတွင် ‘ကိုယဉ်အောင်ကြီး မစွဲသေးဘူး လား၊ ဘယ်တော့စားရမှာလဲ’ဟု အတိတ်ကို မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင်တတ်သည့် မျက်နှာကိုပင် ရင်မဆိုင် ရဲလောက်အောင် ပျော့ညံ့စိတ်များသည် ရင်တွင်းမှ အလျှင်းမစင်ကြယ် တတ်သေး။

ဒီအချိန် ဆိုရင်တော့ သူ လူနာဆောင်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပါ။ ငါက ဒီဘက်ကနေ မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီး အခန်းထဲ တန်းသွားမှာပဲ ဆုံဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု တွေ့ဝေသောစိတ်ကို ဖြေသိမ့်ရင်းကပင် ရင်ထဲက အရိုးစွဲနေခဲ့သော တွေ့ချင်စိတ်ကို မဖုံးမိနိုင်အောင်ပင် သတိရ နေမိပြန်လေသည်။

တွေ့ဝေတုန်လှုပ်သော ခြေလှမ်းတို့ကို အခိုက်အတန့် ငြိမ်သက် စေရန် အလို့ငှာ ဆေးရုံလမ်းထိပ်တွင် ရှိသည့် မြို့နယ် မိခင်နှင့်ကလေး စောင့်ရှောက်ရေး ဌာနထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့မိသည်။

[၅]

'ဟေး... SMO ကြီး၊ လာ... လာ'

ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သံနှင့် အတူ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မကို တွေ့ရသည်။ မိခင်နှင့်ကလေး ကျန်းမာရေး ဆရာဝန် ဟူသော သုံးမြှောင့်သစ်သားတုံးလေး တင်ထားသည့် စားပွဲနောက်တွင် ဂုလားထိုင် ဘေးတိုက်လှည့် ထိုင်နေရင်းက သူ့စားပွဲဘေးမှာ ခုံမြင့် လေးဖြင့် ထိုင်နေသည့် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ထမင်းခွံ ပေးနေသည်။ ကလေးက ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချစ်စရာလေးမို့ ကလေး ပါးကို ချစ်စနိုး လှမ်းဆွဲလိမ့်လိုက်သည်။

'နှင့်သားလား၊ ဘယ်တုန်းက သွားခေါ်လိုက်တာလဲ'

'သွားခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူ့အဖေ ပို့သွားတာ၊ သူ ထပ်ပြောင်း ရဦးမယ်၊ သားလည်း သူ့နဲ့လိုက်နေတာ တစ်နှစ် ကျော်သွားပြီမို့လို့'

'ကလေးက အမေကို စိမ်းမနေဘူးလား'

သူငယ်ချင်းမက ရယ်သည်။

'ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟာ၊ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ငါတောင် မစိမ်းအောင် တော်တော်ကြီး ကြိုးစားနေရတယ်'

နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောရင်းက လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ သူခင်ပွန်း၊ မိမိနှင့်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။ 'မမှတ် မိတော့မှာ စိုးလို့ ခဏ ခဏ ထုတ်ကြည့် ပေးရတယ်ဟ' ဟုလည်း ဆိုသည်။

'နှင့်တို့မလဲဟာ ဒီ မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့၊ ဇာတ်လမ်းက ဘယ်တော့ ဆုံးမှာလဲ'

သူက သက်ပြင်းချသည်။

'လျှောက်တော့ လျှောက်တာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက SMO post-ing ဆိုတော့လည်း အတူတူကျဖို့က ခက်တယ်လေ၊ တစ်ခါတလေ တော့လည်းဟာ ဟိုလက်မထပ်ခင်က ကျောင်းသားကျောင်းသူ ဘဝက

ဆေးရုံ ဆင်းရင် လူနာဆောင် မတူတာလေးလောက်ကိုပဲ တသံသ ဖြစ်နေခဲ့တာတွေ ပြန်တွေးမိသေးတယ်၊ ခုဆိုကြည့်၊ တို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ လေးနှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ အတူ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန် ပြန်တွက်ရင် တစ်နှစ် တောင် မပြည့်ချင်ဘူး'

'ဒါဆို နင့်လူက တော်တော် တော်တာပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဪ... နင် ပြောသလို တစ်နှစ်တောင် မပြည့်ဘူး ဆိုပြီး သားတောင် သုံးနှစ်သားရှိ...'

'ခွေးကောင်၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့ကို...'

စကားပင် မဆုံးသေး သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လှမ်းရိုက်လိုက်သော လက်မပွေ့အိတ်စာကို မနည်း လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရင်းက တဟားဟား ရယ်မိပြန်သည်။

'နှင့်က တို့ကျတော့ မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့တဲ့၊ နင်ကျတော့ ဒီမောင်တစ်ရွာ မောင်တစ်ရွာ ဘဝက ဘယ်တော့ တတ်မှာလဲဟ'

သူက စကား နှုတ်လှန်ထိုးသည်။ ၂၉ နှစ်ဟူသော အရွယ်မှာ လူပျိုကြီးဟု ခေါ်၍ ရနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိရင်းက ပြုံးမိသည်။ 'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟ'ဟုသာ ဖြေလိုက်သည်။

'နှင့်တော့ လူတိုင်းက ချီးကျူးပါတယ်ဟာ၊ ငါရောပါ'

'အလိုဗျာ... ဘာကြောင့်'

'လုပ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ နင့်သတင်းတွေကို အားလုံး ကြားပါတယ်၊ ဒီကလူကြီးတွေ အားလုံးကပါ တိုက်နယ် ဆရာဝန်လေးတော့ တကယ့် စံပြဆရာဝန်ပဲလို့ တဖွဖွ ပြောနေကြတာ၊ နင့်ရွာက လူတွေလည်း လာတိုင်း တဖွဖွပြောတယ်၊ ဒေါက်တာယဉ်အောင်ကတော့ သူ့ဘဝကို လူနာတွေအတွက်ပဲ သက်သက်လို သဘောထားနေတာတဲ့ သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာ မကျန်တော့ဘူးတဲ့'

မနေတတ်အောင် ဖြစ်လာ၍ ရှက်ရယ် ရယ်မိသည်။

'ဒီလောက်တောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင် သတင်းစာထဲက ကာတွန်း မဖတ်ဖူးဘူးလား၊ စေတနာဆရာဝန် ဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ အသံလွှင့်ဇာတ်တွေထဲမှာပဲရှိတယ်'

'တော်စမ်းပါဟာ၊ ဒီဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းသိမ်းရိုက်တဲ့ကိစ္စတွေ ငါ ရေရေလည်လည် ဒေါက်တယ်တယ်၊ သူတို့မှာ တို့ဆရာဝန်တွေကိုပဲ မကောင်းပြောစရာလူ ရှိတာ ကျနော့်ဘဝ၊ ရေးလိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်းပဲ၊ တကယ် လက်တွေ့ ဘဝမှာ တို့တစ်တွေ ကျောင်းမှာ ၇ နှစ် ၈ နှစ် ဘယ်လို အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားပြီး ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြရတာ တွေ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်လာတော့လည်း အဆင်မသင့်ရင် တို့လို တကွဲ တပြားနဲ့ ကျရာနေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်ကြရတယ် ဆိုတာတွေကျတော့ ဘယ်သူမှ မရေးချင်ကြဘူး၊ သိလည်း မသိကြဘူး၊ တကယ်တော့ တို့တစ်တွေဟာ တစ်နေရာမှာ ကိုယ့် မိသားစုလေးနဲ့ ကိုယ် ခြေခြေ မြစ်မြစ် နေနိုင်အောင်တောင် ဘယ်နှနှစ်လောက် ရုန်းကန် ကြိုးစားကြ ရတယ် ဆိုတာကို ကိုယ်ချင်း မစာချင်ကြဘူး၊ ပြီးတော့ လူနာအတွက် ကလွဲရင် ဘာမှ မသိတော့တဲ့ နင်တို့လို ဆရာဝန်မျိုးတွေ တကယ်တမ်း ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်ချင်ကြတယ်'

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောနေသော သူငယ်ချင်းမကို 'သိပ်မမြောက် ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ လွှင့်သွားပါဦးမယ်'ဟု ရယ်မော နောက်ပြောင်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

'ဆရာကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ဘာတွေ ထူးသေးလဲ'

'မထူးပါဘူး၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက် အသစ် ရောက်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဒေါက်တာခရေဗီးတဲ့၊ နင်သိသလား မသိဘူး၊ တို့ ဆေး(၁)ကပဲ၊ တို့ထက် ၃ တန်း ငယ်တယ်၊ ကျော်သူတို့ အတန်းက'

ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်းက တည်ငြိမ်စပြုနေသော ရင်သည် မခရေဗီး နာမည်ကို ကြားရသည်နှင့် ပြန်လည် ခုန်စ ပြုလာသည်။

မသိဟန် ဆောင်၍ 'ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ' ဟု မေးမိ မေးရာ မေးလိုက်သည်။

'နှစ်ပတ်ကျော်ပြီဟာ၊ ဆေးရုံမှာပဲ နေတယ်၊ နင်သွားရင် တွေ့မှာပါ၊ ဘာလဲ အစွဲ ထုတ်တော့မလို့လား၊ တို့ကတော့ အားပေးတယ်ဟေ့၊ အပျိုတဲ့၊ ပါးချိုင့်လေးနဲ့ အရမ်းလှတာပဲ၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်' ရယ်၍ 'ကျောင်းတန်းက မြင်ဖူးပါတယ်ဟာ' ဟု မယုတ်မလွန် ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

'ဟေ့ကောင်း၊ ညနေစာ ငါအိမ်မှာ စားနေတဲ့ မပြန်နဲ့ဦး' ဟု ကသော ကမျော ဖိတ်လိုက်သံကိုပင် 'နေဦးဟာ၊ မသေချာသေးဘူး' ဟု သမင် လည်ပြန် အော်ခဲ့ရသည်။

'မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချောက်ချားစွာ ဖက်ပင်းတိုးမိလေသည်။

[၆]

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး အခန်းရိုရာသို့ တန်းအသွား စကြိုတွင် ချစ်ဦးနှင့် ဆုံသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) အနုပညာအသင်း ဇွဲအငြိမ့်မှ လူရွှင် တော် ရွှေဗျိုင်း၊ ယခုတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာချစ်ဦး။

'ဟိုင်း... ကိုယဉ်အောင် ပိန်လှချည်လားဗျ'

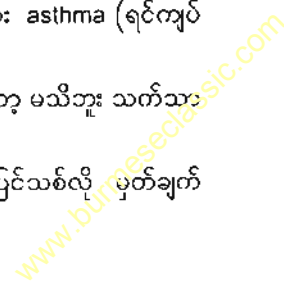
ချောင်နေသော ရှုပ်အကျိကို ငုံ့ကြည့်ရင်းက ရယ်ပြမိသည်။

'ဒီလောက်လည်း မပိန်ပါဘူးကွ' ဟု ဖြေရသည်။

'ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးဗျ၊ ခင်ဗျား asthma (ရင်ကျပ် ရောဂါ) ရော ဘယ်နှယ်နေလဲ'

'မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ဒေသနဲ့ တည့်လို့လားတော့ မသိဘူး သက်သာ သားကွ'

ချစ်ဦးက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်၍ 'ပြင်သစ်လို မှတ်ချက် ချဦးမှပဲ စပြီးစပြီး' ဟု နောက်သည်။

‘လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဆရာကြီးကတောင် ပြောနေတယ်၊ ဆေးရုံ အတင်းတင်ပစ်ရတာ သုံးခါရှိပြီတဲ့၊ အိမ်မှာနားပါ၊ ပြောရင် မနားမှာစိုး လို့တဲ့၊ သူ့ရှေ့တင် တစ်ခါ wheezing တွေ ဘာတွေ ရသွားသေး တယ်တဲ့’

‘သူကလည်း နည်းနည်း အစိုးရိမ် ပိုလို့ပါကွာ၊ ဒီလောက် မဟုတ် ပါဘူး၊ အလုပ်က များတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ health survey တွေကလည်း မှန်မှန် တင်နိုင်အောင် လုပ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ခိုင်းပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျား ‘ဘက်စုံခနဲ’က လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိတယ်ဆို’

‘လုပ်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငနဲကို ငါ အပ်ပုန်းကိစ္စ နည်းနည်း ပြောထားလို့ ဆက်ဆံရေးက သိပ် မချောမွေ့ချင်ဘူး’

ချစ်ဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြန်သည်။ ‘ခင်ဗျားတို့တော့ လူပျိုကြီးများ တယ်ခွကျတယ်လို့ ကွယ်ရာမှာ ပြောပြောနေမှာပဲဗျနော်’ ဟု စသည်။

‘အောင်မယ်ကွာ ငါ့များ လူပျိုကြီးတဲ့၊ မင်းကတော့ ဘယ်လောက် ထူးလို့လဲ’

‘ထားပါဗျာ ထားပါ၊ ခင်ဗျားကတော့ အခု တိုးတက်ဖို့ လမ်းစ တောင် ပေါ်နေပြီဆိုတော့ ပြောအား ရှိတာပေါ့’

မခရေ ရောက်နေသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောမှန်း သိသဖြင့် အမ်းသွားမိသည်။ ချစ်ဦးမှာ ကျော်သူနှင့် မခရေတို့၏ သူငယ်ချင်း အဖွဲ့ထဲမှ ဖြစ်၍ မိမိနှင့် မခရေ အကြောင်းကို သိနှင့်သူ။

နွေးထွေးစွာ ခုန်စ ပြုလာသောရင်က နှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းကို တုန်ခါစေ၏။

‘အခုရော ဟို. . . ရှိလား’

ချစ်ဦးက ပြုံးသည်။ ‘ဘာလဲ၊ ချက်ချင်း သွားတွေ့တော့မလို့လား’ ဟု စသည်။

‘တွေ့မလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သဘော မေးတာပါ’ ဟု လျှော့ချ လိုက်ရသည်။

‘မရှိဘူးဗျ၊ ရန်ကုန် သွားနေတာ ၅ ရက်လောက်ရှိပြီ၊ ကျော်သူနဲ့ မလေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်လေဗျာ၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားရော မသွားဘူး လား၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီမှာ လူနည်းနေမှာ စိုးလို့’

ရုတ်တရက် ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပင် လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက် ကတည်းက မိမိထံ ဖိတ်စာရောက်နှင့် ပြီးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။

‘အေးကွ၊ မေ့တောင်မေ့နေတယ်၊ နေပါဦး ကျော်သူမိဘတွေက အခု အဆင်ပြေသွားပြီတဲ့လား’

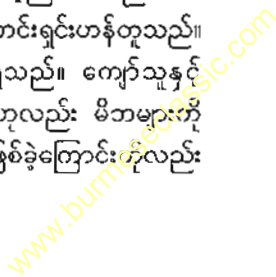
‘ခရေပဲ ဝင်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျော်သူမိဘတွေကို သူပဲ ပိုင်တာ မဟုတ်လား’

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့် အချိန်က ကျော်သူနှင့် မခရေတို့ မိဘချင်း သဘောတူ၍ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခွဲကြဖူးသည်ကိုလည်း ပြန်လည်၍ အမှတ်ရမိသည်။ လူတကာက ကျော်သူ၏ ချစ်သူ လှိုင်လှိုင်လေးကို သနားနေကြချိန်တွင် မဆီမဆိုင် မိမိကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားနေမိခဲ့ခြင်းကိုလည်း ရှက်ရွံ့စွာ ပြန်လည် အမှတ်ရမိသည်။

နေရာတကာတွင် တက်ကြွပြတ်သားဟန် ရှိသော ကျော်သူသည် ထိုစဉ်က မပြတ်သားခဲ့။ သူ့မိခင် နှလုံးရောဂါ ရှိကြောင်းကို ပြော၍ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် မိမိတို့ အရက် အတူသောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မခရေ၏ မိဘများကတော့ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းဟန်တူသည်။ မခရေအိမ်မှ ထွက်ပြေး သွားသည်ဟု သိရသည်။ ကျော်သူနှင့် စေ့စပ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းပေးမှ ပြန်လာမည်ဟုလည်း မိဘများကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် မိဘများ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကျော်သူက ပြောပြခဲ့သေးသည်။

ဘယ်သူတွေ သတိ မထားမိ၊ မသိရှိခဲ့ပါစေ ကျော်သူ့ အပေါ်
ထားရှိသော မခရေ၏ စိတ်ခံစားမှုနှင့် ကျော်သူ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်
အနစ်နာ ခံနိုင်မှုတို့ကို ကိုယ်ချင်းစာစွာ ခံစား ပေးမိခဲ့ရသေးသည်။
အစဉ်မပြတ် လေးစား မြတ်နိုးနေခဲ့ရသော မခရေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို
လည်း အဝေးမှ ထပ်မံ အသိအမှတ် ပြုမိရပြန်လေသည်။

ဖြုန်းခနဲ မိုးရေစက်တို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျလာ၍ အမိုးအောက်
သို့ ချစ်ဦးနှင့် အတူ တိုးဝင်လိုက်ကြသည်။

‘ကဲကွာ... နေဦးပေါ့၊ ငါ ဆရာကြီးနဲ့ ဝင်တွေ့လိုက်ဦးမယ်’
‘စာရေးရင် ရေးထားခဲ့လေ၊ ခရေ ပြန်လာတော့ ပေးပေးမယ်’
‘ခွေးကောင်လေး’

[၂]

‘ခင်ဗျား ပြောင်းချင်တယ် တင်ထားတဲ့ ကိစ္စ မေးကြည့်တာ ရမယ်
ပြောတယ်ဗျ၊ အဲဒါ... ခင်ဗျားကို ပြောချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ’

ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခု
ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံး သွားရသလိုမျိုး။ တကယ်တော့ ကချင်
ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းရန် ကိစ္စမှာ မိမိတောင်းဆိုမှုကြောင့်သာ မြို့နယ်
ဆရာဝန်ကြီးက တင်ပြပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်သတိရမိသော
အခါတွင် တဒင်္ဂဖြစ်ပေါ်သော ကလေးစိတ်ကို ပြန်လည် အပြစ်တင်မိ
ပြန်လေသည်။

ဪ... တကယ်တော့ ဒီမြို့မှာ မခရေ ရှိနေခြင်းသည် မိမိနှင့်
ဘာများ ပတ်သက်ပါသနည်း။

‘ခက်တာပဲ ကိုယ့်အောင်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကြီးကို ခရေ
ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရမလဲ၊ ကိုယ့်အောင်ကို ခရေ ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မချစ်ဘူး၊ ခရေက သိပ် တိတိကျကျ ပြောပြချင်နေလို့ ရိုင်းသလို
ဖြစ်တာပါ၊ မချစ်တာဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ သိပ် ခက်တာပဲ၊ ချစ်တဲ့

စိတ် ဖြစ်မလာလို့ပဲပေါ့၊ ခရေကတော့ ကိုယ့်အောင်ကို ဒီလိုပဲ
ခင်နေချင်တယ်၊ ခရေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ခင်မင်မပျက် ဆက်ဆံနေစေ
ချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ ကိုယ့်အောင်၊ ခရေ သွားတော့မယ်နော်၊ အတန်း
ချိန် နီးနေပြီ’

မိုးရေစက်သံများကို သိပ်သည်းစွာ ကြားနေရသည်။ ထိုစကား
တို့ကို ခရေ ပြောခဲ့စဉ်က လိပ်ခုံးခန်းမရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် မြေးကျ
နေသော မိုးရေစက်သံ၊ ထီးမပါသော အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ပခုံး
နှစ်ဖက်ပေါ် တရစပ်ကျခဲ့သော မိုးရေစက်သံ၊ ယခု မြို့နယ် ဆရာဝန်
ကြီး၏ ရုံးခန်း ပြတင်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်လာသော
မိုးရေစက်သံတို့ ရောထွေးနေသယောင် ခံစားနေရသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက် သွားချင်သလဲ’
ဆရာဝန်ကြီး မေးခွန်းကြောင့် ပြောရင်းကိစ္စအပေါ် အသိပြန်ဝင်
လာရသည်။

‘ကျကျချင်းပဲ သွားမယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဆီသာ အကြောင်း
ကြားပေးပါ’

ဆရာဝန်ကြီးက မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်သည်။

‘အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားစိတ်မျိုးကိုတော့ သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားကိုတော့ ပေးရမှာ နှမြောတယ်’

‘ကျွန်တော့် ဒေသလည်း ဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာ၊ ပြီးတော့ အခုလို
ငယ်တုန်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိတာလေးတွေ လုပ်ထားချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်းမာရေးတော့ ဝရုစိုက်ဗျာ၊ ဟိုမှာက အေးတော့ ခင်ဗျား
asthma (ရင်ကျပ် ရောဂါ) နဲ့လည်း တွေ့ဦးမယ်၊ အလုပ်လည်း သိပ်
အပင်ပန်းမခံနဲ့ပေါ့၊ ခင်ဗျားက လူက ချူချာသလောက် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်လည်း ဝရုစိုက်တတ်ဘူး’

ဆွေမျိုးရင်းချာသဖွယ် ဝရုစိုက် မှာကြားမှုကို ကျေးဇူးတင်မိ
သည်။

အမှတ်တမဲ့ပင် ဆရာဝန်ကြီး စားပွဲပေါ်က ပလတ်စတစ်အိတ်
စွပ်ထားသော ကလေး ကစားသည့် သေနတ်လေး တစ်လက်ကို တွေ့
လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက မိမိ မျက်လုံးညွှန်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီး
ပြုံးသည်။

'အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်မလေးလေ၊ ဒေါက်တာခရေငြိမ်း
ဆိုတာ စောစောကပဲ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်လာလို့တဲ့ ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီး
အိမ်က သားကြီးဖို့ ဝယ်လာတဲ့သေနတ် ဝင်ပေးသွားတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့
တောင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ စောစောကလေးတင်
ထွက်သွားတာ၊ ဝမ်းထဲမှာ တခြားလူတွေ လက်ဆောင် သွားပေးနေ
တယ်'

ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဩော်... သူ ပြန်ရောက်
နေပြီလားဟူသော အသိဖြင့် မောလျှော့ ရပ်မိသည်။

'ကျွန်တော် သွားဦးမယ် ဆရာ၊ ဘာမှာဦးမလဲ'

'အေးဗျာ... နေဦးမယ် ဆိုရင် ညနေ အိမ်ဘက် လာပါဦး။
သားကြီးကတောင် ဦးဦးယဉ်အောင် မလာတာ ကြာပြီလို့ ပြောနေ
သေးတယ်'

အတွေးတို့ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ အလုပ်ကိစ္စ၊ သင်္ဘော
ထွက်ချိန်၊ ပြီးတော့ အမိက မခရေကို သွားတွေ့ဦးမလား။ နောက်ဆုံး
တော့ သူရဲဘောကြောင်သော စိတ်က အစစအရာရာကို အဆုံးအဖြတ်
ပေး၏။

'ညနေပဲ ပြန်တော့မယ် ဆရာ၊ သင်္ဘောက မိပါတယ်၊ ဟိုမှာလည်း
ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေတာနဲ့...'

[•]

ကယောင်ကတမ်းဖြင့် အမိုးအောက်မှ ထွက်မည် ပြုပြီးမှ သည်းထန်
သော မိုးကို သတိပြုမိသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ထီးကို သယ်ယူလေ့ မရှိသော မိမိအကျင့်ကို
မိမိ မပီမပြင် အပြစ်တင်သည်ဆိုရုံလေး တင်မိသည်။ တိုင်တစ်တိုင်ကို
မှီရပ်နေရင်းက မိုးစဲအောင် ခဏစောင့်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

သူနဲ့များ ပက်ပင်းတိုးဦးမလားဟု ထိတ်လန့်တကြား တွေးမိပြန်
သည်။ သို့သော် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုတော့ ရှောင်ပုန်း၍ မသင့်တော့ဟု
လိုလိုလားလား တွေးမိပြန်သည်။

စောင့်နေရင်းကပင် ထန်သောမိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လျှင်မြန်စွာ
ပါးသွားလေသည်။

ပါးသွားသော မိုးကို မချင့်မရဲ ကြည့်၍ မိုးရေထဲ ဆင်းခဲ့ရသည်။
မိုးရေစက်တို့က မျက်ခွံတစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ဦးစွာထိမှန်လေသည်။

[e]

ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ဝင်းထိပ်ထိအရောက် လျှောက်ခဲ့ချိန်တွင်တော့ မိုးက
ထင်သလောက် မပါးလှကြောင်းကို သတိထားမိလေသည်။ ခုမှတော့
မထူးတော့ပါဘူး လျှောက်နေကျပဲဟု ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။
ထိုစဉ်ပင်... .

'ကိုယဉ်အောင်... ကိုယဉ်အောင်'

နှလုံးသွေး လည်ပတ်မှုသည် ခြေလှမ်းအစုံနှင့် အတူများ ရပ်တန့်
သွားလေသလား။

ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်တုန်ခါလာသော နှလုံးခုန်သံသည် မိုးသံတို့
အား ဖုံးလွှမ်းနိုင်စွမ်း ရှိလာ၏။ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျနေသော မိုးရေစက်တို့
ပျောက်ကွယ်၏။ ပြီးတော့မှ နွေးထွေးသော ကိုယ်ငွေ့ကို ဘယ်ဘက်
ပခုံးက သိရှိ ခံစားမိလာ၏။ ကိုယ်တိုင် ဆောင်းလာသော ထီးကို အတူ
ဆောင်းစေခြင်းပါလားဟု တုန်လှုပ် ကြည်နူးစွာ တွေးမိ၏။

လှည့်အကြည့်တွင် တစ်ခါမျှ မမေ့ခဲ့ဖူးသော ဖြူစင်သည့်မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ပြုံးနေကျ မဝိမသ အပြုံးကိုပင် ပြုံးထားလိုက်သေးသည်။

‘မိုးရေထဲ ဆင်းသွားကတည်းက နောက်က မြင်ပြီး လိုက်လာတာ၊ အခုမှ မိတော့တယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးအထိ ထီးယူပျင်းတုန်းပဲ ဟုတ်လား’

ရင်းရင်းနှီးနှီးလေသံကို သာယာမိရင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကျော်သူတို့မင်္ဂလာဆောင် သွားတယ်ဆို’

‘ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တာ၊ တစ်နေ့က ပြီးသွားပြီလေ၊ ကိုယ့်အောင် ဆီတောင် မိတ်စာ ပို့သေးတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ မအားတာနဲ့’

မခရေက လှပစွာရယ်သည်။ ‘ပြောကြပါတယ်ရှင်၊ ကိုယ့်အောင်ကြီး အလုပ် သိပ်လုပ်တဲ့ အကြောင်းကတော့’ဟု ဆိုသည်။

‘အခု ကိုယ့်အောင် ဘယ်ပြန်မှာလဲ’

‘သင်္ဘောဆိပ် ပြန်မလို့ပဲ ညနေမော်တော်က မိသေးတယ်လေ’

မပြောနဲ့ဟု အတန်တန်တားထားမိသောစကားသည်ပင် ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားရပြန်သည်။ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော မျက်နှာကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် နင့်ရပြန်သည်။

‘အတော်ပဲ၊ ခရေ အခုအိမ်ကလည်း သင်္ဘောဆိပ်ရှေ့မှာပဲ ခရေနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ’

နေပါစေဟု အတန်တန်ငြင်းရသည်။ ဒီအရပ်ဒေသသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကျောင်းသူ ဘဝကလို လွတ်လပ်သော အမျိုးသားနှင့် လွတ်လပ်သော အမျိုးသမီးတို့ နှစ်ဦးအတူ ထီးဆောင်းသင့်သော အရပ် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဘယ်တုန်းအခါကမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးက မိုးကို ညွှန်ပြ၍ အကျောက်အကန် တိုက်ထွန်း

သည်။ ငြင်းခုံရင်းကပင် ဈေးလမ်းမထဲသို့ ဝင်စပြုနေပြီ ဖြစ်၍ မထူးတော့ဟု စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

‘ကျော်သူ ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ မဟုတ်လား’

တိတ်ဆိတ်စွာ နေရသည်ကို ချောက်ချားမိသဖြင့် စကား မရှိ စကားရှာပြီး မေးမိသည်။ မခရေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မလေးကလည်း ပိုစတင် လျှောက်တာ မရတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ ရှိပီ လိုက်ဖွင့်မယ် ပြောတာပဲ’ဟု ဖြေသည်။ ‘ကောင်းပါတယ်၊ မကွဲမကွာ နေရတာပေါ့’ ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။

မခရေက ပြုံးသည်။

‘မလေးက သိပ်စိတ်ပူတတ်တာ၊ ဟိုတစ်ယောက် ကျသွားတုန်းကတောင် ကျော်သူကို ပိုစတင် မဝင်ဖို့ တားသေးတာတဲ့’

‘ကျော်သူကလည်း ပိုစတင် မရတော့ အပြင်မှာ ယောင်ပြီး မနေတတ်လို့နဲ့ တူတယ်၊ တကယ်တော့လည်း ရှိပီ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ကျောင်းက သင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေ တကယ်တမ်း အကုန်အသုံးမချရတော့ သိပ် နှမြောဖို့ ကောင်းမှာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုယ့်အောင်တို့ အသုတ်လောက်က လူတိုင်း လောက် ပိုစတင် ရတာ၊ အခုက ပိုပို ခက်လာတယ်၊ ခရေတောင် တော်တော် ကံကောင်းတာ’

‘ခရေ အမှတ်တွေ ကောင်းတာလည်း ပါမှာပါ’

သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားမည့် လမ်းခွိုကို အလန့်တကြား လှမ်းတွေ့ရသည်။ မရောက်ချင် သေးသော စိတ်ကို လိမ်ညာ၍ မရနိုင်တော့။ မိုးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါး၍ ပါး၍ လာသည်။

‘ခရေကတော့ ကျောင်းမှာ စာတော်တာထက် ကိုယ့်အောင်တို့လို လက်တွေ့လုပ်တဲ့ နေရာမှာ လူတိုင်းက လေးစားရတဲ့ ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစားချင်တာပါ’

မျက်နှာနှင့် ရင်သည် ပြိုင်တူနွေး၏။ ယနေ့အဖို့ ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ကြားခဲ့ရပေါင်း များပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါလောက် နွေးထွေးမှု မရှိသေးဟု ထင်မိ၏။

လမ်းခွဲထိပ်သို့ ရောက်လေပြီ။

'ဆေးရုံက ဆရာမတွေက ဒေါက်တာယဉ်အောင်က လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်မှာ၊ အလုပ်ကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်' ပွင့်လင်းစွာ နောက်ပြောင်လိုက်သံသည် ပကတိ သန့်စင်နေသည်။ ဒီပြင် မိန်းကလေး တစ်ဦးကသာ ပြောလျှင် မျှော်လင့်ချက် သက်တတ်စွာ တွေးမိမည် ဖြစ်သော်လည်း အကွေ့အဝိုက် မပါဘဲ စကားပြောတတ်သည့် ဓလေ့ကို သိနှင့်ပြီးမို့ ပြုံးမိရုံသာ ရှိ၏။

'နို့... ခရေကရော'

'ခရေလား၊ ခရေက မယ်သီလရှင် ဝတ်မှာ'

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပွင့်လင်းစွာ ရယ်နေပြန်လေသည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်ထားသော မော်တော်ကို လှမ်းမြင်ရင်း မိုးလည်း တိတ်သွားပြီမို့ မခရေ ထီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

'မသွားခင် တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့လေ'ဟု မသိစိတ်က တိုက်တွန်းသည်။ သိစိတ်က ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ မခရေ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။

'ဒါ အခု ခရေနေတဲ့အိမ်လေး၊ ဝင်ပါဦးလား ကိုယဉ်အောင်'

သင့်တင့်သပ်ရပ်သော ဖျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်မိနေကြောင်းကို သတိထားမိလေသည်။ 'ဪ... သူ့အိမ် ရောက်နေမှန်း'

'နေတော့ ခရေ မဝင်တော့ဘူး၊ မော်တော် မမီမှာစိုးလို့'

မပြောဘူးဟု ဆုံးဖြတ် ထားသော စကားသည် နှုတ်ဖျားမှ ပစ်စလက်ခတ် ထွက်သွားပြန်လေသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှု တွေ့ရလေမလား ဟု တိတ်တခိုး ရှာဖွေမိသော မိမိ၏ မျက်လုံးအစုံကိုပင် ရှက်မိရ၏။ မခရေက ရယ်သည်။

'နံနက်စာရော စားပြီးလို့လား၊ ဝိတ်လျှော့မလို့တော့ မပြောနဲ့နော်'

ဝိန်နေသည်ကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်းသိ၍ ရယ်လိုက်သည်။ တစ်ခုခု ပြောမယ့်ဟန် ပြင်စဉ်တွင်ပင် မခရေအိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားခဲ့လေသည်။ မန္တလေး ဝိန်းတန်း ဖိနပ် စွပ်ထားသော ခြေအစုံကိုသာ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။

ရင်တွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

'ဪ... ပြောင်းတော့မယ် ဆိုတာတောင် မပြောဖြစ်လိုက်ပါလား' ဟု တုန်လှုပ်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

[၁၀]

တွေဝေသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် မော်တော်ပေါ်သို့ ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့သည်ကိုပင် အမှတ် မထားမိတော့။

အင်းလေ... ပြောဖြစ်ရင်တောင် သူက စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားမှာပါ။ အခုအချိန်မှာတော့ ကျော်သူတို့ အကြောင်းပဲ တွေးနေ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ၈ နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ ခံစားမှုတွေ ပြောင်းလဲ နေမယ် မနေဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။ ငါ့အပေါ်မှာရော အင်းလေ... ငါ့အပေါ်တော့ ပြောင်းလဲတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေစဉ်တွင်ပင် 'ဟာ... ဆရာ နေ့ချင်းကြီးပဲ ပြန်တော့မလို့လား' ဟူသော အသံက အမြင့် တစ်နေရာမှ ကျလာသည်။ မော်ကြည့်တော့ မော်တော်မောင်းသူတို့ တွေ့ရသည်။

‘အေးဗျာ . . . အရေးကြီးတဲ့ လူနာတွေ ရှိတာနဲ့’

ပြောတုန်းကတော့ ပါးစပ် အဆင်သင့်သလို ပြောလိုက်မိသော်
လည်း ပြောပြီးမှ လူနာများ အကြောင်း တကယ် တွေးမိသည်။

မြွေကိုက်ခံရသဖြင့် မနေ့က ဆေးရုံတင်ထားခဲ့သော ဦးကြီးတစ်ဦး၊
အပ်ပုန်းတန်ခိုးဖြင့် ပင်နီဆီလင်ရှော့ခံဖြစ်ပြီး မနေ့ညနေက ရောက်
လာသော ဆေးလိပ်သမလေး၊ အထက်လှန် အောက်လျှော ဖြစ်နေ
သဖြင့် ဓာတ်ဆားရည်ကို နှာခေါင်းပိုက်မှ ယဉ်္ဇာနေရဆဲ မူလတန်း
ကျောင်းသားလေး။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချမိသည်။ ပြီးတော့ မော်တော်
ကုန်းပတ် နေရောင်အောက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော မိုးနှောင်းလေအေး
တစ်ချက်က ယာဘက်ပါးပြင်ကို တိုးဝှေ့သွားလေသည်။

မြို့လေးကတော့ ဝင်းနုနေသော နေရောင်အောက်မှာ အိပ်မက်
ကမ္ဘာလေး တစ်ခုလို လှပစွာ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

၀

ကျောင်း

[၁]

'အသက်'သည် မည်မျှလောက် တန်ဖိုးရှိပါသနည်း။
 တော်တော် ထူးဆန်းသည့် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ဒီမေးခွန်းကို ပထမဦးဆုံး အမေးခံရစဉ် အချိန်က သူသည် အလုပ်သင်ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မေးသူက တော်ဝင်ဘွဲ့ ရ သမားတော်ကြီး တစ်ဦး။ အမှန်နိုင်ဆုံး၊ သူ အယုံကြည်ဆုံး အဖြေကို တော်တော်နှင့် စဉ်းစား မရနိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်က ဖြေသည်။
 'သား... မင်းမှတ်ထား အသက်တိုင်း တန်ဖိုးချင်းမတူဘူး။ သူ အသက်ဆက်ရှင်နေသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီး သာယာချမ်းမြေ့မယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့အသက်က တန်ဖိုးရှိတယ်။ သူ အသက်ရှည်လေ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ဒုက္ခရောက်လေဆိုတဲ့ လူရဲ့ အသက်က တန်ဖိုးနိမ့်တယ်'
 မှန်တော့ မှန်သလိုရှိသည်။ သို့သော် ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနဲ့ကျတော့ ဒီလို စဉ်းစားလို့ ကောင်းနိုင်ပါမည်လား။ ရန်သူ အသက်ကိုပင် ကယ်တင်ရန် သစ္စာဆိုထားကြသူများ မဟုတ်ပါလား။ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ ကိုယ့်ဆရာ စကားပင် ဖြစ်လင့်ကစား သဘော မတူနိုင်ခဲ့။

ဆရာဝန် သက်တမ်းလေး ရင့်လာတော့ ဒီမေးခွန်း၏ အဖြေ ရှာမရနိုင်ပေ။ ပြဿနာက ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။ မနိုင်ဝန်ကို မကြာခဏ ထမ်းနေရပြီလေ။ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်ကို ပီတိ ဖြစ်မိသော်လည်း ကယ်ရမည့် အသက် နှစ်ချောင်းကို ယှဉ်ပြိုင် စဉ်းစားရသည့်အခြေအနေမျိုး မလွဲမရှောင်သာ ကြုံရသည့်အခါမျိုး တွင်တော့ ကယ်နေရစဉ်မှာလည်း ခေါင်းက နောက်သည်၊ နှလုံးက အောင်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်တော့လည်း မျက်လုံးအစုံ မှိတ်သည်နှင့် ခေါင်းက နောက်သည်၊ နှလုံးက အောင်သည်။ ပီတိကို မခံစားရ။

ဒီတစ်ခါကတော့ အဆိုးဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒီတစ်ခါ ယှဉ်ထိုး စဉ်းစားရသည့် အသက်နှစ်ချောင်းတွင် တစ်ချောင်းက မိမိအသက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ခေါင်းလည်း မနောက်ခဲ့။ နှလုံးလည်း မအောင်ခဲ့။ အကြောင်းက မိမိအသက်ကို ရင်းမိနေပြီဟု သတိထားလိုက်မိသည့်အချိန်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တိုပြင်ရန် သိပ်နောက် ကျနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ 'သမားစိတ်'၏ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းနှင့် လူငယ်ဘဝကျော်ခါစ မိုက်ခွေးရဲစိတ်၏ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်မှုတို့က ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ဦးအောင် ချပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒီ 'အသက်၏တန်ဖိုး' အတွေးများ ဦးနှောက်အတွင်း ရှုပ်ထွေး ဝင်ရောက်လာစဉ်တွင်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က လှေတစ်စီးပေါ် ရောက်နှင့် နေပြီ။ လှေက သေးသေးလေး။ တရစပ်လူးလိမ့်ပြီ။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဒေးဒရိုမြို့နယ်အပိုင် ကျွဲဒါးရွာနှင့် သံဒိတ် ကျေးရွာအကြား ကျွဲဒါးမြစ်၏ အလယ်ကောင်တည့်တည့် ပို၍ တိကျ အောင် ဆိုရလျှင်ကား ပင်လယ်ပြင်အတွင်းဟု ဆိုရမည်။ ကျွဲဒါးနှင့် သံဒိတ်မှာ ပင်လယ် ကမ်းခြေ ရွာများ မဟုတ်ပါလား။ အချိန်က ည ၁၀ နာရီ၊ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာသွန်းနေရသည့်အထဲ ကျရေက လှေကို ပင်လယ်ထဲ ဆွဲသွင်းရန် ကြိုးစားနေချိန်။ မည်းနက်သော

ကောင်းကင်ပြင်ကို မြင်မှပင် သူ့အသက်နှင့် ရင်း၍ စွန့်စားမိပြီကို သူ သတိရနိုင်တော့သည်။

[၂]

မည်းသော ကောင်းကင်အောက် မိုးကြိုးလျှပ်စီးသံတို့နှင့် ဆူညံနေသော ပတ်ဝန်းကျင် အလယ် သေးငယ်သော လူးလိမ့်နေသော လှေပေါ်မှာ စိုရွှံ့စွာ လိုက်ပါလာရင်းက အတွေးများ ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု သဘောထားမိနေလို့လားတော့ မသိ။

ပထမဦးဆုံး သတိရမိသည်က ဒီနေ့ည အစောပိုင်းက အဖြစ်အပျက်များ။ ဒီလှေပေါ်မှာ မိမိရောက်နေရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်သည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

ကျွဲဒါး ကျေးလက်ကျွန်းမာရေးဌာနမှ ကျေးလက်ကျွန်းမာရေးမှူး အိမ်တွင် မိမိရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်းမာရေး စာရင်းအင်းများ ပြုစုစစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ ဆေးကျောင်းသား ဘဝက တစ်ခါ ကွင်းဆင်း လေ့လာရင်း ခင်မင်ခဲ့ဖူးသူမို့ မိသားစုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်မှာပဲ တည်းခိုင်းသည်။ ညစာကျွေးသည်။

ရာသီဥတုလေးက နံနက်ပိုင်း သူ ကျွဲဒါးရွာ ရောက်ရောက်ချင်းက မိုးလေးအုံ့ရုံလောက် ရှိသော်လည်း ညနေပိုင်းကျတော့ တဖွဲဖွဲ ရွာလာသည်။ ထမင်းစားကြ အပြီး ည ၈ နာရီလောက်ကျတော့ သဲကြီးမဲကြီး ရွာလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လာသည့် အပြင် ကျွန်းမာရေးမှူး၏ တဲကလေးပင် လေပြင်း၏ ဒဏ်ကြောင့် တကျည်ကျည် ဆက်တိုက် မြည်နေတော့သည်။

မိုးအေးအေး လေအေးအေးတွင် ရေခွေးကြမ်းလေး သောက်ရင်း ရှေးဖြစ် နှောင်းဖြစ်လေးတွေ ပြောမိကြသည်။ ပြောမိတော့လည်း 'သက်သက်' အကြောင်းက မပါလို့ မပြီး။

'ဆရာ... သက်သက်က ဒေးဒရဲဆေးရုံမှာပဲဆို၊ ဆရာနဲ့ မဆွဲသေးဘူးလား'

'တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ဆုံသား ကိုအေးရဲ့၊ ဘာလို့လဲ' ကျန်းမာရေးမှူးက ရယ်သည်။

'သက်သက်လည်း အပျိုကြီးပဲ မဟုတ်လား ဆရာရဲ့၊ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

'ဇာတ်လမ်းဟောင်းလေး ပြန်ဆက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးလား ဆရာ'

ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်မှာတော့ ကြိုရိပ်မိပြီးသား။ လွန်ခဲ့သော ၈ နှစ်ခန့်၊ သူ့အိမ်မှာ ဆေးကျောင်းသူ ဆေးကျောင်းသား၊ ကွင်းဆင်း လူထုဘဝ လေ့လာသူ ၈ ဦးကို တည်းခိုခွင့် ပြုစဉ်က သူ့ရော သက်သက်ပါ ပါသည်။ သူ သက်သက်ကို ချစ်ရေးဆိုထားပြီး သက်သက်က ငြင်းထားကြောင်းကိုရော၊ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၍ အခင်မပျက် ကြကြောင်းကိုရော ခရီးထွက်ရာ၌ပင် အတူတူ တစ်ဖွဲဖွဲ ရန် သက်သက်ကပင် စတင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြောင်းကိုပါ အစ အနောက် သန်သော သူငယ်ချင်းများကြောင့် ကျန်းမာရေးမှူးက သိခွင့်ရခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

'ထားလိုက်ပါတော့ ကိုအေးရယ်'

'ဘာထားလိုက်လဲ ဆရာရဲ့၊ ဆရာက စိတ်ပြောင်းသွားလို့လား၊ သက်သက်က ရည်ရွယ်သူ ပေါ်နေပြီ မို့လို့လား'

'ကျွန်တော်လည်း စိတ်မပြောင်းဘူး၊ သူလည်း ရည်ရွယ်သူမပေါ်ဘူး၊ အဓိကက သူ့စိတ်ပြောင်းမှာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော်က သိနေလို့ဗျ'

သူက ရယ်သည်။

'ဆရာကလည်း အားလျော့စကားပဲ ပြောနေပြန်ပြီ' ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြမိသည်။ ပြီးတော့မှ...

'သက်သက်လောက် ထက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အထင်ကြီး အားကိုးခံရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ ကိုအေးရယ်၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့် ခံစားချက်တွေကို စကားလွှဲချင်ရင် အမြဲ ရယ်စရာ လုပ်လုပ်ပစ်တတ်တာ'

'ဟုတ်လို့လား ဆရာရဲ့'

'ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျောင်းသား ဘဝကတောင် တစ်ခါ မနည်း အရဲစွန့်ပြီး 'သက်သက်ရယ်... တကယ်တော့ ငါက နင့်ကို ငါ့အသက် လောက်ကို တန်ဖိုးထားတာပါ'လို့ ပြောတော့ သူက 'နင့်အသက်က တန်ဖိုး သိပ်မရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ' လို့ ဟားပစ်တာ'

'ဒုက္ခ'

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တဒုန်းဒုန်း ပြင်းထန်သော တံခါး ခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။

[၃]

အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် လူသုံးလေးဦး အချေအတင် စကားပြောနေကြဖုန်းတော့သိသည်။ မိုးသံလေသံက ဆူညံလွန်းသဖြင့် စကားလုံး မကွဲ။ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြတာတော့ သေချာသည်။

လေတစ်ချက် အငှေ့တွင် 'ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်' ဟူသော အသံတစ်စက အတွင်းပိုင်းသို့ လွင့်စဉ်ထွက်လာသည်။ ပြန်ပြောသည့် အသံက မသဲကွဲ။

မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဧည့်ခန်းမှ ဖိနပ်ချွတ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့မိသည်။ မိုးကာ ပလတ်စတစ်များ ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်မြုံသလို ပတ်ထားပြီး ဝါးခမောက်အသေး ကိုယ်စီ ဆောင်းထားရင်းကမှ

စွတ်စွတ် ရွှဲနေသော သက်လတ်ပိုင်း ယောက်ျားသုံးဦးနှင့် အချေအတင် စကား ပြောနေသော ကျေးလက် ကျန်းမာရေးမှူးက လှည့်ကြည့်သည်။

'ဘယ်က လာကြတာတဲ့လဲ ကိုအေး'

'သံဒိတ်ကတဲ့ ဆရာရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြောနေ ရတာပေါ့၊ ကလေး မမွေးနိုင်လို့တဲ့၊ နာနေတာ နံနက် အစောကြီး ကတည်းကတဲ့၊ အဲဒီကတည်းက လာခေါ်လိုက်ရင် ရာသီဥတုက သိပ် မဆိုးသေးဘူး၊ ဒီအချိန်ကျမှလာကြတော့ ဒီည ဒီလိုရာသီကြီးမှာ ပင်လယ်ဝကိုဖြတ်ပြီး ဘယ်သူက လိုက်ရဲမှာတဲ့လဲ'

'နံနက်ကတော့ ရသွားမလားလို့ စောင့်နေမိတာပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာမကလည်း ဆရာတို့ သွားခေါ်ပေးပါလို့ ခုမှ ပြောလို့ပါ'

ကြားထဲက မိမိပါ သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်ဘက်က အသံ တချွတ်ချွတ် ကြား၍ လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ ကျန်းမာရေးမှူး၏ ဇနီးနှင့်သားသမီးငါးဦး။ ဘာမှဝင်မပြောဘဲနှင့် အသာရပ်နေကြပေမယ့် သူတို့လေးတွေ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ထင်းနေအောင် တွေ့ရသည်။

ကျန်းမာရေးမှူး၏ စိတ်ကိုလည်း သူသိသည်။ အခု ငြင်းနေပေမယ့် တိုလူတွေသာ အင်တိုက်အားတိုက် ဆက်ပြောရင် ခေါင်းညိတ်ချင် ညိတ်သွားမည့် လူစားမျိုး။ ဒီပင်လယ်ဝကို ဒီအချိန် လှေနှင့် ဖြတ်လျှင် အသက်နှင့် ရင်းသည့် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ် ဆိုတာကတော့ သိပ်ကို သေချာလှသည်။ လူနာရှင်တွေကတော့ 'ကိုယ့် ဇနီး၊ ကိုယ့် ညီမ' စွန့်စားကြမည်ပင်။ ကျန်းမာရေးမှူးက လိုက်သွားခဲ့လျှင်တော့ မည်မျှ အန္တရာယ် ကြီး မကြီး မသေချာသော်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ဇနီး၊ သားသမီးတို့သည် ညအဖို့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မျက်ရည်ဝဲ၍ ဆုတောင်းရင်း မိုးလင်းကြမည်က သေချာလှသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်မြန် ချနိုင်ခဲ့သည်။

'ကိုအေး နေခဲ့၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်'

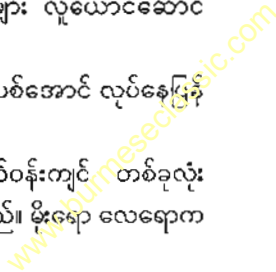
'ဟာ... ဆရာ... မဟုတ်တာ၊ ဆရာရယ်... မလုပ်...'
 'တော်... တော်... ကိုအေး၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းလည်း ကိုအေး အသိ၊ တားဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ လိုက်လည်း လိုက်မလာနဲ့၊ အစ်မနဲ့ ကလေးတွေ ရင်ပူရအောင် မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ နေခဲ့တော့၊ ကျွန်တော်က အဖြစ်သင့်ဆုံးကို ဆုံးဖြတ် တာ'

မိုးကာစခြုံ လူသုံးဦး မျက်နှာများ ဝင်းပသွားကြသည်။
 ဤသို့နှင့်ပင် ဘာမှစဉ်းစားဖို့ကို စိတ်မကူးလိုက်နိုင်စဉ် အချိန် အတွင်းမှာ သူ မိုးထဲလေထဲသို့ ပလတ်စတစ်စံခြုံ၊ ဝါးခမောက် တစ်လုံး ဆောင်း၍ ပါသွားခဲ့သည်။ မိုးစက်ပေါက်များ အစပ်အကြား မရှိ ထိမှန်နေသော ပင်လယ် ရေပြင် အစပ်မှ လှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။
 အခုတော့ ရေလယ်ကောင်တွင်...
 မိုးကလည်း မည်းလို့...
 လေကလည်း ကြမ်းလို့...
 လှေကလည်း လူးလို့မိ ခါလျက်ကပင်...
 မထင်မှတ်ဘဲ သံဒိတ်ကမ်းခြေသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ ပါသည်။

[၄]

'ဆရာ... ရေနွေးကြမ်း'
 အိပ်ပျော်နေတာလား၊ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေသလား၊ မိုက်ခနဲ အသိဉာဏ် ကင်းစွာ ရှိနေရာက ဒီအသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် မိသည်။
 တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် ရေနွေးကြမ်း ပန်းတန် ကမ်းပေးနေသော အရန် သားဖွားဆရာမလေး။ 'ကျေးဇူး'ဟု မပီမသ ဆို၍ လှမ်းယူလိုက်

သည်။ ခြုံထားသောစောင် အနည်းငယ် လှုပ်သွားသည်နှင့် စိမ့်ခနဲ အေးတက်လာသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ပတ်လိုက်ရသည်။
 'ဆရာ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဆရာ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖွေးနေတာပဲ'
 'ချမ်းတာလောက်ပါပဲ ဆရာမရယ်၊ ရပါတယ်'
 ခပ်လှမ်းလှမ်း အိမ်အတွင်းဘက်ကတော့ ကလေးငိုသံစူးစူးလေး က အောင်မြင်စွာ ပေါ်ထွက်နေဆဲ။ ဆရာမလေးက မိမိလှည့်ကြည့် သည်ကို သတိထားမိတော့ ပြုံးသည်။
 'ဆရာ အကြောင်းတွေ ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးနေတာကိုးဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ ယုံရပြီပေါ့ ဆရာရယ်'
 'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက... 'ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းသာ ဆိုမိသည်။
 'စေတနာဆရာဝန်တွေတော့ အများကြီး ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာတို့ ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်းကြတာ စေတနာသာ မထက်သန်ရင် ဒီလောက်ပင် ပန်းဆင်းရဲတဲ့ အလုပ် ဘယ်လုပ်ကြပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ပါ ပဓာန မထားတဲ့ စေတနာဆရာဝန်ကတော့ တကယ် ရှားပါတယ်၊ ဆရာ ကောင်းသတင်းတွေ တစ်နယ်လုံး ပျံ့နေတာ လူကိုယ်တိုင် ခုလို ကြုံရ ဆုံရတော့ ကျွန်မဖြင့် သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ'
 'ခင်ဗျား စာရေးဆရာ လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်'ဟုသာ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုရ၏။
 'ဆရာက ကျွန်မကို ပြောနေ၊ ကလေး အဘွားကတော့ နင်တို့ဟာ ဆရာဝန်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ နတ်သိကြားများ လူယောင်ဆောင် လာရော့လား... တဲ့'
 'ချမ်းရတဲ့ ကြားထဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက မိုးကြိုးပစ်အောင် လုပ်နေပြန် ပါပြီ'
 မိုးကြိုးက တကယ်ပဲ ပစ်နေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တဖျပ်ဖျပ် ခဏခဏ ထထ၍ လင်းနေသေးသည်။ မိုးရေ လေရေက

မငြိမ်သက်သေး။ ကလေး ငိုသံလေးပင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှသာ ထိုးဖောက်နိုင်လေသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာ သိပ် ပင်ပန်းနေပြီ၊ အရုဏ်တောင်တက် တော့မယ်၊ ခဏ အိပ်လိုက်ပါလား ဆရာ၊ မနက် နေပွင့်ရင် သူတို့ ပြန်ပို့ပေးကြမှာပါ’

‘ကောင်းသားပဲ’

ရေခန်းကြမ်း ခွက်ကို ရှေ့မှာ ချ၍ ဝါးကြမ်းပြင်လေးပေါ်တွင် ခွေလှဲချလိုက်သည်။ အမှောင်တိုက် စတင် ပိတ်ဖုံးခါစတွင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟုသာ ထင်ခဲ့မိသည်။ တကယ်တမ်း ကျတော့ နောက်ထပ် သုံးရက်တိတိ သူ မနိုးလာခဲ့ပါ။

[၅]

သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပင်ပန်းလွန်း၍ အိပ်ချင်စိတ်မိစီးပြီး တစ်ချိန်လုံး နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ ‘သက်သက်’ ကတော့ သူ နမိုးနီးယားပိုးရှိန်ဖြင့် အဖျားကြီးပြီး သတိ မရ တစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောသည်။ ဘယ်သူ မှန်သလဲတော့ သူ မသိ။ သူ သိသည်က သူ ပထမဦးဆုံး သတိ စလည်ကတည်းက ဒေးဒရဲ မြို့နယ် ဆေးရုံ အရေးပေါ်ခန်းထဲက လူနာခွတင်ပေါ် ရောက်နေခဲ့သည် ဆိုတာရယ်၊ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် အကြောဆေး တစ်ပုလင်း ချိတ်လျက်သား အမြဲ ရှိနေပြီး နှာခေါင်းတံတွင် ရာဘာ ပိုက်ပျော့ တစ်ချောင်း အမြဲ ရှိနေခဲ့သည် ဆိုတာရယ်၊ အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကတော့ သူ ခဏတစ်ဖြုတ် သတိလည်လာသည့် အခေါက် တိုင်းတွင် မည့်မျှ အသိဉာဏ်ဝေဝါးနေပါစေ မှားစရာ မေ့စရာမရှိသည့် မျက်နှာလေး တစ်ခု ပိုင်ရှင် ‘သက်သက်’ အနားမှာ ရှိနေခဲ့သည် ဆိုတာရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံရောက်ပြီး ငါးရက် အကြာတွင်တော့ နှာခေါင်းပိုက်ကို ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ အကြောဆေးက လက်မှမဖြုတ်နိုင်သေး။ ပထမဆုံး သောက်ခွင့်ရသည့် ဆန်ပြုတ်ကို သက်သက်ကိုယ်တိုင် ခွဲပေးခဲ့ရသည်။

[၆]

‘နင် ဟိုမှာ အိပ်အိပ်နေတာပေါ့လေ... ဟုတ်လား’
ခုတင်ဘေးမှ ပလတ်စတစ် ခေါက်ခုတင်ကို မေးငေါ့ ပြ၍ မေးတော့ သက်သက်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ် ပြရင်း ပြန်မေးသည်။

‘ဘာလို့လဲ’

‘အားနာလို့ပါဟာ’

နှုတ်ခမ်းလေး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘နင်သတိရရင် ငါ ဆွဲဆောင်ပစ်မယ်လို့ တေးထားတာ ကြာပြီနော်၊ ငါ အခု တကယ် ဆွဲဆောင်ပစ်မှာ’

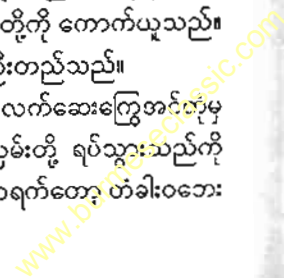
ဒီခြိမ်းခြောက်သံက ရင်ကို အေးမြစေသည်။

‘ကဲ... medicine ဖြေမယ့် သမားတော်လောင်းလေး ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး၊ ငါဖြစ်တာ Hypothermia (အအေးလွန်ခြင်း)လား၊ Pneumonia (အဆုတ်ရောင်ခြင်း)လား’

‘မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင်ဖြစ်တာ ‘မိုက်ရှူးရဲ’ရောဂါ သိပြီလား’

နှုတ်ခမ်းက စုသည်။ မျက်စောင်းက ထိုးသည်။ နေရာမှ ထ၍ မိမိသောက်ပြီးသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်၊ ဇွန်းတို့ကို ကောက်ယူသည်။ စတီးလ်ချိုင်လေးကိုပါ ယူ၍ တံခါးဝဆီသို့ ဦးတည်သည်။

ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ လက်ဆေးကြောအင်တုံမှ မရှိတာဘဲ။ တံခါးဝ ရောက်ပြီးကာမှ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားသည်ကို သတိထားမိ၍ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ တံခါးဝဘေး

နံရံပေါ်က ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော် သက်သက်က သူ့ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ စောစောက စုထားသော နှုတ်ခမ်းလေးက လှပစွာ ပြုံးနေသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အသားအရေ ပိုင်ရှင် သက်သက်၏ ပါးလေး နှစ်ဖက်က ဘာရယ်ကြောင့် မသိ ပန်းရောင် သမ်းနေသည်။

‘နင် သတိလစ်နေတုန်းက ငါ ဘာစဉ်းစားနေမိလဲ သိလား’

‘ပြောလေဟာ’

‘ငါက နင် သတိပြန်မရတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း သေသွားမှာကို အရမ်း ကြောက်နေခဲ့မိတာလေ’

ပန်းရောင် ပါးနှစ်ဖက်က အနီရောင်ဘက် သမ်းလာသည်။

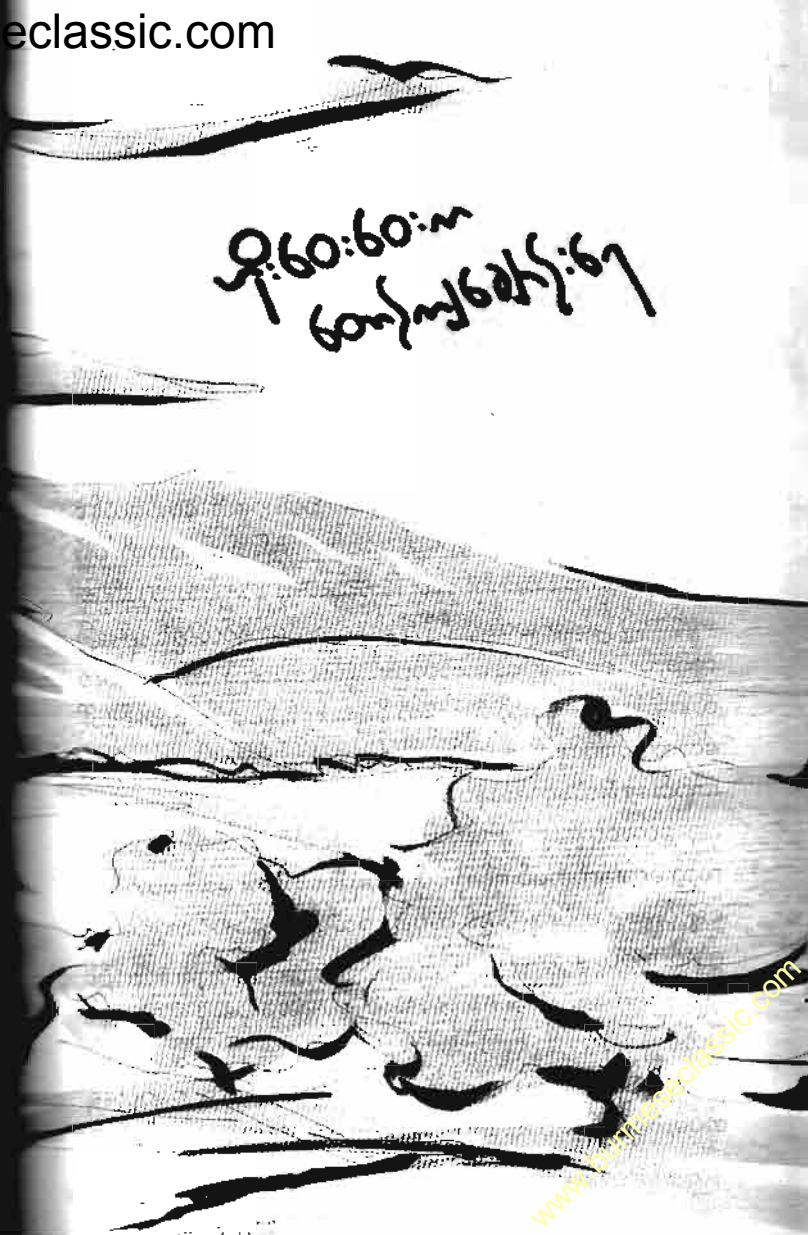
‘ဒီတော့မှ ငါ သတိထားမိတော့တယ်၊ နင့်အသက်က တော်တော် တန်ဖိုးရှိပါလားလို့ . . . သိလား’

လှစ်ခနဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ခန်းဆီးစလေးက လေထဲတွင် လှပစွာ ခါ၍ ကျန်နေခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင်တော့ နှလုံးသားတစ်ခုက ကြည်နူးစွာ ခုန်၍ ကျန်ခဲ့မိပါတော့၏။

၆၅:၅၅:၅၅
၆၀:၆၀:၆၀

[၁]

တောင်ကျချောင်းရေ စီးသည့် အသံ၏ သာယာမှုကို တော်ရုံတန်ရုံ တူရိယာပစ္စည်းနှင့် တုပနိုင်မည် မထင်။ အပြတ်အတောက် မရှိ၊ တစ်သမတ်တည်း အုပ်အုပ်လေး မြည်နေသံကို နားစွင့်သည် ဖြစ်စေ၊ မစွင့်သည် ဖြစ်စေ ဆက်တိုက် ကြားနေရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့ လှသည်။ အေးစိမ့် နေသော်လည်း ချမ်းအေးသည့် အရသာထက် လန်းဆန်းသွားစေသည့် ခံစားမှုကို ပို၍ပေးစွမ်းနိုင်သော တောင်ပေါ် လေက ပါးပြင်နှင့် နှာဝသို့ တိုးဝေ့လိုက်သည့် အခါ တောင်ကျ ချောင်းရေစီးသံနှင့် ပုလဲနံ့ပင် သင့်မြတ်လှသည်။

တောင်ကျချောင်းကိုမူ မမြင်ရ။ မမြင်ရဘဲ အသံကို ကြားနေရ သည့် ခံစားချက်ကပင် ရင်ကို ပို၍ အေးမြစေသလား မသိ။ တောင်ကျ ချောင်းဘေး ကပ်လျက်တွင် ထိုင်၍ အသံကို နားထောင်ရလျှင်တော့ ဤသို့ သာယာမည် မထင်။

‘အစ်ကို့ရေ... ခဏနားရအောင်၊ နောက်ကလူတွေ တော်တော် ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီ’

နန်းဖောင်းနှမ်း၏ အသံကို ကြားကာမှ တောင်ကျ ချောင်းရေ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာပြီး လျှောက်လက်စ တောင်တက် ခြေလှမ်းတို့ကို

ရပ်တန့်မိသည်။ ဆေးရုံမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အားလပ်ရက်စုထေး၍ တောင်ပေါ် ဘုရားလေးဆီ ဘုရားဖူး တက်လာခဲ့ကြကြောင်းလည်း ခုမှပင် သတိရမိတော့သည်။

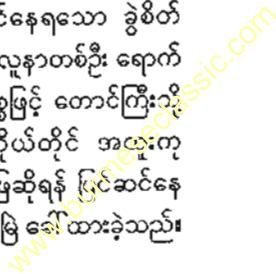
ပြုံးပြ၍ တောင်တက်လမ်းလေး၏ ဘေးက ကျောက်တုံးပေါ်သို့ သွားထိုင်လိုက်သည်။ မိုးမရွာထားသော်လည်း နေပြောက် မထိုးနိုင် လောက်အောင် သစ်ပင် ဝါးပင်ကြီးများ ပိတ်ဖုံးနေသည့် တောင်တက် လမ်းလေးက စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေသဖြင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ရေညီ ပင်တို့ပင်လျှင် အနည်းငယ် ရှိချင်၏။

နန်းဖောင်းနှမ်းကတော့ ချောက်ကမ်းပါးဘက်ခြမ်းမှ ကျောက်တုံး ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်သည်။ စိမ်းစို လှပသော တောတောင်သဘာဝ ရွှေ့မှာ ဖြူဖွေးလှပသော ရှမ်းမလေး တစ်ဦး ဣန္ဒြေရသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေသည်မှာ ချစ်စရာကောင်း နေကြောင်း မလုံမလဲ စဉ်းစားမိပြန်သည်။

အမှန်တော့ သူမက ဆေးရုံဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ အလယ်တန်း ပြ ဆရာမလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခင်ခါစကတော့ သူကလည်း ကိုယ့်ကို ‘ခေါက်တာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ‘ဆရာမ’ ဟု ခေါ် သည်။ လပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက်လည်ရင်း ရင်းနှီးလာကြတော့ ‘အစ်ကို’နှင့် ‘နှမ’ ဖြစ်လာသည်။

[၂]

မိမိ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် ထမ်းဆောင်နေရသော ခွဲစိတ် ဆောင်တွင် အစာအိမ်အနာ ပေါက်ထွက်သွားသူ လူနာတစ်ဦး ရောက် လာသည်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဌာနဆိုင်ရာ ကိစ္စဖြင့် တောင်ကြီးဘို့ သွားနေ ခိုက်ဖြစ်၍ မိမိက ခွဲစိတ်ရမည်။ ကိုယ်တိုင် အထူးကု မဟုတ်သော်လည်း ခွဲစိတ်ကု ပညာ ဘွဲ့လွန် ဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်နေ ကြောင်း သိ၍ ဆရာကြီးက ခွဲစိတ်ဆောင်တွင် အမြဲ ခေါ်ထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီခွဲစိတ်မှုကို ဆရာကြီး မရှိချိန်တွင် ခွဲစိတ်ရန် အကျွမ်းကျင်ဆုံး သူမှာလည်း မိမိပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆရာကြီးကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကူညီဖူး၍ ခွဲစိတ်မှုက မခက်လှ။ ယုံကြည်မှုအပြည့်ပင် ရှိနေသည်။ ခက်နေသည်က သွေး၊ လူနာက 'အေဘီ' အမျိုးအစား သွေးဖြစ်နေသည်။ သွေးလျှူရှင် မရှာနိုင်ရှာ။ ဆေးရုံတွင်လည်း 'အေဘီ'သွေး အဆင်သင့် မရှိ။ မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီး ကလည်း သွေးသွင်းလျက် အနေအထားက ခွဲစေချင်သည်။ လူနာ အခြေအနေကို စိတ်မချ။

ဒါမျိုးကြုံလျှင် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတချို့ သွေးလျှူပေးနေကျ ဖြစ်သော်လည်း သွေးက ရှားပါးအုပ်စု ဖြစ်နေသည်။

'သိပ်စွန့်စားရာကျမယ်နော် ကောင်လေး'

မိမိကို အမြဲတမ်း ကောင်လေးဟု ခေါ်တတ်သော မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းချ ခေါင်းခါ၍ ပြောတော့ မိမိက ပြုံးပြသည်။

'နောက်တစ်မျိုး စွန့်စားလို့ ရပါတယ် ဆရာရဲ့'

'ဘယ်လိုလဲ'

'ကျွန်တော်က 'အေဘီ'လေး၊ ကျွန်တော့်သွေးနဲ့ ခွဲတာပေါ့'

'ဟာ... နီး... နီး... နီး... နီး၊ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွ၊ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက နှစ်နာရီလောက် ရပ်ခွဲရမှာ၊ မင်းလဲသွားမှာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်လုံးဝ လက်မခံဘူး'

ငြင်းရင်းခွဲရင်းကပင် ခွဲနပဲ ကြီးလှသော မိမိ စိတ်ဓာတ်ကို သူလက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ သတင်းကြားတာနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်၊ ဆရာမ အားလုံး၊ နောက်ဆုံး ဆေးရုံအုပ်ကြီးပါ ခွဲခန်းဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး စိတ်ပူစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ကပင် တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာ ခွဲစိတ်မှုကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ခွဲနေရင်း တစ်ချက်ချက် မိုက်ခနဲ အိပ်ပျော် သလိုလို သတိလစ်ချင် သလိုလို

ဖြစ်သည်မှ အပ အခြေအနေ မယိမ်းယိုင်ခဲ့။ ခွဲအပြီး မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီးက 'သွေးပေါင် ၁၀၀-၆၀ ကောင်လေး၊ သွား... မင်းထွက်၊ အိပ်လိုက်တော့၊ အောင်မြင်ပြီ၊ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း' ဟု လက်မထောင်၍ ပြောလိုက်တော့ အမောတို့ ထက်ဝက်မက လျော့ကျလန်းဆန်းသွားခဲ့၏။

ခွဲခန်းဝတွင် စောင့်နေသော လူနာ၏ ဇနီးကို 'စိတ်ချရပါပြီ' ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်သော အခါတွင်တော့ သူမက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုတ်ခြည်းထိုင်ချ၍ ကန်တော့လေတော့သည်။ မျက်ရည် တွေတွေ ကျရင်းက မိမိနားမလည်သော ရှမ်းဘာသာစကား ပလုံးပထွေးတို့နှင့် ကျေးဇူးတင်စကား အဆက်မပြတ် ဆိုလေတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ဆေး ဆရာဝန်ကြီး စကားကို နားထောင်၍ အိမ်ပြန် တစ်ရေး အိပ်လိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ဆောင်မှ အထက်တန်း သူနာပြုဆရာမက စိတ်မချ၍ ညနေပိုင်းကျတော့ အိမ်သို့ လိုက်လာကြည့်သည်။ ညဇာအတွက်ပါ စီစဉ်ချက်ပြုတ်၍လည်း ယူလာပေးရှာသည်။ လူပျိုတစ်ဦးတည်းနေသော အိမ်သို့ မိန်းကလေး တစ်ဦးတည်း လာရန် မတင့်တယ်မည်စိုး၍ ထင်သည်။ ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်လာသည်။ ညီမဖြစ်သူမှာ ကျောင်းဆရာမလေး 'နန်းဖောင်းနွမ်း' ဖြစ်လေသည်။

| ၃ |

'နန်းဖောင်းနွမ်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဟင်'

'မွေးတဲ့ပန်းလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ် ဒေါက်တာ'

'ဒါဆို မပန်းမွေးလို့လည်း ခေါ်လို့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား'

လှပြုံးသား မိန်းကလေးက လှပစွာ ရယ်လေသည်။

'နမလို့ပဲ ခေါ်ပါလား ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မတို့က ဤ နှစ်ပဲကွာတာပဲ'

'ကျွန်တော့်ကိုလည်း အစ်ကိုလို့ပဲ ခေါ်မယ် ဆိုရင်ပေါ့'

မျက်လွှာချ၍ ပြုံးရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။

[၄]

'အစ်ကို ရန်ကုန် မပြန်တော့ဘူးလားဟင်'

နန်းဖောင်းနွမ်း၏ မေးသံကြောင့် အတွေးတို့ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ တောင်ကျချောင်းရေ စီးသံက ငြိမ့်ညောင်းစွာ ပျံ့လွင့်နေဆဲ။ နောက်က အဖွဲ့များ ယခုထိတိုင် မီမလာကြသေး။

'အင်း... မပြန်ဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အစ်ကို သူငယ်ချင်း သွားဆရာဝန်က ပြောလို့ပါ။ အစ်ကိုက ဒီရောက်ပြီး ကတည်းက တစ်ခါမှ ရန်ကုန်ကို ခွင့်နဲ့ မပြန်ဘူးတဲ့၊ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဆို'

'ဟုတ်တယ်'

အံ့ဩရိပ်ကို မျက်ဝန်းတစ်စုံတွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။

'မိဘတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ပြန်မလည်တာလဲ'

'ဒီလိုပါပဲ သူတို့လည်း အဆင်ပြေနေမှန်း သိတာနဲ့'

ခေါင်းလေး ငုံ့သွားသည်။ ရှည်လျား လွင့်ပျံ့နေသော ဆံနွယ်တို့ ကြားမှ မေးသင့်၊ မမေးသင့် ချိန်ဆနေဟန်တူသော မျက်နှာလေးကို သတိထားလိုက်မိသည်။

'ဘာလဲ... နှမရဲ့၊ မေးလေ'

'ဒီလိုပါ၊ ဟိုလေ... အစ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'

ရယ်ပြုရုံသာ တတ်နိုင်သည်။

'ပြော'

'အစ်ကိုချစ်သူလည်း ရန်ကုန်မှာပဲဆို'

ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

'ဟိုကောင် အကုန် ဖော်တောင် လုပ်ထားပြီးပြီ ဟုတ်လား'

မျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။

'နှမက စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေသလား လို့ပါ။ အစ်ကိုတို့ စာလေး၊ ဖုန်းလေးနဲ့ပဲ စကား ပြောပြီး တစ်နှစ် လုံးလုံးကြီး နေနိုင်တယ်ပေါ့လေ'

သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို လေးကန်စွာ ချမိသည်။

'စာလည်း မရေး၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ဖြစ်ပါဘူး နှမရယ်'

နန်းဖောင်းနွမ်း ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာပြောတာလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုတို့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ထားကြ လို့လား'

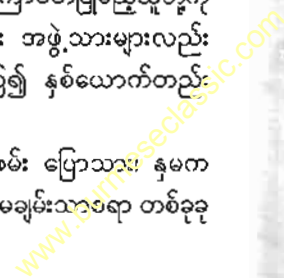
'လမ်းခွဲကြစို့လို့လည်း ဘယ်သူကမှ စမပြောခဲ့ဘူး၊ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ဘာ မကျေနပ်တာကိုမှ ထုတ်ဖော် မပြောခဲ့ဘူး၊ အဆင်မပြေ ဖြစ်ထားကြတယ်လို့တော့ ပြောရ အခက်သား၊ ဒါပေမဲ့ ထွက်လာပြီး ကတည်းကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆတ်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားကြတော့ဘူး၊ သွေးအေးနေကြ တယ်လို့ပဲ ပြောရမလားပဲ'

မျက်မှောင်လေး ကြုတ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

[၅]

ကျန်အဖွဲ့သားများ ဘုရား ဝတ်ပြုနေကြစဉ်မှာ ကမ်းပါးစောင်းတွင် ဆောက်ထားသော ရင်ပြင်ငယ်လေးရှိ အုတ်ခုံလေးဆီသို့ နှစ်ယောက် သား ထွက်ခဲ့မိကြပြန်သည်။ ပုတီးစိတ်သူ ကြာကြာဝတ်ပြုမည့်သူတို့ကို စောင့်ရင်း ခေတ္တ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အခြား အဖွဲ့သားများလည်း တောင်ပေါ် စေတီလေးနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေကြ၍ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမိကြပြန်သည်။

'အစ်ကို သူငယ်ချင်းတော့ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်း ပြောသား၊ နှမက ဒီလောက် ခင်နေကြပြီဆိုတော့ အစ်ကိုမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ တစ်ခုခု

ရှိရင် သိချင်မိတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ အစ်ကိုက စပ်စုတယ်၊ စွက်ဖက်တယ် လည်း မထင်စေချင်ဘူး။

ပြုံးပြမိပြန်သည်။

'ဒီလောက် စကားပလ္လင် ခံနေစရာမလိုပါဘူး နှမရယ်၊ သိချင်တာ မေးပါ'

'ဟိုလေ... အစ်ကိုက သူ့ကို မချစ်ဘူးလား'

'ချစ်တယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ'

'ဟောတော့'

သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ရယ်မိပြန်သည်။

'ဒီလိုလေ၊ အစ်ကိုတစ်သက်မှာ 'ချစ်တယ်'လို့ ဆိုပြီး ဖွင့်ပြော ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ ထင်တာပဲ ဆိုတာက အချစ်ဆိုတာ တကယ် ရှိမရှိကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သံသယ ပြန်ဖြစ်လာတာ'

'အစ်ကို့စကားက သိပ်လေးနက်တာလား၊ သိပ်ရက်စက်တာလား တစ်ခုခုပဲ'

တောင်ကျ ချောင်းရေ အသံကို ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ကြားနေရ သေးကြောင်း သတိရမိလိုက်သည်။ အတွေးများ ရှုပ်ထွေးဟန် ဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်နေသူလေး ဘေးမှ ထ၍ တောင်ကျ ချောင်းရေသံ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'အခုကြားနေရတဲ့ တောင်ကျချောင်းရေ အသံကို နှမ သတိထား မိတယ် မဟုတ်လား'

'အင်းလေ... သိပ် သာယာတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ'

'အဲဒီ တောင်ကျ ချောင်းရေသံလိုပဲ နှမ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ဟာက အဝေးကနေ မှန်းဆပြီး ခံစားကြည့်တုန်းက သိပ် လှပသလိုလို့၊ သိပ် အဓိပ္ပာယ်ရှိသလိုလို့၊ တကယ် အနားကပ်ပြီး သရုပ်ခွဲကြည့်ရင်

တောင်ကျချောင်းနားမှာ သွား ကပ် နားထောင်ရသလိုပဲ မသာယာ တော့ဘူး'

မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်က ခေါင်းခါသည်။

'အစ်ကို့လောက် စိတ်ထားနူးညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က အချစ်ကို မခံစားတတ်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မယုံချင်စရာပဲ'

'မခံစားတတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ နှမရဲ့'

နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ရင်းက လေးလေးပင်ပင် တစ်လုံးချင်း ပြောပြ မိနေလေ၏။

'အစ်ကို့မိဘကို အစ်ကို ချစ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ချစ် တာပဲ၊ ကလေးလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ တောတောင် သဘာဝ တွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ သူ့စိမ်းမိန်းကလေး တစ်ဦး ပေါ်လာပြန်တော့ အဲဒီခံစားချက်ကို လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ရူးရှူးပိုက်ပိုက် ချစ်လိုက် ပြန်ရော၊ အဲဒီအချစ်ဆိုတာ 'ထူးခြားတဲ့ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ သီးခြားအရာ' လို့ ထင်နေမိတာလေ၊ အချိန်ကြာလာတော့ အဲဒီအချစ်က ကိုယ့်ရဲ့ တခြားဘဝ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းလို့ မရတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာ တယ်၊ ပျော်စရာထက် စိတ်ညစ်စရာတွေ များများ လာတယ်၊ အဲဒီ ကျတော့ ပြုန်းခနဲ အိပ်မက်က လန့်နိုးသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရတယ်'

ခေါင်းခါပြနေဆဲ... .

'မရှင်းသေးဘူး အစ်ကို'

'ဒီလိုလေ၊ မိဘကို ချစ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းကို ချစ်တယ်၊ မိန်း ကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်၊ ဒါတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အမျိုး အစား သိပ်မကွဲပြားတဲ့ ခံစားချက် တစ်မျိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ပေါ့၊ ဥပမာ၊ ဒီမိန်းကလေးကို မဆုံခဲ့ မချစ်ခဲ့ဖြစ်ရင်လည်း တစ်နေရာ ရာမှာ တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက် အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ အနေ ကြာ ရင်းနှီးလာလို့ သော်လည်းကောင်း၊ အပေးအယူမျိုး စိတ်

ချမ်းသာစရာ ကောင်းလွန်းလို့ သော်လည်းကောင်း ထပ်ပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားနိုင်တာမျိုးလိုပေါ့'

ဒီတစ်ခါတော့ ရယ်မောလေသည်။

'မပွင့်လင်းလွန်းဘူးလား အစ်ကို'

သက်ပြင်းချမိသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ နှမနဲ့ စကားပြောရင် အဲဒီလိုပဲ၊ အစ်ကိုမှာ သတ္တိတွေ ရှိလာတယ်၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောရဲလာတယ်၊ ပြောလည်း ပြော ချင်လာတယ်၊ အဲဒီလို ခံစားရတာကို အစ်ကို သဘောကျတယ်၊ စိတ်ထဲ မှာလည်း လုံခြုံမှုရှိသလို ခံစားရတယ်၊ အစ်ကိုမှာ ငယ်ငယ် ကတည်းက အတူတူ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ သူနဲ့ စကားပြောရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ အကုန်လုံးကို အပြန် အလှန် ပြောပြမိကြတာ၊ စောစောက အစ်ကို ချစ်သူနဲ့ ကျတော့ အဲဒီ လို ဖြစ်မလာဘူး၊ ညှိနေရတာ များတယ်၊ သတိထား ပြောဆိုနေရတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်လာမလဲ နှမ စဉ်းစား ကြည့်'

'အစ်ကို့သူငယ်ချင်းကို သူက ငြိုငြင်လာရောလား'

'ဟုတ်တယ်'

| ၆ |

မိမိုးနှင့် ချစ်သူတွေ ဘာလို့ မဖြစ်ခဲ့ကြမှန်းကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အံ့ဩ၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ခဲ့။ သူငယ်ချင်း မိမိုးကို မိဘပြီးရင် အရင်းနှီးဆုံးသူ အဖြစ် ရင်ထဲမှာ ခံစားမိပေမယ့် ချစ်သူ အနေနှင့်တော့ တစ်ခါမှ ရင်မခုန်မိခဲ့။ မိမိုးက သိပ် မလှလို့လား၊ ဒါလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ရင်းနှီးလွန်း၍ ချစ်သူလို ခံစား၍ မရနိုင်ခြင်းလား၊ ဒါလည်း ပို၍ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသလိုပင်။

'နီလာ့'ကို ချစ်မိနေပြီ ထင်သည်ဟု အတွေး ပေါ်စဉ်ကပင် မိမိုးတို့ တိုင်ပင်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မိမိုးက အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မပြဘဲ 'နင်နဲ့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး' ဟု ကန့်ကွက်လေသည်။ နောက်ဆုံး ချစ်သူတွေ တကယ်ဖြစ်ခဲ့လို့ နီလာ့ကို မိမိုးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း နှစ်ဖက် စလုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှ။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း 'ငြိ'ကြသည်က အကြိမ်ကြိမ်။ မိမိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စ အားလုံးကို နီလာက ငြုစုသည်။ နီလာနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုကိုမျှ မိမိုးက ဘဝင်မကျ၊ သူငယ်ချင်းအချစ်၊ ဖြူစင်ပါသည်ဆိုသောမေတ္တာနှင့် ချစ်သူရည်းစားလို အချစ်၊ မတူသောအရာနှစ်ခု ဘာကြောင့် ဒီမျှ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်း လောက်အောင် ထိပ်တိုက် တွေ့နိုင်ပါသနည်း။ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ခဲ့။

'သူက ယူကို ကြိုက်နေလို့ အိုင့်ကို မနာလို ဖြစ်နေတာလေ'

ဒါက နီလာ၏ တစ်ဖက်သတ် စွဲချက်...။

'ငါက သူငယ်ချင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပဲ ရှိတာ၊ ငါ အမြင်မတော်ဘူး ထင်ရင် ဝေဖန်မယ်၊ ပြောမယ်၊ ငါ့အတွက် ဘာမှမပါဘူး၊ ဒါကို အထင်လွဲချင်ရင် ကြိုက်သလိုလွဲ၊ ငါ ဝရုမစိုက်ဘူး'

ဒါက မိမိုးရဲ့ စကား။

ဒီနှစ်ယောက် ကြားမှ စိတ်ညစ်ရသည့် ရက်များက များလှ၍ လူငယ်ဘဝကို ဘယ်လိုမှ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခွင့် မကြုံလိုက်ရ။ နောက်တော့ မိမိုးတစ်ယောက် တောင်ကြီးကောလိပ်ကို လက်ထောက် ကထိကဘဝနှင့် ပြောင်းရွှေ့ သွားရသည်။ ဒီမှာပင် ထိပ်တိုက် တိုက်ပွဲ များ ရပ်စဲသွားခဲ့သည်။ နီလာနှင့် ဆက်ဆံရေး ပြန်လည် ငြိမ်းချမ်းစ ပြုလာသည်။

သို့သော်...။

[၂]

တောင်ကျချောင်းရေစီးသံက ပိုမိုကျယ်လောင်သယောင် ခံစားရသည်။

‘နောက်တော့ရော အစ်ကို’

ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်စွာ ခံစားလာရသည်။

‘မိမိုးက နေမကောင်း ဖြစ်တယ်လေ၊ အစာအိမ်ရောဂါ ထတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကော်ဖီရောင် မည်းမည်းတွေအန်ပြီး တောင်ကြီး စပ်စံထွန်း ဆေးရုံ ရောက်သွားတယ် ကြားတယ်’

နန်းဖောင်းနွမ်း မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားသယောင် ရှိ၏။

‘ဒေါ်မြင့်မြင့်မိုးကို ပြောတာလား အစ်ကို’

‘ဟုတ်တယ်၊ နှမက ဘယ်လိုသိတာလဲ’

မျက်ရည်ပါ လည်လာသယောင် ထင်ရသည်။

‘နှမတို့အဆောင်မှာ အတူတူနေတဲ့ ဆရာမလေ၊ ဆေးရုံလိုက်ပို့ ကြတော့ နှမ ပါတာပေါ့၊ ဆေးရုံမှာလည်း ကျောင်းသူတွေ အလှည့်ကျ စောင့်အိပ် ပေးကြတော့ နှမ ပါသေးတယ်၊ နှမတို့ သိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာမပဲ’
ဒီတစ်ခါတော့ မိမိမျက်နှာပါ သွေးဆုတ်သွားမှာ သေချာ၏။

[၈]

စပ်စံထွန်း ဆေးရုံတွင် ရောက်နေသော နှစ်တန်းကြီး အစ်ကိုကြီး တစ်ဦးက အရေးပေါ် ဖုန်းဆက်လာသည်။ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါဟု။ မိမိုး သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ သတိရတိုင်း မိမိကို ခေါ်ပေးရန် မှာနေသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ ခက်သည်က ထိုဖုန်းကို ထူးနေစဉ်က နီလာ အနားတွင် ရှိနေသည်။

‘ယူလိုက်သွားရင် လူတိုင်းက ယူကို သူ့ရည်းစားလို့ ထင်မှာပဲ၊ ယူ ဟောကစ်ဆာဂျင်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာမှလဲ အကူအညီပေးနိုင်တာ

လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာလည်း အိုင်တို့ အင်ဂျင်နီယာနှင့် အတွက် ပြင်ဆင် နေတဲ့ အချိန် ယူ လိုက်သွားရ လိုက်သွားကြည့် ယူနဲ့ အိုင်နဲ့ အပြတ်ပဲ’
နီလာ စကားကို လက်မခံချင်ပေမယ့် သူ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ချီတုချတု ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင် တာ ဖြစ်ပါစေဟု စိတ်ဖြတ်ပြီး တောင်ကြီးကို လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းရ ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ မိမိုး ဆုံးပြီး နောက်တစ်ရက် အကြာတွင်ပါ။

[e]

နန်းဖောင်းနွမ်းက မျက်ရည်စတိုကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် တို့၍ သုတ်သည်။

‘ကိုလတ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား’

နားဝသို့ မိုးကြိုးသွားဖြင့် ခွင်းဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

‘ဟင် . . . ဘာပြောတယ်’

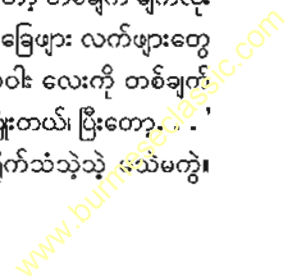
‘အစ်ကို အိမ်ခေါ် နာမည်လေ၊ ကိုလတ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘နှမ ဘယ်လို သိတာလဲ’

အံလေး မသိမသာကြိုက်သည်။

‘ဆရာမက နှမလက်ပေါ်မှာ ဆုံးတာ၊ သူ တစ်ညလုံးလုံး သတိ လစ်နေတာ၊ သွေးပေါင်လည်း ဘယ်လိုမှ မတက်ဘူး၊ သွေးတွေလည်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သွင်းနေတာ၊ မိုးလင်းခါ နီးတော့ တစ်ချက် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ မျက်လုံးသာ ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ က အေးစက်နေတာပဲ၊ နှမက ဆရာမ လက်ဖဝါး လေးကို တစ်ချက် ညှစ်ပေးလိုက်တော့ ဆရာမက မော်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်၊ ပြီးတော့ . . .’

အသံက အက်ကွဲ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ မသိမကွဲ ပြီးမှ . . .

'ကိုလတ်... နင်ရောက်လာပြီလားတဲ့၊ ပြောပြီးတာနဲ့ ဇက်ကျိုး
သွားတာပါပဲ အစ်ကိုရယ်'

နားတို့ ဟူသွားသည်။ မြင်ကွင်းအားလုံး မှိုင်းဝေ မှန်ရီသွား၏။
ပတ်ဝန်းကျင် အသံ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တောင်ကျ ချောင်း
ရေသံကိုပင် မကြားရတော့ချေ။

○

မြင့်မြင့်

ဆရာဝန်မလေး နှစ်ဦးတို့ ချမ်းဖို့ မေ့နေရလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်ထွေး ခဲ့ရသည်ကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် မြန်မာမိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားလာ ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာ ဆရာဝန်လေး တစ်ဦးကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

ကောလင်းမြတ်ဆိုသော အမည်ကို သူ့မိဘနှစ်ပါးက မြန်မာနိုင်ငံ မှ ပြည်နယ် မြို့လေးတစ်ခု၏ အမည်ကိုယူ၍ ပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သော် လည်း ကောလင်းမြတ်ကတော့ Collin ဟု စာလုံးပေါင်းသော သူ့အမည် ကို ဒေသခံတို့ ခေါ်ဝေါ် လွယ်စေပြီး သူ့အား နိုင်ငံခြားသားလို မဆက် ဆံစေသည့် အဓိကအကူတစ်ခု အဖြစ်သာ နှစ်မြိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် ကင်းဘရစ်ရှီ ကမ္ဘာကျော် အဒမ် ဘရွတ် ဆေးရုံတွင် အငယ်တန်း နှလုံး အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သော ကောလင်းမြတ်သည် မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပြောနိုင်ဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ပျမ်းမျှ မြန်မာလူရွယ်တစ်ဦး၏ ဟန်ပန် အနေအထားထက် အင်္ဂလိပ် လူရွယ် တစ်ဦးနှင့်သာ ပို၍ တူနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

မိန်းကလေး မိတ်ဆွေများ ထည့်လဲတွဲခဲ့သလို အတူနေ အဆင့် အထိ ရောက်ပြီးမှ ခွာပြခဲ့သည့် မိန်းကလေးများလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် လက်ထပ်ရန် စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာသည့် အဆင့်ထိပင် မရောက်ခဲ့။

မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရပြီးကတည်းက ထွက်လာပြီးမှ အင်္ဂလန် နိုင်ငံတွင် လာရောက် ရုန်းကန်နေသော ဒေါ်ရစ်လှမောင်နှင့် ဆုံတုန်းကလည်း လိုအပ်သည့် အကူအညီများ လိုက်လံဆောင်ရွက် ပေးရင်းက သူငယ်ချင်း အဆင့်ထက် မပိုဘဲ လေးနှစ်ခန့် ရင်းနှီးခဲ့သည် သာ။

[၁]

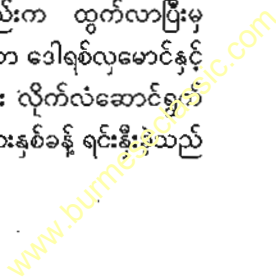
'ငါတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး မနှင်းသွေးရယ်၊ နင့် အတွေးအခေါ်တွေက သိပ်ပဲ ထူးဆန်းနေသလား၊ သိပ်ပဲ ဘေးရောက် နေတာလား၊ ငါသာ နင့်နေရာ ဆိုရင်တော့ မပြန်တော့ဘူး'

ရှေ့တူရူကို ၅ ကိုက်ခန့် ပို၍ မမြင်ရလောက်အောင် မြှူနှင်းများ ပိတ်ဆိုင်းနေသည့် ကင်းဘရစ်မြို့သည် 'မိုနက်'၏ ရှေးဟောင်းပန်းချီ ကား တစ်ချပ်လို လှပနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ မနှင်းသွေးနှင့် ဒေါ်ရစ်တို့ရပ်နေကြရာ ကျောက်သား တံတားငယ်လေး၏ အောက် တွင် တော့ 'ကင်'ဖြစ်သည် ချောင်းသာသာ အရွယ်အစားဖြင့် လှပစွာ စီးဆင်းနေပါသည်။

'ဒါ ငါ့အတွေးအခေါ် မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ရစ်၊ ငါ့ခံစားမှုပဲ၊ ခံစားမှု ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဖြစ်လာတာ၊ နင်နားလည်အောင် အချက် အလက်နဲ့ ရှင်းပြလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး'

ဒေါ်ရစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခေါင်းခါနေဆဲ။

အပူချိန် ၀ စင်တီဂရိတ် ရောက်နေသော ကင်းဘရစ် မြို့လေးတွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မွေးပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြသော မြန်မာ

ဒေါ်ရစ်နှင့် တစ်တန်းတည်းသား နှင်းပွင့်တမျှ လှပလွန်းသော ဒေါက်တာမနှင်းသွေး၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်း ပညာတော်သင် ဆရာဝန် ဘဝနှင့် အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒေါ်ရစ်က ကောလင်းမြတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့် အချိန်ကျမှသာ ထူးဆန်းသော ခံစားချက်တို့ ကောလင်းမြတ်၏ ရင်ထဲတွင် ပေါက်ကွဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

'တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ တစ်မိနစ်မှ ထိုင်ကြည့်နေလို့ရရင် ကြည့်နေ ချင်တယ် ဒေါ်ရစ်ရယ်၊ တို့တော့ ရူးနေပြီလား မသိပါဘူး'

ဒေါ်ရစ်က ရယ်သည်။

'ဒီအပြောက ယူ မနှင်းသွေးကို တိုက်ရိုက်သွားပြောရမှာ၊ ယူ သတ္တိ မရှိဘူးလား'

'မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ကိစ္စလောက်နဲ့ တော့ သတ္တိဆိုတာကြီးက လိုမယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ခက်တာက သူက တစ်နှစ်ပြီးရင် ပြန်ရတော့မယ့်အကြောင်းချည်း တစ်ချိန်လုံး ပြော နေတာ၊ တို့လို ဒီမှာပဲနေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို ထည့်စဉ်းစားမယ် မထင်ဘူး'

'ဒါလည်း ယူ အရည်အချင်းပေါ်မှာ မှီနေတာပဲ၊ မနှင်းသွေးက တစ်ကောင်ကြွက်၊ မိဘဆွေမျိုး ဘာမှမရှိဘူး၊ မွေးစားမိဘနဲ့ သူထက် နည်းနည်း ငယ်တဲ့ မွေးစားမောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ယူ စိတ် ထက်သန်ရင် တို့လည်း ဝိုင်းဆွယ်ပေးမှာပေါ့၊ မပြန်အောင်လေ'

'တကယ်လား'

တကယ်တမ်းတွင်တော့ မနှင်းသွေးက ကောလင်းမြတ်၏ နှလုံးခုန်သံတို့ အာစေးမိလောက်အောင် အေးစက် လှပလွန်းသော အပြုံးလေး တစ်ချက်တည်းနှင့် ခေါင်းခါခဲ့လေသည်။

[၂]

မိမိလူမျိုးကို မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်သည် စာချုပ်ပေါ်တွင် ထိုးထား သော လက်မှတ်တစ်ခု မဟုတ်ဟု မနှင်းသွေး ယုံကြည်လေသည်။ အကြောထဲ၊ အသွေးထဲ၊ အသားထဲ စီးဝင်ယုံနဲ့နေသော နွေးထွေးသည့် လုံခြုံမှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

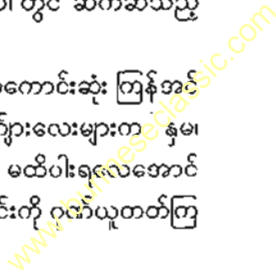
တစ်ကောင်ကြွက် တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ပြန်စရာ ဘာ အကြောင်း ရှိလို့လဲဆိုသည့် စကားက အနည်းငယ် ထိပါးသယောင် ရှိသော်လည်း စေတနာနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်၍ အပြစ် မယူသာ။

မွေးစား မိဘ နှစ်ပါးနှင့် သူတို့၏ သားအရင်း ဖြစ်သော မိမိ မောင်လေးကို မိမိ ဘယ်လောက် တွယ်တာသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ထုတ်မပြောရဲ။ ဒီကိစ္စကစလျှင် မခံချင်စရာ စကားတို့ ကြားရဦးမည်။ သွေးမတော် သားမစပ်သည် မောင်နှမနှစ်ဦးတို့ ကြားက ကြီးမားသော သံယောဇဉ်ကို ခလုတ်တိုက်ကြဦးမည်။

သို့သော် မောင်လေးကိုတော့ တကယ့်ကို သတိရမိသည်။ သတိရရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း ကောလင်းမြတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကောလင်းမြတ်သည် မိမိထက် အနည်းငယ် အသက်ငယ်သည့် အတွက် မောင်လေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ရှိပေလိမ့်မည်။ ဖြူနုချော မောသော ကောလင်းမြတ်နှင့် နေပူစပ်ခါး ခရီးထွက်များသည့် ကုမ္ပဏီ အလုပ်ကြောင့် ညှိမောင်း ရင့်ကျက်သောမောင်လေး ရုပ်ရည်မတူကြ။ ထိုထက် ပို၍ မတူကြသည်ကတော့ မိမိ အပေါ်တွင် ဆက်ဆံသည့် ဟန်ပန် အနေအထား။

မြန်မာလူမျိုး မိသားစုတစ်စု၏ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး ကြန်အင် လက္ခဏာသည်ကား အဘယ်နည်း။ ယောက်ျားလေးများက နှမ၊ အစ်မ ဖြစ်သူ မိန်းကလေးများကို မြူတစ်မှုန် မထိပါးရလေအောင် မားမားမတ်မတ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းကို ဝုဒ္ဓကိယုတတ်ကြ

သလို မိန်းကလေးများက မောင်ဘွား ယောက်ျားလေးများကို အမိ သဖွယ် ပြုစု ယုယ စောင့်ရှောက်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူတတ်ကြခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

'ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး ခွဲခြားမှု မရှိစေရ' ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်အပေါ် အနောက်နိုင်ငံသားတို့ ကျင့်သုံးသည့် ဟန်ပန်ကို မနှင်းသွေး ခံစား၍ မရနိုင်ပါ။

မောင်လေးနှင့်မိမိတို့ ငယ်စဉ်ကပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သွေးသား မတော်စပ်မှန်း သိပေမယ့် ဖြူစင်စွာချစ်ခဲ့ကြပြီး မောင်လေး နှင့် မိမိကြားထဲတွင် ရှိသည့် အပြန်အလှန် ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ သော နွေးထွေးမှုကို တစ်ချိန်တွင် မိမိရွေးချယ်မည့် ဘဝအဖော်ထံတွင် ရှိရန် မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည် အမှန်ပါ။

မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ် တစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မကြီး ပြင်းခဲ့သော ကောလင်းမြတ် တစ်ယောက် သည်ခံစားချက်တို့ကို ဘယ် လို နားလည်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဘာမဆို ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် အစစ သတိထား၍ ဂရုစိုက် နေသည်မှာ ထင်ရှားသော်လည်း နှစ်ဦးတည်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ စကား ပြောနေရင်တောင် တစ်နာရီ ပြည့်သည်အထိ နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦး၊ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆဲ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရသလိုပင် ခံစား နေရဆဲ။

ဒါတွေကို ဒေါရစ် နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမှာတဲ့လဲ။

'ကင်'မြစ်ရေစီးနှင့် အတူ မနှင်းသွေး၏ စိတ်တို့ ရန်ကုန်ဘက် ပြန်မော့ပါ သွားပြန်သည်။

[၃]

တကယ်တမ်းကျတော့ 'မောင်မောင်'တစ်ယောက်လည်း ရန်ကုန်ကို လွမ်းနေသည်။ လူက အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အရှိန်ဖြင့်

ပြေးလွှားနေသည့် တိုင်းလပ်စ်ကားလေး နောက်ခန်းထဲမှာ၊ ကုမ္ပဏီက နယ်ပို့ ခိုင်းလိုက်သည့် ပစ္စည်းပုံများ ကြားမှာ စိတ်က ရန်ကုန် ရောက် နေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ် ရောက်နေသည့် ရန်ကုန်တွင် အဖေ၊ အမေ ရှိနေပေမယ့် အဖေ၊ အမေနှင့်တန်းတူ သံယောဇဉ် တွယ်ရသော 'မမနှင်း' ရှိမနေဟူသော အတွေးက ရင်ကို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်စေ သည်။

ခရီးပန်း၍လား မသိ၊ အဖျားကလည်း နည်းနည်းရှိနေသည်။ ဖျားတိုင်းတစ်ဖဝါးမခွာ ပြုစုတတ်သော မမနှင်းကို ပို၍ သတိရမိသည်။

အထူးသဖြင့် ၁၀ တန်း ပြေးပြီးခါစ တိုက်ဖျက်ရောဂါဖြင့် မိမိ အပြင်းဖျားစဉ်အခါက ဒုတိယ အမ်ဘီဘီအက်စ် နောက်ဆုံးအတန်း တင် စာမေးပွဲဖြေခါနီးဆဲဆဲ မမနှင်း စာမကျက်နိုင်ဘဲ မိမိအနားက မခွာ ပြုစုခဲ့သည်များကို ပြန်သတိရမိသည်။

'စာသွားကျက်ပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော် သက်သာလာပြီပဲဟာ'

'မနေ့ကမှ သတိလစ်ပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ထားတဲ့ လူတ များ သက်သာနေပြီပဲတဲ့၊ စာတွေက ရပါတယ် မောင်လေးရဲ့'

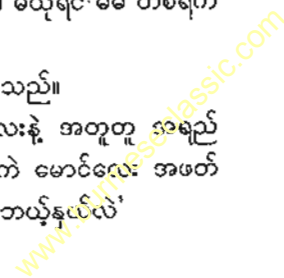
'မမနှင်းကလည်း မမသွားမှ ကျွန်တော် မုန့်ခိုးစားလို့ ရမှာပေါ့' ပြုံးစူစူဖြင့် လက်သီးဆုပ်ပြသည်။

'နေကောင်းတော့ စားရမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ အခုလည်း အားရှိတဲ့ အရည်တွေ သောက်နေရတာပဲ'

'ဟာ. . . မမ မသိဘူးနော်၊ အဲဒီလို အရည်တွေချည်းသောက်နေ ရတာ ဘယ်လောက် အော်ဂလီဆန်သလဲလို့၊ မယုံရင် မမ တစ်ရက် လောက် အရည်ချည်း သောက်ကြည့်'

မမနှင်းမျက်နှာ သိသိသာသာ ညှိုးသွားသည်။

'တစ်ရက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်လေးနဲ့ အတူတူ အရည် လိုက်သောက် ဆိုလည်း သောက်ပါတယ်၊ ကဲ မောင်လေး အဖတ် စားရတဲ့ နေ့ကျမှ မမ အဖတ် ပြန်စားမယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ'

ကလေးစိတ် မကုန်သေးသော မိမိကို ကြံဖန် ချော့မော့နေရှာသော အသံကို ယခုပင် ပြောနေသကဲ့သို့ ပြန် ကြားယောင်မိပြန်သည်။ ဒီစကားတို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည့်တိုင် နားထဲက မထွက်နိုင် လောက်အောင် စွဲလမ်းနေဆဲ။

မအိပ်ထားရ၍ မျက်နှာဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် မျက်လုံးနှစ်ဖက်တို့ နီရဲ၍ ယောင်ယောင်လေး မို့နေသော မမနှင်းကို နောက်ဆုံး မိမိကပင် အတင်း အိပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး ဟောလစ် လာတိုက်ရင်း အသံလေးနှိမ့်၍ 'ညကလေ... 'ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်အောက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပွတ်ဆွဲချ၍ မျက်ရည်စီးကြောင်း အိုက်တင် လုပ်ပြ၏။

'ဘယ်သူငိုတာလဲ အမိုး၊ မေမေလား'

'မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အစ်မက ဘုရားခန်းထဲ ထိုင်ဆုတောင်း နေတာ ထတောင်မထဘူး၊ မင်း မမနှင်းပေါ့၊ မင်း ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်နေတုန်းက မင်းလက်ကို အတင်း ဆုပ် ဆွဲပြီး 'မောင်လေး' 'မောင်လေး'နဲ့ အတင်းခေါ်၊ မျက်ရည်တွေ ကျနေ တာ မင်းအဖေတောင် သူပြန်ချော့ရတယ်၊ မင်းကလည်း မင်းဝဲ၊ 'မမ နှင်းကို ခေါ်ပေးပါ'ချည်း အော်နေတာ၊ ဟိုကဖြင့် အနားက တစ်ချက်မှ လည်း မခွာဘဲနဲ့'

ဪ... အခုနေ့များ အပြင်းဖျားရင်ဖြင့် ဟိုတုန်းကလို ကြည်နူး စရာ တိုးဝှေ့ရမည့် ရင်ခွင်တစ်ခုတော့ လျော့လေပြီ။ ဒီအတွေးကိုများ အမေသိရင်ဖြင့်...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိမသာ ရယ်မောမိရင်းက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပင် တစ်ဖက်လမ်းက မမြင်ဘဲ ကားကားချင်း လူကျော်တက်လာသော ကုန်တင်ကားကြီးကို လှမ်းမြင် လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းက မိမိကားခေါင်းနှင့် အလွန် နီးကပ်နေလေပြီ။

[၄]

အတန်တန်တားသည့် ကြားကပင် ကောလင်းမြတ်သည် မနှင်းသွေးကို မြန်မာပြည် အရောက် လိုက်ပို့လေသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် အိတ် ဆောင် ဖုန်း ပြုတ်ကျ၍ လူကိုပါ မနည်း ပွေ့ထားလိုက်၍သာ လဲမကျ သွားဖြစ်ခဲ့သော မနှင်းသွေးကို ၁၄ နာရီကြာမည် ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း မသွားစေချင်တာတော့လည်း မဆန်းလှပါ။

ကောလင်းမြတ်အကြောင်း လုံးဝ မကြားဖူးသော မိဘများက အနည်းငယ် အံ့ဩဟန်ပြပေမယ့် ကိုယ့်ပရိဒေဝနှင့်ကိုယ် သိပ်တော့ မစူးစမ်းခဲ့ကြ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မောင်ရယ်'ဟုသာ ဆိုကြ သည်။

မောင်မောင်မန်နေဂျာက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် မနှင်းသွေးကို အထုပ်တစ်ထုပ် အပ်သည်။

'မောင်မောင် ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဒေါက်တာပဲ သိမ်းထားပေးပါ၊ လူကြီးတွေကို စိတ်ထိခိုက်နေတုန်း အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာနဲ့...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

တုန်ယင်သော လက်တို့က အထုပ်ကို ဖြေသည်။

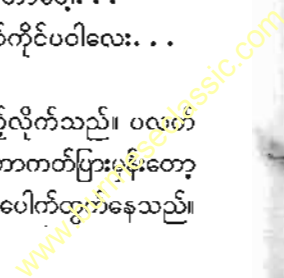
ဆင်းတုတော် လည်ဆွဲလေးပါလား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့တာ လေး။ အို... မှန်လေးကလည်း ကွဲနေပါလား...။

ဒါက ပတ္တမြားလက်စွပ်၊ မေမေ ဝယ်ပေးခဲ့တာပေါ့...။

ငါ့ကိုယ်တိုင် နာမည် ထိုးပေးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေး...။

ဟင်... ဒါက...။

အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်သည်။ ပလတ် စတစ် လောင်းထားသော ကတ်ပြားလေးတစ်ခု၊ ဘာကတ်ပြားပုန်းတော့ မသိနိုင်တော့။ အလယ်တည့်တည့်တွင် စုတ်ပြတ်ပေါက်ထွက်နေသည်။

ပြီးတော့... ပြီးတော့...

မျက်ရည်တို့က တားမရ ဆီးမနိုင် ပြည့်အိုင်လာပြန်သည်။

ခြောက်ကပ်နေပြီ ဖြစ်သော သွေးမှုန်လေးများက ကတ်ပြားနှင့် ပလတ်စတစ် အကြားတွင် ပြည့်နေသည်။ အချို့ သွေးမှုန်လေးများက အပေါက်မှ တစ်ဆင့် လက်ပေါ်တွင် လွင့်ကျသည့်အခါ မီးစဖြင့် ထိုးသလို ခံစားရလေသည်။

‘ဒါ... ဒါက’

မန်နေဂျာက လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဪ... ဒါ ဓာတ်ပုံလေးပါ။ ခရီးသွားတိုင်း သူ့အိတ်ထဲ ဝါပါ လာတာတော့ သတိထားမိတယ်။ ယူတော့ မကြည့်မိဘူး။ သူ့ မိန်းကလေးတွေ ဘာတွေ များလားတော့ ထင်မိသား။ ဒေါက်တာတို့ သိရင်လည်း အကြောင်းကြား ပေးပါလား’

‘ကျွန်မ သိသလောက်တော့ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးတော့ မရှိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူတို့မောင်နှမက အချင်းချင်း အမြဲ ဖွင့်ပြောကြ တယ်လို့တော့ မနှင်း ပြောဖူးတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား’

ကောလင်းမြတ်က ကတ်ပြားကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မနှင်းသိတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲကပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီပလတ်စတစ်ပြားကို ခွာပြီး သွေးမှုန်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကြည့်လို့ တော့ ရသွားမှာပေါ့။ တကယ်လို့ မနှင်းသိပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ ရတဲ့သူမျိုးဆိုရင် အကြောင်းကြားပေးရအောင်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန် ရှိတယ်လေ’

‘ကိုကောလင်းမြတ် လုပ်ပေးမလား’

‘ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ အဲဒီသွေးတွေနဲ့ မထိချင်ဘူး၊ မထိရက်ဘူး’

‘ဟုတ်ပြီ... မနှင်း၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ’

[၅]

ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသော ကောလင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာ ထူးဆန်းစွာ ကြက်သေ သေနေသည်။

‘ရလား... ကိုကောလင်းမြတ်’

‘ရတယ်၊ အဖြူအမည်းပုံ ဆိုတော့ နီသွားတာပဲ ရှိတာ၊ မပျက် သွားဘူး’

‘ပြပါဦး၊ ကျွန်မများ သိနေမလားပဲ’

‘သိမှာပါ။ သေချာပါတယ်’

‘ရှင်’

အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိုက်ခနဲ...

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတို့ ဆူပွက်၍ တက်လာသယောင်...

အထက်တန်း ကျောင်းသူလေး မနှင်းသွေးသည် သုတေသန အရာရှိ ဒေါက်တာ မနှင်းသွေးကို ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ ပြုံးပြနေလေသည်။

ကျွန်းကျွန်း

သံယောဇဉ်ဆိုသည် ကျေးဇူးတရား တစ်ခုတည်းနှင့် နောင်တည်း ချုပ်ဆိုအပ်သော အရာမဟုတ်၍ အခွင့်အလမ်းဟူသည့် လက်နက် တစ်ခုတည်းနှင့် ဖြတ်ရလည်း ခက်လှသည်။ အသွေးထဲ၊ အသားထဲ ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ စိမ့်ဝင် စီးမျောနေသော နွေးထွေးသည့် လုံခြုံမှု တစ်ရပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းရန်မှာ ခက်လှစွာ၏။

ကွပ်ပျစ်မှထ၍ ပိတောက်ပင်ကြီးဘေး ခုံတန်းလေးဆီ လျှောက် ခဲ့ရင်းက လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်က ဒီခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေသော ဦးဦးစိုးကို သူ ပထမဆုံး လာတွေ့ခဲ့စဉ်က အကြောင်းတို့ အတွေးထဲသို့ စီးဝင်လာခဲ့သည်။ တိတိကျကျ ဆိုရလျှင် ၁၉၅၉ ခုနှစ်။

[၁]

ပိတောက်ပွင့်ချိန် မဟုတ်ဘဲနှင့်တောင် ကျက်သရေရှိ တင့်တယ်နေ သော ပိတောက်ပင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ လပြည့်ည လရောင် အောက်တွင် လျှပ်စစ်မီးတစ်တိုင်မှ မရှိပါဘဲနှင့် ဖြူလွလွ လင်းထိန် နေသော မြေလမ်းလေး။ သစ်သား ခုံတန်း ပတ်လည် ရိုက်ထားသော အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်လှသည့် ပိတောက်ပင်ကြီး။ ဒါတွေအားလုံး ဟာ သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင်ပင် ကျက်သရေရှိ တင့်တယ်နေသည်ဟု သူ ခံစားမိသည်။ ဒီကျက်သရေရှိလှသည့် ညရွာခင်းကို မြေလမ်းလေး၏ ထိပ် သူနေထိုင်ရာ တဲမကျ ပျဉ်ထောင်မကျ၊ မြေခင်း၊ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး အိမ်လေးရှေ့ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှ ညတိုင်း ငေးမော ကြည့်မိသည်မှာ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ချေပြီ။

နွေးထွေးစွာ ကျက်သရေရှိလှသော ပတ်ဝန်းကျင်လေးကို ထာဝရ ခွဲသွားနိုင်မည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ယခုထိ မသေချာနိုင်သေး။ ထို့ထက် ပို၍ ကား ပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးထဲတွင် ယခုအချိန်လောက်ဆို ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်မောကျနေမည့် ဦးဦးစိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းနှင့် မိမိက နှမလေး အရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်နေပြီ ဖြစ်သော 'မျိုး'တို့နှင့် ခွဲခွာသွား နိုင်ဖို့ ကြံစည် စိတ်ကူး နေမိသည်ကိုပင် မိမိဘာသာမိမိ အံ့ဩ တုန်လှုပ် နေမိပြန်လေသည်။

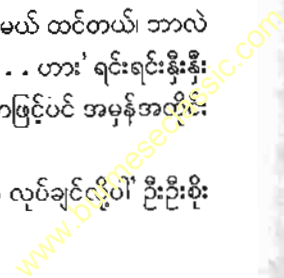
[၂]

'ဦးက ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်လား ခင်ဗျာ' ဦးဦးစိုးက ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြ၍ သူ့ဘေးခုံကို ပုတ်ပြသည်။ ထိုင်ဆို သည့် သဘော။ သူ့ရှေ့က ထန်းလျက်ခဲ ပန်းကန်ကိုလည်း ကမ်းပေး သည်။ လက်ကာပြရင်းက . . .

'ကျွန်တော့်နာမည်က ကျော်ကျော်ပါ။ ဟိုအိမ်လေးမှာ နေပါတယ်' 'ဟ. . . အိမ်နီးချင်းကိုးကွ၊ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ပြော. . . ဦး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ' 'ဒီလိုပါခင်ဗျာ ဟို 'မျိုး' ပုံနှိပ်စက်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တင်နေတာ တွေ့တော့လေ. . .'

'အေးကွ၊ သန်ဘက်ခါလောက်တော့ စဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ဘာလဲ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ အပ်ချင်လို့လား၊ ဟား. . . ဟား' ရင်းရင်းနှီးနှီး ပခုံးကိုပုတ်၍ ဆိုတော့ မျက်နှာပူ အနေရခက်စွာဖြင့်ပင် အမှန်အတိုင်း ပြောရတော့၏။

'မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်ချင်လို့ပါ' ဦးဦးစိုး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

[၃]

'သားပုံစံက သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့ ပညာတတ် လူငယ်ပုံလေး ဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်လို့ အလုပ်တစ်ခု အပူတပြင်းရှာနေရတဲ့ လူနဲ့မှ မတူတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဦးဦးစိုးက အဲဒီတုန်းက အံ့ဩသွားခဲ့တာ' ဟု နောင်တွင် ဦးဦးစိုးက ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့က သူ့အလုပ်မရခဲ့။ ဦးဦးစိုးတွင် အလုပ် သမား အလုံအလောက် ရှိနေသည်။ စက်ကလည်း အသစ် မဟုတ်၊ တစ်နေရာမှ ရွှေ့လာခြင်းဖြစ်၍ အလုပ်သမားများပါ အပြီးပါလာသည် ဟု ဆိုသည်။

သူကတော့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ်နှင့် သူသည် အဖေတစ်ခု သား တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း၊ အဖေက အရင်က စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်စက်မှ ဖိုမင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု မကျန်းမာ၍ အလုပ်ထွက်ထားရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူကတော့ ကျပန်းအလုပ်အမျိုးမျိုးလုပ်၍ အဖေကို စောင့်ရှောက်နေကြောင်း၊ ကျူရှင်များတွင် တစ်မျက်နှာ တစ်ကျပ် နှုန်းဖြင့် ဖယောင်း စက္ကူရေး ပေးခဲ့စဉ်က အဆင်ပြေသော်လည်း သူရေးပေးနေသည့် ကျူရှင် ပိတ်သွားကြောင်း၊ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဆောက်လက်စ အဆောက်အအုံများတွင် ညစောင့် ပုတ်ပြတ်လုပ်သား တစ်ည ၈ ကျပ်နှင့် ဝင်လုပ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း အဖေကျန်းမာရေး အတော်ဆိုးလာသည့်အခါ အိမ်တွင် တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့၍ မဖြစ်သဖြင့် ထွက်လိုက်ရကြောင်း၊ ဒီပုံနှိပ်စက်တွင် လုပ်ခွင့် ရလျှင် အဖေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမို့ အဆင်ပြေလှကြောင်း အားမနာတမ်း တရစပ် ပြောနေမိခဲ့သည်။

ကြင်နာတတ်သော မျက်နှာဟန်ပန် ရှိသူ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းပင်လျှင် ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လေးများ လာချပေးရင်းက ဝင်ထိုင်၍ ငေးမော နားထောင်နေခဲ့သည်။ ဦးဦးစိုးကတော့ သက်ပြင်းသာ ချ၍ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ တစ်ဆယ်တန် ၅ ရွက်ကို ထုတ်လေသည်။

'အေး... သားရယ်၊ မင်းလို မိဘကို စောင့်ရှောက်တတ်တဲ့ ကလေး ဦးဦးတို့လည်း ကူညီချင်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ စောင့်ပါဦး၊ ဦးဦးလိုရင် ဒေါ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ ခုတော့ သားအဖေ အတွက် ဦးဦးက ဆေးဖိုးဝါးခ လျှူလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ငွေ ငါးဆယ် ယူသွားချေ'

သူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်စွာဖြင့် ထရပ်သည်။

'ဒါတော့ သည်းခံပါ ဦးရယ်၊ မယူပါရစေနဲ့'

'ဘာလို့လဲ သားရဲ့'

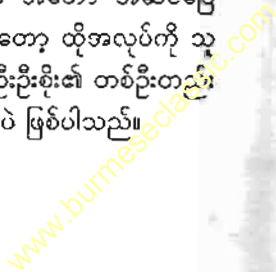
'ကျွန်တော် အလုပ်ကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ငွေတော့ အလုပ် မလုပ်ဘဲ တစ်ခါမှ မယူဖူးလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

ဦးဦးစိုးရော ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းပါ ငိုငိုပြီး ကျန်ခဲ့ကြရှာပါသည်။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်၍ ပုံနှိပ် စက်တွင် တစ်နေ့ ၁၀ ကျပ်ဖြင့် အထွေထွေ အလုပ်သမား ခေါ်ခန့်ခဲ့ ကြပါသည်။

'သား ဦးဦးစိုးကို ပြောနေတဲ့ ပုံစံလေးကို ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းက ဘေးကနေ ကြည့်နေရင်းက သနားလည်း သနား၊ ချစ်လည်းချစ်၊ ဒီလောက် လိမ္မာတဲ့ ကလေး ငါ့သားလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ တွေးနေတာ သားရဲ့၊ ဒါကြောင့် သားလည်း ပြန်သွားရော ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်းက ဦးဦးစိုးကို အတင်း နားချလိုက်တာလေ' ဟု နောင်တွင် ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းက ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

အစတွင်တော့ ထိုအလုပ်လေးသည်ပင် အတော် အဆင်ပြေ နေခဲ့သည်။ သို့သော် သုံးလခန့် အကြာတွင်တော့ ထိုအလုပ်ကို သူ ရပ်လိုက်ရသည်။ အကြောင်းက အလုပ်ရှင် ဦးဦးစိုး၏ တစ်ဦးတည်း သော သမီး ၁၄ နှစ် သမီးလေး 'မိုး' ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

[၉]

ပုံနှိပ်စက်၏ အပေါ်ထပ်တွင် နေသည်မို့ ဒီကလေးကို သူ မြင်ဖူးနေသည်မှာတော့ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ဖြူဖွေး ဖျော့တော့သော ကိုယ်ဟန်နှင့် အလွန်လှပသော်လည်း ပြုံးခဲရယ်ခဲသည် မျက်နှာလေး ရှိသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ‘ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါသည်လေးကွ သနားပါတယ်။ ယဉ်ကျေးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရော၊ တို့တစ်တွေရှေ့က ဖြတ်ရင်တောင် ခါးလေး ညွတ်ပြီး’ ဟု စက်ဆရာကတော့ ပြောပြဖူးသည်။

ထိုတစ်ညတွင်တော့ ‘မိုး’ရင်ကျပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ်ထသည်။ မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာနေသောသူ။ မျိုးကို ကြည့်နေကျ ဆရာဝန်က မြို့ထဲဘက်တွင် နေသည်မို့ တော်တော် အလှမ်းဝေးသည်။ ဦးဦးစိုးက ကားမမောင်းတတ်၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း သန်းခေါင်ယံအချိန်မို့ အိမ်တွင် မရှိတော့ပြီ။

အိမ်ဖော်ကြီး ဒေါ်မိုးက သူ့ကို လာခေါ်သည်။ ဒီအနီးအနားမှာ အရေးပေါ် ခေါ်၍ ရသော ဆရာဝန် ရှိမရှိ စုံစမ်းသည်။ သူက တစ်ဦးသာရှိကြောင်းနှင့် ထိုတစ်ဦးမှာ ဆေးသုတေသနဌာနမှ ဆရာဝန်ဖြစ်၍ ကွင်းဆင်း သုတေသန လုပ်နေသောကြောင့် လောလောဆယ် မရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ မျိုးလေးက သိပ်ကျပ်နေတာ၊ သူ့အဖေမျက်နှာလည်း သွေးတောင် မရှိတော့ဘူး’

သူ တစ်ဖက်အိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ ကလေးက အသက်ကို ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် မနည်း အားစိုက်၍ ရှူနေရသည်။ ဦးဦးစိုးက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းက သမီးလေး မျက်နှာနား ကပ်၍ ဘုရားစာ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေသည်။

‘ခါတိုင်းကျပ်ရင် ဘာလုပ်ရလဲ ဦး’

‘ဆရာဝန်ကတော့ အကြောဆေး ထိုးတာပဲကွ၊ အဲဒါနဲ့ ဦးလည်း

အပ်ရော ဆေးတွေပါ ဝယ်ဆောင် တားတာ၊ ပြုတ်တောင် ပြီးပြီ အဆင်သင့်ပါကွာ၊ ထိုးသာ ထိုးတတ်လို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်တောင် ကောက်ထိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ခက်တာက ဒီမိုးထဲ ဆရာဝန် ထွက် ရှာဖို့ရာ ဘယ်လွယ်မလဲ’

‘အခိုင်နို့ ရှိတယ်ပေါ့နော် ဦး’

ဦးဦးစိုးမျက်နှာ အံ့အားသင့်ဟန် မသိမသာ ပြသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းပင် ဘုရားစာရွတ်ရပ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။

‘အေး. . . ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်တော် ထိုးတတ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးထိုးမလား’

‘ဘာ. . . ဘယ်လို’

‘ဒီလိုပါ ဦး၊ အမှန်က ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က) တက်နေတဲ့ ဆေးကျောင်းသားပါ။ အိမ်ကအခြေအနေလည်း ဦး သိတဲ့အတိုင်း မပြေလည်လွန်းလို့ ကျောင်းမှာ စီးပွားရေးအရ နားခွင့်ပြုဖို့ လျှောက်ထားပြီး ခဏထွက်ထားတာပါ။ အခြေအနေ ကောင်းလာလို့ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်တဲ့အခါ နှစ်နှစ်လောက် တက်လိုက်ရင် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာပါ။ အကြောဆေးကတော့ ကောင်းကောင်း ထိုးတတ်ပါတယ်’

[၁]

အိပ်မက် မက်နေသူတွေလို မင်သက်နေကြသော အိမ်သားများ ရွှေတွင်ပင် မျိုးကို အကြောဆေး ထိုးပေးခဲ့ရ၏။ တချို့ရှိ မြည်သံများ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားပြီး နွမ်းလျှော အိပ်ပျော်သွားသော ၁၄ နှစ်သမီးလေး၏ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်းက ထိုစဉ်ကပင် နှမအရင်းလေးသဖွယ် ချစ်ခင်မိခဲ့လေသည်။

‘သားရယ်၊ မျိုးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်၊ ထူးဆန်းလွန်းလှတဲ့ မင်းဘဝကို အံ့လည်းအံ့ဩ၊ သနား

လည်း သနား ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံပြီး အဲဒီညက မင်း ဦးဦးရော ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်းပါ ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့ကြတာပါ' ဟု နောင်တွင် ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းက ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုညက မျိုး အိပ်ရာ ဘေးတွင်ပင် သူ ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စောင့်ခဲ့သည်။ အဖေကလည်း ခုတလော နည်းနည်း ပြန်ကျန်းမာနေသည်။ မျိုးကလည်း သုံးရက်ခန့် ဆက်ကျပ်နေခဲ့၍ ဦးဦးစိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းတို့ မေတ္တာရပ်ခံချက် အရ သုံးရက်ခန့် သူ အလုပ်မဆင်း။ အိမ်လည်း ခဏတဖြုတ်သာပြန်ပြီး သူတို့အိမ်တွင်ပင် လာစောင့်ပေးခဲ့၏။

'ငါ့ကောင်ရာ လျှို့ဝှက်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော၊ မင်းလို ဆေးကျောင်းသားကို ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် လက်တိုလက်တောင်း ဆက်ခိုင်းရမလဲကွ၊ မဟုတ်တာ' ဟု စက်ဆရာကလည်း ဆိုလေသည်။

နောက်တော့ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် သူ အလုပ်ပြုတ်လေ သည်။

[၆]

ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းသော ပြုတ်ခြင်းပါ။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းကူညီလျှင် လက်ခံမည်မဟုတ်သည်ကို သိထားသော ဦးဦးစိုးသည် သူ့ကို ကူညီ နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အပြင်းအထန် ရှာဖွေ အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်သည် ကျွမ်းကျင်သော ပုံနှိပ်စက်ဆရာဟောင်း တစ်ဦး၊ ယခုလည်း ကျန်းမာခါစပြုပြီဟု သိသောအခါတွင် တန်ဖိုးကြီး လေစက်တစ်လုံးကို အပူတပြင်း ရှာဝယ်ခဲ့သည်။ လေစက်၏သဘော က လက်ထိုးစက်လို မပင်ပန်း။ စက္ကူကို တစ်ရွက်ချင်း ထည့်ပေးရန် မလို။ လေစုပ်ခွက်လေးများဖြင့် အလိုအလျောက် ဆွဲယူပေးနိုင်သည်။ ဒါနဲ့ညီရန် ပညာ လိုသော်လည်း လူ မပင်ပန်း။

သူ့အဖေကို ထိုလေစက်အား ကိုင်ပေးရန် ခေါ်သည်။ အိမ်က လည်း နီးသည်။ အလုပ်ကလည်း မပင်ပန်း။ 'ဖောင်ကောက်' အလုပ် သမားတစ်ဦး သီးသန့်ခန့်၍တွဲပေးထားသည်။ လခပေးနေကျ နှုန်းထက် နှစ်ဆခွဲမျှ ပိုပေးထားသည်။ ဒီကြားထဲ ဆုကြေးက အကြိမ်ကြိမ်။

'မင်းကို ပေးချင်တဲ့ဟာ အားလုံး ငါ့အကြောင်းပြ ပေးနေကြတာ ပါကွာ၊ ငါ့သား ဆရာဝန်တောင် မဖြစ်သေးဘူး၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်တဲ့ကုသိုလ် ခံစားနေရပြီ၊ ဒါလည်း ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ လူတွေ့ဖို့ လို့ဟေ့၊ ရှားတယ်၊ ရှားတယ်၊ ဒီမိသားစုကို မင်း ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားပြီး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ရမယ်နော်' ဟု သူ့ဖခင်က အကြိမ်ကြိမ်ဆိုလေသည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် သူလည်း ဆေးတက္ကသိုလ် ပြန်တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

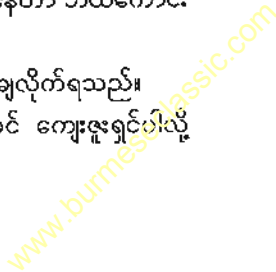
[၇]

မျိုးလေးကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောမောလှပသော အပျိုပေါက် လေးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ နဂိုကတည်းက လိမ္မာယဉ်ကျေးသူလေးမှာ သူ့ကို အစ်ကိုအရင်းတမျှ ခင်တွယ်ရှာလေသည်။

'ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားကြီးကို မျိုး သိပ်မုန်းတာပဲသိလား အစ်ကို' 'ဟေ့ . . . ဘာကြောင့်'

'အစ်ကိုက တစ်ချိန်လုံးပြောနေတာကိုး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက အစ်ကို ကျေးဇူးရှင်တွေလို့ မျိုးတို့မိသားစုထဲမှာ အစ်ကိုလည်း မိသားစုဝင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သဘောထားရင် ဒီလိုပြောပြောနေတာ ဘယ်ကောင်း မလဲ'

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ပင် စကားကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။ 'မျိုးကလည်း အစ်ကိုက မျိုး အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါလို့ ပြောပြောနေတာ ကျတော့ရော'

'ဒါက စိမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုအပေါ် မျိုး ဘယ်လောက် အားကိုးတယ်၊ အစ်ကို ရှိနေရင် မျိုး စိတ် ဘယ်လောက် လုံခြုံတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လွန်းလို့'

'ဘုရားရေး... ဒီကောင်မလေး ဘယ်တုန်းက အဲဒီလောက် စကားတတ်သွားရတာတုံး'

ပိတောက်ပင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သာယာသော ရယ်မောသံ လေးများ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပခဲ့ကြဖူးလေသည်။

[၈]

ပိတောက်ပန်းတွေ ပင်လုံးညွတ်မျှ ပွင့်သော နွေ တစ်နှေတွင် သူ ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျိုးလည်း ၁၀ တန်း အောင်ခဲ့သည်။ မကြာခင် ရင်ကျပ်ဆဲ ဖြစ်သော မျိုးတ ဒေသကောလိပ် တက်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ စာပေးစာယူ တက်ရ ကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေချိန်တွင် သူကလည်း သူ့ဆရာဝန်ဘဝ ခရီးအစကို ရွေးချယ် နေရလေပြီ။

'သားပြောသလို လက်ထောက်ဆရာဝန်ရာထူးတွေက သိပ်လည်း မခေါ်ဘူး၊ လောလောဆယ်လည်း ခေါ်ဖို့မရှိဘူးဆိုရင် ဒီနားမှာလည်း ဆေးခန်း ရှားပါဘိသနဲ့၊ ဒီနားပဲ ဆေးခန်း ဖွင့်ပါလား သားရယ်၊ မင်း အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ရှိတော့ မင်းနုမလေးလည်း အားရှိတာပေါ့' ဦးဦးစိုးစကားက တစ်ခွန်းမျှမမှား။ ပုံမှန်အတိုင်းသာဆို သူလည်း ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ ကယ်ရီလင်းက ရှိနေလေပြီ။

ကယ်ရီလင်း ဆိုသည်က သူ ဆေးတက္ကသိုလ်ပြန် အတက်တွင် ဆိုစဉ်းခဲ့သော သူ့ထက် အနည်းငယ် ငယ်သည့် အတန်းထဲက ကျောင်းသူ။ ယခုတော့ ဆရာဝန်မလေး။ ကယ်ရီလင်း၏မိဘများက နိုင်ငံခြားတွင် အခြေချ နေထိုင်နေကြသည်။ ဒီတော့ ကယ်ရီလင်း ကလည်း အလုပ်သင်ဆရာဝန် ကာလ ပြီးမြောက်သည်နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်သွားရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပြန်တက်သည့် နှစ်နှစ်ခန့် ကာလ အတွင်းမှာပင် သူနှင့် ကယ်ရီလင်း၏ ခင်မင်မှုက သူငယ်ချင်း အဆင့်ကို မသိမသာ ကျော်စ ပြုလာခဲ့သည်။ ထိုသံယောဇဉ်ကြောင့်လည်း နိုင်ငံခြား မသွားမီ လှပ သလောက် အနောက်တိုင်းဆန်သော ကယ်ရီလင်းက သူ့ကို ပွင့်လင်း စွာ ပြောခဲ့သည်။

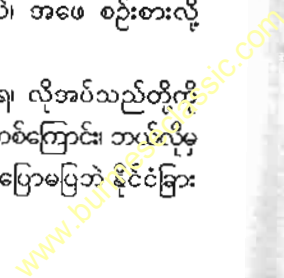
'တို့အတွက်က ဟိုမှာ အားလုံး ရယ်ဒီပဲ ကျော်ကျော်၊ အိမ်ထောင် ပြုရမယ့် လူက အစ အဆင်သင့် ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ကျော်ကျော် ကို ဟိုကစောင့်ချင်တယ်၊ လိုတာအားလုံး ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ရတာနဲ့ တို့ပြောထားတဲ့ အန်ကယ်ကို သွားတွေ့ပြီး ကျော်ကျော် လိုက်လာဖို့ စီစဉ်ပါ။ ဟိုမှာ ကျော်ကျော် အလုပ်ရပြီးတာနဲ့ ကျော်ကျော် အဖေကို လည်း ခေါ်လိုက်ပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား'

ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး အတွက် အဖြေက တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသည်ဟု ယူဆထားခဲ့သော ကယ်ရီလင်းက သူ့အဖြေကို မစောင့်ဘဲ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ၆ လခန့် အကြာတွင်တော့ သူ ပြောထားသည့် အတိုင်း လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။

သူ့အဖေကတော့ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

'ဖေဖေလည်း ကျန်းမာနေပြီပဲဟာ၊ မင်းသွားချင်ရင် စိတ်ချလက်ချ သွားပါ၊ လိုက်လာဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ မြန်မာပြည် မှာပဲ သေချင်တယ် သား၊ သားသွားရင် ဖေဖေ ရွာပြန်ပြီး အမျိုးတွေ ကြားထဲမှာပဲ နေတော့မယ်၊ မင်း ဦးဦးစိုးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းရယ်၊ မင်း နုမလေးရယ်ကိုတော့ မင်း ဘယ်လိုပြောပြမလဲ၊ အဖေ စဉ်းစားလို့ တောင် မရပါဘူးကွာ'

အဖေမှ မဟုတ် သူလည်း စဉ်းစားလို့ မရ၊ လိုအပ်သည်တို့ကို ပြေးလွှားဆောင်ရွက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်သည်က တစ်ကြောင်းနှင့် သူတို့ကို ပြောမပြဘဲ နိုင်ငံခြား မထွက်ခင် တစ်ရက်အထိ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုရက် ညနေပိုင်းတွင် မျိုးတို့အိမ်မှ ကားကို မောင်း၍ ဒေသ
တောလိပ်မှ မျိုးကို သူသွားကြိုသည်။ မျိုး ဆင်းမလာခင်တွင် ကယ်ရို
လင်း၏ နှမဝမ်းကွဲ၊ သူနှင့်လည်း ရင်းနှီးသူ မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့်
ဆုံမိသည်။

'ကိုကျော်. . . မနက်ဖြန်ဆို ဟုတ်လား'

'အေး. . . နှမ၊ ဘာမှာဦးမလဲ'

'မမကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ စာမှန်မှန် ရေးလို့၊ မြန်မာပြည်က အမျိုး
တွေကို မေ့မနေနဲ့လို့'

ခြေသံ သဲ့သဲ့ ကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ မျိုးကို တွေ့သည်။
မျက်နှာလေး ပျက်တက်တက်မို့ ကြားများသွားပြီလားဟု စိတ်ပူမိလိုက်
ချိန်တွင်ပင် မျိုးက ပြုံးပြ၍ ကားပေါ်တက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု
သက်ပြင်းချ၍ အတူ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုညတွင်တော့ သူ မအိပ်ဖြစ်တော့ပါ။

အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်၍ လေးနှစ်လုံးလုံး ကွန်းခိုခဲ့ရာ
ပိတောက်ပင်ကြီးရယ်၊ မြေလမ်းလေးရယ်၊ မျိုးတို့ရဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး
ရယ်ကို တစ်ညလုံး ငေးမော ကြည့်နေရင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ ရင်ကွဲ
နေမိခဲ့ရပါတော့၏။

ဪ။ လောက၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အောင်မြင်မှုတို့ မည်သည်
ဆုံးရှုံးရချိန်မတိုင်မီ၊ ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားရချိန်လည်း မရောက်ခင်၊ ရရှိရန်
သေချာသည့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်မိသည်နှင့် ဒီမျှပင် ပူလောင်
စေပါရောလား။

မိုးလင်းခါနီးတော့ မေ့ခနဲ တစ်ချက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်
သွားခဲ့ပါသည်။

[e]

'သားရေ. . . ထ. . . ထ လုပ်ပါဦး။ သမီးလေးရယ် သတိလစ်နေပြီ၊
ပြာနွမ်းနေတာပဲ'

အိမ်မက်လား၊ တကယ် ဖြစ်နေသလား မသဲကွဲခင်မှာပင် ရင်က
ပြင်းထန်စွာ ခုန်လေသည်။ တုန်ယင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်
ငြိမ်း နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာခဲ့မိသည်။

မျက်ရည်တွေ တတွေတွေကျနေရင်းက မျိုးလေးကိုပွေ့ထားသော
ဦးဦးစိုးကို မျိုး အိပ်ခန်းထဲမှာပင် တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်း ပြော
သလိုပင် မျိုး နှုတ်ခမ်းလေးများက ပြာနွမ်းနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက
ပျော့ခွေကျနေသည်။ ရင်ဘတ်လေးကတော့ ပြင်းထန်စွာ ဖုတ်လှိုက်
ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ကို လှူရှုနေရရှာသည်။

'ဖြစ်ရလေ နှမလေးရယ်၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျပ်နေတာ
လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မခေါ်ကြတာလဲ'

'ဦးဦးစိုးတို့လည်း မသိရပါဘူး သားရယ်၊ ညကတည်းက ကျပ်နေ
တာ နေမှာပေါ့၊ ဦးဦးစိုးတို့က ခုမှ ဒီပုံစံအတိုင်း တွေ့ရတာ၊ ခါတိုင်း
တော့ သူ နည်းနည်း ဖြစ်တာနဲ့ သူ့အစ်ကိုကို ခေါ်ခိုင်းနေကျ၊ အခုမှ
ဘယ်လိုဖြစ်ရသလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ ကယ်ပါဦး'

သွေးခုန်နှုန်း စမ်းသည်၊ ရင်ဘတ်ကို ကမန်းကတန်း နားထောင်
သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ဦးဦးစိုးနှင့်အတူ နှစ်ယောက် ပွေ့တင်သည်။

'ကဲ. . . ကျွန်တော် ဆေးထိုးမယ်၊ ဦးဦးစိုး လူနာတင်ကား
ဖုန်းဆက်ခေါ်ချေ၊ ဆေးရုံတော့ အရေးပေါ် တင်မှ ဖြစ်မယ်'

'အေး. . . အေး. . . သား'

ဦးဦးစိုး အခန်းထဲမှ အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်ခွာ သွားသည်။
ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် လိုက်သွားသည်။

သူကတော့ မျိုး နှုတ်ခမ်းဝတွင် သီးနေသော ချွဲဖတ်လေးများကို
လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ညင်ညင်သာသာ သုတ်၍ ဖယ်ရှားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မျိုး မျက်လုံးများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။
'မျိုး... နှမလေး၊ သတိရတယ်နော်၊ မကြောက်နဲ့ သိလား၊
အစ်ကိုရှိတယ်'

အပြောရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းလေးများက မသိမသာ လှုပ်လာ
သည်။ အသံက တိုးတိုး။

'အစ်ကို'

'စကားမပြောနဲ့ နှမလေး၊ အစ်ကို ဆေးအရင် ထိုးဦးမယ်'

ခေါင်းလေး ခါပြသည်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ အသံဖြင့် မောလှစွာ
ဆက်ပြောသည်။

'အစ်ကို မသွားသေးဘူးလား၊ လေယာဉ် ဘယ်အချိန်ထွက်မှာလဲ'

'ဘာ... နှမလေး၊ ဘာပြောတယ်'

အသက်ကို ဝအောင် ပင့်ရှု၍ တုန်ယင်စွာ ဆက်ပြောသည်။

'အစ်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေကတည်းက မျိုး
မောနေတာ၊ ပြော... ပြောလိုက်ရင် အစ်ကို့ကို တားထားသလို ဖြစ်မှာ
စိုးလို့'

အမြင်အာရုံတို့ မျက်ရည်စက်များနှင့် ရောထွေးပြီး ရုတ်တရက်
ဝေဝါးသွား၏။ တုန်ယင်သော လက်များနှင့်ပင် ဆေးပုလင်းကို
အလျင်စလို နှိုက်ယူမိသည်။ ဘုရား... ဘုရား... မိပါစေ ဘုရား၊
ဆေးထိုးလို့မိနိုင်ပါစေ။ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ဆုပဲ ပြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း
ပြည့်ပါရစေ။

'သွား... သွားပါ အစ်ကိုရယ်၊ မျိုး... မျိုး မတားရက်ပါဘူး'

ဒေါက်တာကျော်ကျော် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ဆေးထိုးအပ်
အတွင်းသို့ ဆေးရည်တို့ကို ကမန်းကတန်း စုပ်ယူသည်။ တစ်သက်အုံး
အားကိုးတကြီး တိုးဝင် ခိုလှုံခဲ့ဖူးသော ကွန်းခိုရာ ပိတောက်ရိပ်သည်
ဒီပိတောက်ရိပ်ကို သစ္စာဖောက် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာမည့် နေ့တွင်ပင်
သူ့ကို ပိတောက်တစ္ဆေ ခြောက်လှန့်လေခဲ့ပြီလား။

သူ ဆုတောင်း နေမိပါတော့သည်။

ကျူးလွန်မိသော အပြစ်တို့ ရှိခဲ့မိပါလျှင်လည်း ဒီအပြစ်တို့၏ဒဏ်
ကို သူ ကိုယ်တိုင်သာ ခံရပါစေတော့။ နုနယ် ဖြူစင်သည့် နှလုံးသား
ပိုင်ရှင်လေး 'မျိုး' တစ်ယောက်ကိုတော့ ချမ်းသာရာရပါစေ ဘုရား။

ဖြူဖွေးသေးသွယ်သော လက်ဖျံလေးထဲသို့ အကြောဆေးတို့
စတင် ဝင်ရောက်ချိန်တွင်တော့ နဖူးချွေးနှင့် မျက်ရည်တို့ရော၍
ထိုလက်ဖျံ လေးပေါ်သို့ ပေါက်ပေါက် ကျလေပြီ။

'မျိုး'၏ အသက်ရှူသံ တစ်နှိမ့်က ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ဒေါက်တာကျော်ကျော်၏ ရင်ထဲမှ တုန်ယင်သော ဆုတောင်းသံ
တို့က ဆက်နေဆဲ။

ပြီးတော့ ပိတောက်ပင်ကြီးကလည်း လေအဝေ့တွင် သစ်ရွက်
လှုပ်သံ တစ်ခုခုကို ညင်သာစွာ မြည်တမ်းနေဆဲ။

www.burmeseclassic.com

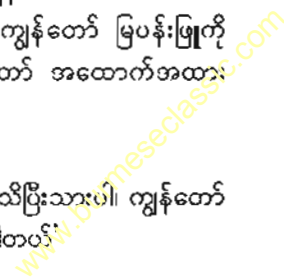
| ၁ |

ဧည့်သည်လူငယ်မှာ အတော်ပါးနပ်ပုံ ရသည်။
 သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော့်ဖျက်နှာ တည်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို
 ရိပ်မိသည်။ နေရထိုင်ရ ခက်သည့် ဟန်ပန် ပေါ်လာသည်။
 'ကျွန်တော့်ကို သိနေလို့လား'
 အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်းသံ လေယူလေသိမ်းပါသည့် အင်္ဂလိပ်စကား
 သံက ကျွန်တော့် ကြိုတင် ယူဆချက်ကို အတည်ပြု ပေးလိုက်သည်။
 'ထိုင်ပါ'
 လူငယ်က ကျွန်တော့်စားပွဲ ရှေ့မှ ဆုံလည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး
 တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
 'ဒေါက်တာအောင်ပါနော်'
 'မှန်ပါတယ်'
 လူငယ်က ဘောင်းဘီ ဘေးအိတ်ထဲမှ ပဝါငယ်ကို ထုတ်ယူ၍
 မျက်နှာကို သုတ်သည်။
 'ကျွန်တော် ဒီလောက် အဝေးကြီးတနေ ကြိုတင် အကြောင်း
 မကြားဘဲ ရောက်လာတာ ကျွန်တော်ပဲလို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ'

ပခုံးတစ်ချက်သာ တွန့်ပြလိုက်သည်။
 'ဒီဆေးရုံမှာ ဒေါက်တာ စနေနေ့ နံနက်တိုင်း ရှိတတ်တယ် ဆိုတာ
 ရယ်၊ လူနာလည်း ရှင်းတတ်တယ် ဆိုတာရယ် သိထားလို့ လိုက်လာ
 တာပါ။ မနေ့ညကမှ လေယာဉ် ဆိုက်တာမို့ ခွင့်ပြုချက် ကြိုတင်
 မတောင်းမိတာကိုတော့ နားလည်ပေးပါ'
 ပြုံးသာ ပြလိုက်သည်။
 'တစ်ခုခု သောက်ပါလား၊ ကော်ဖီ ဖြစ်ဖြစ်'
 'ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် မြပန်းဖြူ အကြောင်းပဲ တန်း
 ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်'
 သက်ပြင်းသာ ချ၍ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

[၂]

'ကျွန်တော်ဟာ မြပန်းဖြူနဲ့ ဘာမှ တော်စပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့
 ဆရာဝန်သာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်
 နော်'
 'အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး စောင့်ရှောက် ကုသပေးခဲ့လို့ ဦးလေးလို
 ဖြစ်နေပြီလို့တော့ မြပန်းဖြူက ပြောဖူးပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာဟာ ကျမ်းသစ္စာ ခံထားတဲ့ ဆရာဝန်
 တစ်ယောက်မို့ မြပန်းဖြူ ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမှ ကျွန်တော်
 နဲ့ ဆွေးနွေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။
 ဒီ အတွက်လည်း ဒေါက်တာ ကိုယ်စား ကျွန်တော် မြပန်းဖြူကို
 ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် အထောက်အထား
 ပြနိုင်ပါတယ်'
 ခေါင်းသာ ခါပြလိုက်သည်။
 'မလိုတော့ပါဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင်လည်း ခွင့်ပြုချက် တောင်းထားပါတယ်။'

လူငယ်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 'ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ဒေါက်တာ'
 'မြပန်းဖြူရဲ့ အမေဆီကပါ'
 သူ့မျက်နှာ အတော် မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။
 'ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ...'
 'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ မြပန်း
 ဖြူရဲ့အမေက ကြိုတွက်ထားပါတယ်'
 လူငယ် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

[၃]

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ဖြစ်
 သည်။ နက်စ်ကော်ဖီကို ကော်ဖီမှုန့်ချည်း သက်သက် ဖျော်၍ လှမ်းပေး
 လိုက်တော့ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်ဟန် ပြပေမယ့် 'ကျေးဇူး' ဟု
 ဆိုကာ လှမ်းယူလေသည်။
 'အမေ... အမေ... အမေ၊ ဒေါက်တာတို့တစ်တွေက အမေကို
 တော်တော် အရေးပေးကြတယ်နော်'
 ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောသည်။
 'အမေဆိုတာ အရေးပေး ခံရဖို့ ထိုက်တန်တဲ့သူပဲ မဟုတ်လား၊
 ဒါ ဒီမှာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး အတွက် အမှန်တရားပဲလို့
 ထင်တာပဲ'
 ခေါင်းညိတ်သည်။
 'မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အမေကို ချစ်တာပါပဲ၊
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ရဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီး လူငယ်
 တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လေးစားတယ်၊
 ဘယ်တော့မှ ဝင်မရွက်ဘူး'

ပြုံးသည် ဆိုရုံလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။
 'တည့်တည့် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တာ
 အချက်နှစ်ချက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ အချက် နှစ်ချက်က ကျွန်တော့်ကို
 ဒီလောက် ဝေးတဲ့ခရီးကို လာဖြစ်သွားအောင် တွန်းလှိုလိုက်တာပဲ'
 'ပြောပါ'
 'တစ်အချက်က မြပန်းဖြူရဲ့ အမေက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို
 သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူရတာလဲ၊ နှစ်အချက်က မြပန်းဖြူ
 ကရော သူ့အမေ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ပဲ ဘာဖြစ်လို့
 တစ်ချက်တည်း ကျွန်တော့်ကို ငြင်းပစ်လိုက်ရတာလဲ'
 ပြောရင်းက သူ့အသက်ရှူသံ ပြင်းလာသည်။
 'သုံးအချက် ထပ်ထည့်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဒီလောက်အရေးကြီး
 တဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေတ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်သားတွေဆီမှာ ရှိမနေဘဲ
 မိသားစု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိနေရတာလဲ'
 'နည်းနည်းပြင်လို့ ရမလား'
 'ဘာများလဲ ဒေါက်တာ'
 'ကျွန်တော်က တလေး အထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ၊
 မိသားစု ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး'
 သူ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြန်သည်။
 'ဘာကွာလို့လဲ ဒေါက်တာ'
 'အစကတည်းက ခင်ဗျားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်
 စေချင်တာ တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့
 ကျန်းမာရေး၊ လူ့ရောစိတ်ပါပေါ့နော် အဲဒါကို အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး
 တာဝန်ယူခဲ့တာပါ၊ သူ့အမေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာ
 ရေးကို တာဝန်ရှိသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး'
 သူ မျက်မှောင်ကုတ်ထားဆဲ...'

[၄]

'ပထမမေးခွန်းရဲ့ အဖြေက ခင်ဗျား သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ'

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'သိပ်ပြီး နားမလည်နိုင်တာလေး၊ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ဒေါက်တာလည်း ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ရောက်ခဲ့ပြီး တချို့ နေရာတွေမှာ နှစ်နဲ့ချီပြီး နေခဲ့ဖူးတာပဲ၊ မြပန်းဖြူရဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိကြတယ် ဆိုတာရော၊ နှစ်ယောက်စလုံး အရွယ်ရောက်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့ပညာတတ် လူငယ်တွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာရော၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာရိတ္တဟာ ဒေါက်တာတို့ဆီကစ ကျွန်တော်တို့ထက် နည်းနည်း မြင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အဲဒီစံနဲ့တိုင်းရင်တောင် အပြစ်ပြောစရာ သိပ် မရှိဘူး ဆိုတာရော ပေါင်းရင် မြပန်းဖြူရဲ့ အမေ အတွက် ဘာကြောင့် မလုံလောက်ရတာလဲ၊ တစ်နိုင်ငံသားနဲ့ တစ်နိုင်ငံသား လက်ထပ်တာကို အပြစ်တစ်ခုလို့ မြင်မယ်ဆိုရင် ဂလိုဘယ်လိုက် ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးမှာ သိပ်များ ခေတ်နောက်ကျလွန်း မနေဘူးလား' ပခုံးသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဒီကိစ္စက သိပ် မဆန်းကြယ်ပါဘူး၊ ဒါလည်း ခင်ဗျားပြောသလို နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာ နေဖူးခဲ့လို့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စက ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်လို့ ကျွန်တော့် အမြင်ဟာလည်း အရေးမပါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြပန်းဖြူရဲ့အမေအတွက်တော့ အရေးပါကောင်း ပါပါလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ သူက အဲဒီလိုတော့ ခံယူထားဟန် တူတယ်၊ ဒါကလည်း သူ့သမီးကို ဟိုမှာ ယာယီ သွားနေရာကနေ အခြေချဖြစ်သွားမှာ စိတ်ပူလို့လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

လူငယ်က မဲ့ပြုံး ပြုံးသည်။

'ဒါကရော မြပန်းဖြူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မဟုတ်လို့လား မိဘ ဆိုတာ သားသမီးရဲ့ ဘဝမှာ ငယ်ငယ်တော့ အိမ်ရှင်ပါပဲ သားသမီး အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြတဲ့ အခါ ကျရင် အိမ်ရှင်ဘဝကနေ ဧည့်သည်ဘဝကို ဆင်းပေးရမှာ မိဘတိုင်း လုပ်နေကျ ထုံးစံပဲ မဟုတ်လား'

ကောင်းလိုက်တဲ့စကား၊ မိဘဆိုတာ အိမ်ရှင်ဘဝကနေ ဧည့်သည် ဘဝကို ဆင်းပေးနေကျတဲ့။ လောလောလတ်လတ်ပင် အိမ်ထောင် ကျသွားသည့် သမီးကို ပြေးမြင်ယောင်သေးမိတော့သည်။

'ခင်ဗျား ပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ 'ထုံးစံ'ဆိုတဲ့ စကားကတော့ မြပန်းဖြူရဲ့ အမေနဲ့ သိပ် မဆီလျော်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချမိသည်။

'မြပန်းဖြူဟာ ဘာဖြစ်လို့ အမေ့စကား တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတာ ရယ်၊ ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေရသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော် ပြောပြ တော့မယ်'

[၅]

'Thalassaemia Intermedia သာလာဆီးမီးယား အင်တာမီဒီယာ ဆိုတဲ့ ရောဂါကို ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား'

'မြပန်းဖြူ ငယ်ငယ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါလား၊ မြပန်းဖြူပြောပြသား ပဲ၊ ဒေါက်တာပဲ ကုပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းသာ ခါပြမိသည်။

'ကျွန်တော်က ကုသခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရောဂါက ကုသလို့ ပျောက်တဲ့ရောဂါလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါပြင်းထန်မှု အမျိုးအစားပေါ် မူတည်ပြီး အချိန်မှန် သွေးသွင်း နေရတဲ့ ရောဂါမျိုးပါ။ ကျွန်တော် ဒီမိန်းကလေးကို အသက် တစ်နှစ် အရွယ်မှာ ဒီရောဂါ ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တုန်းကတော့ 'မေဂျာ'ပေါ့လေ၊ အပြင်းစား အနေနဲ့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ၊ သွေးစစ်တာလည်း အဲဒီအတိုင်း ပေါ်ခဲ့တာ၊ သွေးလည်း တကယ့်ကို မကြာခဏ သွင်းပေးခဲ့ရတာ၊ အသက် ၁၀ နှစ် နောက်ပိုင်းမှာ ကံတရားက ကလေးဘက်၊ ပြီးတော့ မိဘတွေဘက် က ဖေးမတယ် ထင်ပါရဲ့၊ သွေးသွင်းဖို့ လိုအပ်ချက်က အလိုလို နည်း သွားတာ၊ တစ်နှစ် တစ်ခါလောက်ပဲ သွင်းရတော့တာ၊ ကျွန်တော်များ ရောဂါအတပ်မှားနေရောသလားလို့ သံသယဖြစ်လို့ ဒီက ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန်ကြီးတွေ အားလုံး စုထိုင်ပြီး ထပ်စစ်ခဲ့ကြတာ၊ သွေးအဖြေက 'မေဂျာ'လို့ပဲ တစ်သမတ်တည်း ထွက်နေပြီ၊ ကလေးရဲ့ အပြင်ပန်း အနေအထားက 'မိုင်နာ'ဘက်ကို ဆင်းသွားတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့က 'အင်တာမီဒီယာ'လို့ နာမည် တပ်လိုက်ကြတာ'

လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ထားဆဲ။

'ခုတော့ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ မြပန်းဖြူ သွေး မသွင်းရတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ရောဂါလက္ခဏာတွေလည်း ဘာမှမပေါ်လို့ နိုင်ငံခြား မှာတောင် ပညာ သွားသင်နိုင်နေပြီ'

'ဘုရားမတာပဲ'

'ဘုရားမတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေတ္တာဓာတ်က တန်ခိုးပြနေတာပါ'

'ဘာပြောတယ်၊ မေတ္တာ ဟုတ်လား'

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ကျွန်တော့်လို သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုးပြော တော့ ခင်ဗျားအံ့ဩမယ်၊ မျက်စိရှေ့မှာ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ မယုံချင် လို့လည်း မရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ ကြီးမားမြင့်မြတ်တဲ့ မေတ္တာဓာတ်

တစ်ခုက ထိုက်တန်တဲ့ အသိအမှတ် ပြုခြင်းကို ခံလိုက် ရတာလို့ ထင်တယ်'

'ဘယ်သူ့ရဲ့ မေတ္တာလဲ'

ဒီလူငယ် မသိသေးသော အကြောင်းတစ်ခုတော့ ဧကန် ရှိနေ လေပြီ။

'မြပန်းဖြူကို ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် လေးလတစ်ခါ သွေးသွင်း ခဲ့တာ၊ အမှန် ဒီထက်မကတောင် သွင်းချင်သေးတယ်၊ အခြေအနေတ မပေးလို့၊ အခုအထိဆိုရင် ဒီကလေးကို ကျွန်တော် သွေးအလုံးပေါင်း ၃၀ ကျော်သွင်းခဲ့တာပါ။ အဲဒီ သွေးတွေကို လျှူခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ မေတ္တာပေါ့'

လူငယ်၏ မျက်နှာက သိသိသာသာ တွေဝေရှုပ်ထွေးသွားသည်။

'ဒေါက်တာ ဘာပြောတာလဲ၊ အဲဒီသွေးတွေကို သွေးအလျှင် ၃၀ ကျော်က လျှူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား'

ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြလိုက်သည်။

'အဲဒီသွေးတွေ အားလုံးကို ဒေါ်ဖြူဖြူနင်းလို့ ခေါ်တဲ့ မြပန်းဖြူရဲ့ မိခင်တစ်ဦးတည်းက လျှူခဲ့တာပါ။ ရောဂါဖြစ်ခါစက လေးလတစ်ခါ ထက် ပိုပြီး သွေးသွင်းလို့ မရခဲ့တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပါ။ သူက သူ သမီးအတွက် သွေး ထုတ်ပေးချင်ရင်တောင်မှ ကျွန်တော်တို့က ဆရာ ဝန် တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့ကို လေးလ တစ်ခါထက် ပိုပြီး သွေးပေး လျှူလို့ မဖြစ်လို့ပါ'

ဧည့်သည်လူငယ် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

| ၆ |

'မဖြူရယ်... စိတ်နည်းနည်းလျှော့စမ်းပါ။ သွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လည်း အထပ်ထပ် စစ်ပြီးမှ သွင်းပေး နေတာပဲ။ သွေးလျှင်တွေ တလည်း အမြဲတမ်း လျှူနေကျ အလျှင်တွေ၊ ခင်ဗျားချည်းပဲ

ဆက်တိုက်လျှာနေရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျား အားပြည့်အောင် ပြန်ပြန်စောင့်နေရတယ်။ ခင်ဗျားမှာလည်း ဒီသမီးလေးကို သွေးမှန်မှန် ဖေးဖို့ အတွက် လူလုပ်ရတာ သက်သက် ဖြစ်နေပြီ။ အားဓွေးလိုက် ပြန်လျှာလိုက်နဲ့'

မဖြူဖြူနှင်းက သက်ပြင်းချသည်။

'သွေးလျှာရှင်တွေရဲ့ စေတနာကို မလေးစားတဲ့ သဘော မဟုတ် ရပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်မ သမီးလေးကို ကျွန်မ ရာနှုန်းပြည့်ထက်မက စိတ်ချရတဲ့ သွေးမျိုးသာ ဖေးချင်မိတာပါ။ မိဘ သွေးထက်တော့ ဘယ်သွေးက ပိုပြီးသာမတဲ့လဲ။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့အဖေက 'အို' ကျွန်မ က 'အေ'၊ သမီးက 'အေ'ဆိုတော့ ကျွန်မပဲ ရှိတော့တာပေါ့'

မလွယ်... မလွယ်။

အကြိမ်ကြိမ် နားချသော်လည်း မဖြူဖြူနှင်း တစ်ယောက် နားမထောင်။

ဒီသမီးလေးကို လာပြခါစက မဖြူဖြူနှင်းကို ဒီလောက်ခေါင်းမာ မည့် မိန်းမတစ်ဦးဟု မထင်ခဲ့မိ။ ကလေး အမေပေမယ့် ရုပ်ရည် ချောမောလှပပြီး အသင့်အတင့်ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသူမို့ တတ်နိုင်သည့် အသိုက်အဝန်းမှ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး လေးလေး နက်နက် သိပ် မတွေးတတ်သူ တစ်ဦးဟုသာ ထင်မိခဲ့သည်။

ယခုတော့ မဖြူဖြူနှင်းတစ်ယောက် အလှလည်း သိပ်မပြင်တော့။ လှချင်စိတ်လည်း သိပ်ရှိဟန်မတူ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သမီးအာရုံနှင့်သာ အသက်ဆက် လှုပ်ရှားနေဟန် တူသည်။

[၂]

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လှသထက် လှလာသူလေးကတော့ မြပန်းဖြူ ရယ်ပါ။

ကံကောင်းလွန်းရှာသော ဒီကလေးသည် အရွယ်ရောက်သည်နှင့် အမျှ သွေးသွင်းရသည့် အကြိမ်ကလည်း နည်းလာသည်။ သာလာ ဆီးမီးယား လူနာများတွင် တွေ့ရနေကျ ဖြစ်သည့် ဗျက်နှာပြင် အနေ အထား ပြောင်းလဲခြင်း၊ ဘေလုံး၊ အသည်းတို့ ကြီးထွားခြင်း၊ သံဓာတ် အနည်များ အရေပြားတွင် ထင်းစွန်းခြင်း အစရှိသည့် အလှပျက်မည့် ကိစ္စများလည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိခင်၏မေတ္တာ၊ မိခင်၏ သွေးတို့နှင့် ရှင်သန် ကြီးပြင်းလာခဲ့သော မြပန်းဖြူလေးတစ်ယောက် လူကုံထံအသိုက်အဝန်း တွင် ချောမောလှပသော အပျိုစင်လေးအဖြစ် ထင်ရှားစ ပြုလာချိန် တွင် ဒေါ်ဖြူဖြူနှင်း တစ်ယောက် နှလုံးရောဂါ စတင် ခံစားရရှာလေ ၏။

[၈]

'သွေးလျှာလို ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး မဖြူ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သွေးလျှာ လို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး'

ဒေါ်ဖြူဖြူနှင်းက ရယ်သည်။

'ဆရာ ပြောတော့မယ်လို့ ထင်သားပါ။ သမီးကလည်း သွေးမလို တော့ပါဘူး မဟုတ်လား'

'ခုတော့ ဒီပုံပေါက်နေတာပါ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကြိုကြား ကြိုကြား ပြန်လိုတတ်တာပေါ့လေ။ လိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှာမယ်။ ခင်ဗျားကတော့ မရဘူး'

'ကျွန်မက ဆရာ လက်လှမ်းမမီတဲ့နေရာ သမီးကို ခိုးခေါ်သွားပြီး ဖိတ်တိတ် ခိုးလျှာမာ'

'သိတယ်။ ခင်ဗျားအကြောင်း သိနေလို့ မှာနေရတာ' ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။

'ဆရာကို စတာပါ။ ဒီက သွေးလျှစ်စနစ်တွေ သိပ် တိုးတက်နေပြီ ဆိုတာလည်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဆရာဝန်တွေရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ဒီသမီးလေး ဒီလောက်အထိ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် မွေးခဲ့ရတာ၊ ဆရာဝန်တွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်ပါဘူး။ အင်း... တစ်ခုပဲ'

ဒေါ်ဖြူဖြူနွင်း သက်ပြင်းချသည်။

'ဒီသမီးလေး အခု ပညာ သွားသင်မယ်၊ သင်ပြီး ပြန်လာရင် အိမ်ထောင်လည်း ပြုဦးမှာပဲထင်တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုရင် စိတ်ပူတာ နှစ်ချက်ပေါ့လေ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်၊ ကလေးမွေး၊ ဒီဒဏ်ကို သူ ခံနိုင် ပါမလား ဆိုတာရယ်'

မသိမသာ အကြိတ်သည်။

'သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကြောင့် ကျွန်မနဲ့ခွဲပြီး တစ်နေရာမှာ သွားနေ မလား ဆိုတာရယ်ပေါ့။ ကျွန်မလေ ကျွန်မ အရင်သေကာမှသာ သေ ရော ကျွန်မ မသေမချင်းတော့ ကျွန်မ သမီးလေးကို ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲ မှာပဲ ရှိနေစေချင်တယ်။ တခြားကို ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ကျွန်မ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်'

| e |

ဧည့်သည်လူငယ် နေရာမှ ထရပ်သည်။

ကြောင်တက်တက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

ပြီးတော့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက် သွားသည်။ အကူ သူနာပြု ဆရာမလေးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးတော့မှ ထွက်မသွားသေးဘဲ ရပ်နေသည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

'ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ် ဒေါက်တာ၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်'

ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

| ၁၀ |

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လေဆိပ်တွင် သွားနှုတ်ဆက် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြား ခရီးသည်များ နားနေခန်းသို့ သူ ဝင်ရောက် မသွားခင် အချိန်ကျမှ တကယ်တမ်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်လက်ကို မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် သူ နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုသည်။

'ကျွန်တော့် ဘက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာတရား ရှိတယ်။ ဒေါက်တာတို့ထက် ပိုတိုးတက်နေတဲ့ ဆေးပညာကုထုံးသစ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီး လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင် ခွင့်တွေလည်း ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့...'

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

'ဒါတွေအားလုံး ပေါင်းတာတောင်မှ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ တရား အင်အား ကြီးမားလွန်းလို့ မလျှင်နိုင်တော့ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။ ဒီမိခင်ကို သူ့သမီးဘဝမှာ အမြဲတမ်း ထာဝရအိမ်ရှင် လုပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါတော့မယ်'

တိမ်တိုက်များ ကြားထဲတွင် လေယာဉ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွား သည် အထိ ဧည့်သည် လူငယ်၏ စကားသံ ကျွန်တော့် နားထဲတွင် ပဲ့တင်ပြန်နေဆဲ...။

○

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

[၁]

'အေး... အေး... ကိုင်ထားနော်'ဟု ပြောရင်းက မေမေမျက်နှာ မသိမသာ ပြုံးယောင်သမ်းသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်၍ 'ဝေဝေ'ကို မေးငေါ့ပြသည်။ အဆက်ကြီးဟု လေသံဖြင့် ပါးစပ်လှုပ်ပြသည်။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ဝေဝေမျက်နှာလေး ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ဖြန်းခနဲ နီရဲသွားသည်။ နာရီကို မော်ကြည့်တော့ ည ၈ နာရီ။

ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့လည်း 'ကို'မလာတော့ဘူးပေါ့။ ခုချိန်ထိ အလုပ် လုပ်နေတုန်းပဲပေါ့။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေမည့် 'ကို'ရဲမြတ်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်းက သနားသည့် စိတ်က ဒီနေ့လည်း မလာပြန် သည့်အတွက် စိတ်ကောက်ချင်သည့်စိတ်ကို အနိုင်ယူသွားသည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မိခင်ရော အဒေါ်ပါ ရှိနေသည့်အချိန် တွင် ချစ်သူနှင့် ဖုန်းပြောရမည်ကို ရှက်စိတ်နှင့် ထူပူမိပြန်သည်။ အတွင်းခန်းတွင် ဖုန်းတစ်လုံး ရှိနေသေးသော်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာ ရှာ၍ ဖုန်းပြောချင်စိတ်က သွန်သင်ဆုံးမမှု ထက်မြက်သော မိသားစု အတွင်းတွင် ကြီးပြင်းလာသည့် မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် မသင့် လျော်မှန်း ရိပ်မိနေပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုရဲမြတ်ဆိုတာက ဖေဖေရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး တပည့်။ သမီးဖြစ်သူနှင့် ချစ်သူ ဖြစ်နေတာကိုလည်း အဖေရော အမေ ရောက ကြည်ဖြူထားသူ။ သမီးက အသက် ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးတာက တစ်ကြောင်း၊ ဘွဲ့ရဖို့ တစ်နှစ်သာ လိုတော့တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သာ လက်မထပ်ပေးသေးဘဲ စောင့်ခိုင်းထားသည့်သူပါ။

'ကို... မလာတော့ဘူးပေါ့နော်'
တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။
'ဆောရီးပဲ... ကလေးရယ်'

'ရပါတယ် ကိုရယ်၊ ဖေဖေ ခိုင်းထားတာပဲ မဟုတ်လား'

'ဆရာက ပြန်ချင်ပြန် ပြောပါတယ်၊ ပြပွဲရက်က နီးနေတော့ ပြင်ဆင်စရာလေးတွေက များ၊ နိုင်ငံခြားက ရောက်လာတဲ့ ပစ္စည်း တွေကလည်း ဒီနေ့ပဲ ဆိပ်ကမ်းက ထွက်လာတော့ ဒီလူတွေလည်း မစစ်တတ်တာနဲ့...'

ဝေဝေ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။
'ဝေပြောတဲ့ ဒေါ်လေးက ရောက်နေပြီ'
'ငယ်ငယ်တုန်းက ဝေ့ကိုထိန်းခဲ့တာ၊
အခု နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတဲ့ ဒေါ်လေးလား'
'ဟုတ်တယ်၊ ကိုနဲ့ တွေ့ဖူးချင်တယ် ပြောနေတယ်'
ကိုရဲမြတ် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ...
'နံနက်စာ လာစားမယ်လေ'
'တကယ်လား'

'တကယ်ပေါ့၊ ည ဒီမှာပဲအိပ်မှာလေ၊ နံနက်ကျရင် အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ ဝေတို့ဆီ တန်းလာခဲ့မယ်'

သုံးလေးရက် မတွေ့ရသေးသော ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို တွေ့ရမည် ဟူသော အသိဖြင့် လှုပ်ခနဲ ကြည့်နူးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

'ကို... ဘာစားမလဲ'

'ဝေ... ကျွေးတာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ စားတာက အဓိကမှ မဟုတ်တာ၊ အဒေါ်၊ ရွှေမှာ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့က အဓိက မဟုတ်လား'

ဝေ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်မိသည်။

'မဟုတ်ရပါဘူး ကိုရယ်၊ ကိုက ဘာစာမေးပွဲမှ ဖြစ်စရာမလိုအောင် အောင်ပြီးသားပါ၊ ဒေါ်လေးက တွေ့ဖူးချင်လို့ ခေါ်တာပါ'

ပြီးတော့မှ လေသံတိုးတိုး နိမ့်၍... .

'ဒေါ်လေးလို့ သွားမခေါ်နဲ့ဦး သိလား၊ ဝေ အဒေါ်က သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ'

'ခြောက်နှစ်ပဲ ကြီးတာပေါ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးလေးကို ရည်းစားထားမိမှန်း အခုမှ သတိရတယ်'

'ကိုနော်'

ကိုရဲမြတ်က ရယ်နေသည်။

[၂]

ကိုရဲမြတ် ဖုန်းကိုချပြီး ဆံလည်ကုလားထိုင်ကိုလှည့်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးနေသော ကိုယဉ်ထွန်း၏ မျက်နှာကြီးနှင့် တိုးမိသည်။

'ပြုံးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြုံးပါတယ်၊ ပြုံးနေတုန်းပါပဲ၊ ဟော... ဖုန်းတော့ ချလိုက်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြုံးနေတုန်းပါပဲ ခင်ဗျာ'

ဘောလုံးပွဲ ကြေညာသည့် လေသံကိုတူ၍ ကျီစယ်လေသည်။

'ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ထက်ကုမှ ချစ်သူကို ဖုန်းပြောရင် ဝိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ပြော'

'သနားကြပါ ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုလေး ပြောချင်တာ အသက်ပဲ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ချစ်သူလေး တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ သနားကြပါ၊ သူများတွေ သုံးဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူဌေးသမီး ငယ်ငယ် လှလှလေးနဲ့ ယူတော့မယ် ခင်ဗျ'

ဆံလည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကုန်းထ၍ ကိုယဉ်ထွန်းခေါင်းတို့ လှမ်းထုတော့ ရှောင်၍ ရယ်မောနေသည်။

'စိတ်မပူနဲ့ သူ့အဒေါ် နိုင်ငံခြားက ရောက်နေတယ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် အပျိုကြီးတဲ့၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်သွားရင် ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့'

'ဪ... ဆရာရဲရယ်၊ ဆရာရဲရဲလို့ နိုင်ငံခြားစာမေးပွဲတွေအောင် ကွန်ပျူတာ ပညာကလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်၊ ရုပ်ကလည်း မြှောင့်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်လိုပုံတော့ အဒေါ် အပျိုကြီးတောင် လှည့်ကြည့်မယ် မထင်ပါဘူး'

'ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဒီလောက် သိရင် ဘာလို့ သူများကို လိုက်မနာလို ဖြစ်နေရတာလဲ'

'မနာလိုတာ မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကွာတာလေး ပြောမလို့ပါ'

'ဘာ... ကွာတာလဲ'

'ဆရာမျက်နှာထားလေး၊ နံနက်က 'ထားထား' လာကန်တော့တုန်းက တည်တည်ကြီး လုပ်ထားတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ အခု 'ဝေဝေ'လေး ဖုန်းပြောတော့ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့'

သူ ပြောမှပင် ထားထားကို သွားသတိရပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ ထားထားဆိုသည်က ဒီကုမ္ပဏီမှပင် ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်သူ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး။ ဝေဝေထက် လေးငါးနှစ်ပဲ ကြီးမည်။ ကိုရဲမြတ် လက်အောက်တွင် နှစ်နှစ်ခန့်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြှောင့်စင်းရှည်လျားသော ဆံနွယ်များနှင့် သွယ်လျ သပ်ရပ်သော ကိုယ်ဟန်တို့ကြောင့် လှပသူ တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထို့ထက်ပို၍ကား ကိုရဲမြတ်မျက်နှာတို့ အရိပ်ပမာ တစိုက်မတ်မတ် စောင့်ကြည့်နေတတ်ပြီး လိုအပ်သည် မှန်သမျှ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သူ တစ်ဦး အဖြစ်လည်း လူသိများခဲ့သည်။

တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ ကရုဏာကို ထားထား ရရှိပြီးသည့် အချိန်တွင် ပင် ကိုရဲမြတ်က ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်၏ သမီး 'ဝေဝေ'နှင့် သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး ထမင်းအတူစားရင်း အရိပ်အမြွက် ဖွင့်တခွဲလေသည်။

အသံလေး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခေါင်းသိပ် ကိုက်နေလို့ နေ့တစ်ဝက်လောက် ခွင့်ပေးပါ ဆရာဟုပြောပြီး အိမ်ပြန်သွားသော ထားထားအတွက် မိန်းကလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက် မျက်ရည် ကျခဲ့သော်လည်း ကိုရဲမြတ် အလုပ် မပျက်ခဲ့ပေ။

'ဆရာသမား'
'ဗျာ'

ကွန်ပျူတာ မော်နီတာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ထားထားအကြောင်း တွေးနေမိသော ကိုရဲမြတ်ကို ကိုယဉ်ထွန်းက လှမ်းခေါ်သည်။

'ထားထားကို ဘာလို့ မန္တလေးရုံးခွဲကို ပို့လိုက်တာလဲ'

'ဪ... လုပ်ပြီ၊ ကိုယဉ်ကလည်း ကျွန်တော်က executive ပါဗျ၊ ပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားထားကို မန္တလေး ပို့တာ ဆရာ ကိုယ်တိုင် ခေါ်မေးပြီး ထားထားကလည်း သဘောတူလို့လေ'

'လုပ်မနေပါနဲ့ ဆရာရဲရယ်၊ Boss က ဆရာရဲလုပ်ဖို့ ပြောတာပဲ၊ အမြဲလုပ်တာ တစ်ရုံးလုံး သိနေတာပဲဟာ'

ကိုရဲမြတ် သက်ပြင်းချသည်။

'ထားထားက တော်တယ်လေဗျာ၊ မန္တလေး branch က ခုမှ ဖွင့်တာ၊ သူက အဲဒါကို ဒီရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သလိုမျိုး လုပ်ရ မှာ၊ လုပ်နိုင်တဲ့လူမို့လို့ လွှတ်တာပေါ့၊ ရာထူးလည်း တိုးပေးလိုက်တယ် လေ'

'ဆရာရဲ'
ကိုယဉ်ထွန်း အသံက စိတ်မရှည်သံ ပေါက်လာသည်။

'ဒီမှာ... ကလေးတွေ အားလုံးက အပြင်ခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ် နေတာ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကား ဘယ်သူမှ မကြားရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဆရာတပည့် ဆိုပေမယ့် သူငယ်ချင်း ပေါင်း ပေါင်းလာတာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ ဒီကိစ္စက ထားထား ဆရာကို ချစ်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ် မဟုတ်လား'

'ဤသို့ဆိုလျှင် ငြင်းရန်သာ ရှိကြောင်း...'

ကိုယဉ်ထွန်းက ကိုရဲမြတ် တော့ကုန်းကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်သည်။

'မနောက်နဲ့ ဆရာရဲရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်သိချင်လို့ မေးတာ၊ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် တွဲလာတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ ဆရာကို တစ်ဖက်သတ် သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ကျွန်တော် တွေ့ဖူး တယ်၊ ဆရာ အေးဆေးပဲ၊ ထားထားကျတော့မှ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရ တာလဲ၊ ဝေဝေလေး ပေါ်လာလို့လား၊ ဝေဝေတို့ ရိပ်မိမှာ စိုးလို့လား'

ကိုရဲမြတ် သက်ပြင်း ချသည်။

'ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်း သိချင်လား'

'ဟုတ်'

'ထားထားက သူများနဲ့မတူဘူးဗျာ၊ သူက ချစ်စရာကောင်းနေတယ်'

'ဘယ်လို'

'တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့စာရင် သူက သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေ တယ်၊ ရုပ်လေးရော၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးတာရော၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာ ရော အားလုံးက သိပ် ချစ်စရာကောင်းနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ဝေဝေနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ မကြာခင်လည်း လက်ထပ်တော့မှာ၊ ဒီအတိုင်း ဆက်နေရင် ထားထားကို ကျွန်တော် ထပ်ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါ ကြောင့် သံယောဇဉ်ကို တိုတုန်း ဖြတ်လိုက်ရတာ၊ ဒီ သံယောဇဉ် ရှည်လာရင် သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ လူပုံအလယ် မျက်နှာပျက်ရလိမ့် မယ်'

ကိုယ့်ထွန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘ပြတ်သားတဲ့ ဆရာ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိချင်လွန်းလို့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ ဆရာ တကယ် ချစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ တကယ့် အချစ်စစ်က ဘယ်သူဆိုမှာ လဲလို့ မေးရင် ဆရာ ဘယ်လို ဖြေမလဲ’

ကိုရဲမြတ် ခဏ တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

‘အချစ်ဆိုတာ လူတွေကို လောကကြီးထဲမှာ ကျင်လည်ချင်စိတ် ဖြစ်အောင် လှည့်စားထားတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပါပဲ ကိုယ့်ရယ်၊ အချစ် မှာ စစ်တာတွေ မစစ်တာတွေ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ချစ်သွားတတ်တာ ပါပဲ’

‘ဘုရားသခင်’

ကိုရဲမြတ်က ရယ်သည်။

‘ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားက . . .’

‘အချစ်စစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မရှိတဲ့ ယောက်ျားကျတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ မိန်းမလှလေးတွေက ဝိုင်းချစ်နေကြပြီး အချစ် စစ်ကို ကိုးကွယ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကျတော့ ဘယ်သူကမှမကြိုက်’ ကိုရဲမြတ်က ရယ်နေဆဲ။

‘အကောင်းပြောတာ ကိုယ့်ပါ။ ယောက်ျားကောင်း ဆိုတာ အချစ် ကို နားလည်ရတယ်၊ ဘယ်လို နားလည်ရသလဲ ဆိုတော့ ‘မိ’စရာ ‘ကိုးကွယ်စရာ’လို့ နားမလည်ရဘူး။ ဘဝမှာ ပျော်စရာကောင်းအောင် ဖြည့်ထားတဲ့ အဖြည့်လေးပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်ဦးတည်ရာကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်ရင်းက ယှဉ်ပြီး ခေါ်သွားစရာ သာယာ မှုလေး တစ်ခုပေါ့။ အဲဒီလို နားလည် ရတယ်၊ အချစ်ကြောင့် ဘယ် တော့မှ ကိုယ့်ဘဝ အပြောင်းအလဲ မခံရဘူး’

‘တယ်လည်း ပြတ်သားတဲ့ ခံယူချက်ပါလား၊ ဒါ ဆရာရဲရဲ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်လား’

ကိုရဲမြတ်က မချိုမချင်သာ ပြုံးပြသည်။

‘လက်ဦးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ သင်ကြားမှုပါ’

[၃]

ဖုန်းချပြီး ရှက်ရှက်နှင့် အတွင်းခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသော လူကြီး မဖြစ်တဖြစ် အရွယ် အပျိုစင် တူမလေးကို ဝဲကြည့်ရင်းက မလင်းလင်း ပြုံးမိသည်။

‘ကလေးက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ မမတို့က ဘာလို့ သဘော တူလိုက်ရတာလဲ’

မမကြီးက ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကို ပြင်နေရာက မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

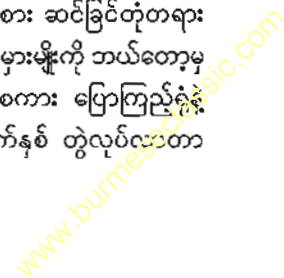
‘မောင်ရဲမြတ်ကို ပြောတာလား၊ ‘လင်း’အစ်ကိုက ကလေးချင်း မကြိုက်ခင်ကတည်းကကို အရမ်း သဘောတူနေတာ၊ ဒီကလေးကိုမှ သား မတော်ရရင် မဖြစ်တော့သလိုပဲ’

‘အဲဒီလောက်တောင် တော်တာလား မမရဲ့၊ ပြောပြပါဦး၊ ဘာတွေ တော်တာလဲ’

ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘တည်ကြည်တယ် ပေါ့ကွယ်၊ မမလည်း ပြောမပြတတ်ပါဘူး၊ သဘောကျတာတော့ မမလည်း ကျတာပဲ၊ သူနဲ့ နာရီဝက်လောက် စကားပြောလိုက်ရင် လူတိုင်း သဘောကျကြတာပဲ၊ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်တယ်၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တုံတရား သိပ်အားကြီးပြီး သူများ လွယ်လွယ်နဲ့လုပ်မယ်အမှားမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်မယ့် လူစားမျိုး ဆိုတာကို ခဏလေး စကား ပြောကြည့်ရဲ့နဲ့ သဘောပေါက်တယ်၊ လင်း အစ်ကိုက ခြောက်နှစ် တွဲလုပ်လာတာ ဆိုတော့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့’

‘ညွှန်းလှချည်လား မမရယ်’

မမကြီးက ပြုံးသည်။

‘မနက် လာမယ်ပြောနေတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တိုင် သာ အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့ အဒေါ် အပျိုကြီးရယ်’

မမကြီး ပြောနေရင်းက တွေဝေသွားသည်။

‘အံ့ဩစရာ တစ်ခု ကောင်းတာက သူ့ မိဘပဲ၊ မိဘတွေက သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွဲတာတဲ့၊ သူ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ အမေကလည်း စိန်ပွဲစားယောင်ယောင်၊ အိမ်ပွဲစားယောင်ယောင်၊ သူက မိဘနှစ်ယောက်စလုံး အကြောင်းလည်း ပြောပြလှတယ် မရှိဘူး၊ ဒီလို ဝန်းကျင်မျိုးက ပေါက်ဖွားလာပြီး ဒီလောက်တော်တဲ့ ကလေး ဖြစ်လာ အောင် ဘယ်ဆရာမျိုးကများ ဆိုဆုံးမထားလဲ မသိပါဘူး’

မလင်းလင်းက ရယ်၍ မမ လူကြီးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟုသာ ပြောလိုက် သည်။

ပြောရင်းကပင် ဖျတ်ခနဲ ‘အောင်’ကို ပြေး သတိရမိသည်။

‘အောင်’လည်း မိဘ နှစ်ပါး ကွဲနေကြသည့် အိမ်ထောင်က ပေါက်ဖွားလာသည့် လူငယ်တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံကတော့ အခု မမကြီး ပြောပြနေသည့် မောင်ရဲမြတ်ပုံစံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မျှ ကွာခြားပေလိမ့် မည်။

[၄]

ဘတ်စ်ကားစီးရင် ‘မှတ်တိုင်ပါတယ်’ ဟု လူကြားထဲတွင် အကျယ်ကြီး အော်ရမည်ကို ရှက်တတ်သော ‘အောင်’၊ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြေးသွင်းရန် ငွေစာရင်းဌာနတွင် လူအုံနေပါက လူမရှင်းမချင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လာကြည့်ပြီး လူရှင်းမှ ငွေသွင်းတတ်သော ‘အောင်’၊ ဘယ်နေရာကို ရောက်ရောက် အနီးဆုံး နံရံတစ်ခုကို မှီပြီးမှ ရပ်တတ်သော ‘အောင်’ သည် လင်းလင်းကိုတော့ အလွန် ချစ်ရှာပေလေသည်။

‘သောကြာနေ့ ညနေ ၄ နာရီမှာ သစ်ပုပ်ပင် အောက်မှာ စောင့် နေမယ်၊ မမ ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် အဖြေတစ်ခုတော့ပေးပါ၊ မမ မလာ မချင်း စောင့်နေမယ်’ဟု သူငယ်ချင်းနှင့် စာပေးခိုင်းလိုက်တုန်းကတော့ လင်းလင်း ဒေါသပါ ထွက်ခဲ့ရသည်။

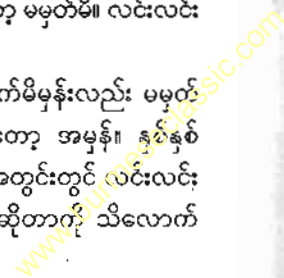
‘ပြောလိုက်၊ နင့်ချာတိတ်ကို ခုကတည်းက အဖြေပေးလိုက်မယ်၊ မချစ်ဘူးလို့ ပြီးတော့ လာလည်း စောင့်မနေနဲ့၊ ငါ လာမှာ မဟုတ် ဘူးလို့ ဘာလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သူ့ကို မကြိုက်တာဘဲ ငါက အစီရင်သွားခံရဦးမယ်’

ထက်မြက်စိတ်မြန်သော လင်းလင်းသည် ပျော့စိပျော့နွဲ့ ‘အောင်’ ကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သစ်ပုပ်ပင် အောက်မှာ ညနေ ၆ နာရီကျော်သည် အထိ ပေတေ ထိုင်စောင့်နေ၍ တက္ကသိုလ် လုံခြုံရေးက ခေါ်သွားပြီး ဖော်ကွန်းထိန်း ရုံးခန်း ရောက်ရသည် ကြားတော့လည်း ရယ်ချင်ရင်းက သနားမိပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ . . .

မလှမ်းမကမ်းမှာ ငေးငေးငိုင်ငိုင် လုပ်ပြနေတာလေးကို နေ့တိုင်း အမြဲတွေ့နေရလို့လား၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် အဆောင်ကို လာလည်စဉ် က ရေသောက်ချင်တယ် ပြော၍ မိမိကိုယ်တိုင် ခပ်တိုက်သော ရေ တစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်လိုက် နားလိုက်နှင့် ၁၀ မိနစ် လောက် ကြာအောင် လုပ်ပြနေလို့လား၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အရက်မူး ရင်းက ‘မမလင်းရေ’ ဟု အကျယ်ကြီး အော်ကာ မျက်ရည် ကျခဲ့ ကြောင်း ပြန်ကြားရလို့လား ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မမှတ်မိ။ လင်းလင်း ၏ နှလုံးသားတို့ လှုပ်ခါခဲ့လေသည်။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို အဖြေ ပေးလိုက်မိမှန်းလည်း မမှတ် မိတော့။ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်ကတော့ အမှန်။ နှစ်နှစ် ကျော်ကျော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် အချိန်အတွင်းတွင် လင်းလင်း တစ်နေ့ မျက်တောင် ဘယ်နှကြိမ် ခတ်သည် ဆိုတာကို သိလောက်

အောင် အရိပ် တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်တတ်သူမို့ အဲဒီ နှစ်နှစ်ကို လင်းလင်း ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပါ။

နောက်တော့ မမကြီးတို့ မိသားစုက မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာပြီး စီးပွားရေး လောကထဲ စဝင်သည်။ မမကြီးနှင့် လင်းလင်း၏ မိဘများက နိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက် နေထိုင်မည်မို့ လင်းလင်းကို လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ကြသည်။

‘အောင်’က ကျောင်းမပြီးသေး။ ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မည်ဟု လည်း အစီအစဉ် သေချာစွာရှိပုံမပေါ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လင်းလင်းကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း နည်းမျိုးစုံနှင့် သက်သေထူနေသည် နှင့်ပင် မအားနိုင်ရှာ။

နံနက်တိုင်း ရောက်ရောက်လာတတ်သော ‘အောင်’ ပို့ပေးသည့် နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့် တစ်ပွင့်ကို ငေးကြည့်ရင်းကပင် လင်းလင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်နေ့တခြား ခိုင်မာလာခဲ့သည်။

[၅]

‘အောင်’ကို ထားခဲ့တော့မှာလား မမလင်းရယ်’

‘မမပြောတဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ အောင်ကို ထားခဲ့တာလည်း မပါဘူး။ မထားခဲ့တာလည်း မပါဘူး။ မမလင်း ပညာသွားသင်မယ်၊ ဒါပဲ’

ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ပြန်လာမှာပေါ့နော်ဟု တိုးတိုး ဆိုသည်။

‘ပြန်လာမယ်၊ ဘယ်တော့ ဆိုတာတော့ မသေချာသေးဘူး’

‘အောင်တို့ အတူတူ နေရဖို့ကရော အစီအစဉ်ထဲမှာ မပါတော့ ဘူးလား’

သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်။

‘အောင်ကို မချစ်ဘူးလား’

မသိမသာ အံ့ကြိတ်မိသည်။

‘အချစ်ဆိုတာ ဘဝ မဟုတ်ဘူး အောင်၊ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု၊ မမလင်းတို့ကတော့ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကို ရင်မဆိုင် နိုင်ဘူး၊ အားကိုးစရာတစ်ခု ရှိမှ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ မင်း မမကို မေးနေမယ့် အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်မေးကြည့်၊ မင်း မမလင်း အားကိုးလောက်တဲ့လူ ဟုတ်ရဲ့လားလို့’

‘အောင့်’မျက်လုံးထဲတွင် ထူးဆန်းသော အရောင်များ ဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။

‘အသက် ၂၂ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မမက အားကိုးလို့ မရတာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားတာကို မမ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား’

လင်းလင်း သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါပြုသည်။

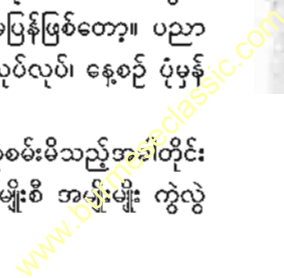
‘ငယ်သေးတာ၊ မပြည့်စုံသေးတာ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး အောင်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဦးတည်ရာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိရတယ်၊ ချစ်၊ ချစ်၊ ချစ် အဲဒီလို ချစ်နေရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ ‘အောင့်’ကို မမလင်း အားမကိုးနိုင်သေး တာ မဟုတ်ဘူး၊ အားမကိုးရဲတာ၊ ရွှင်းပြီလား’

‘အောင်’ တစ်ယောက် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

[၆]

နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်နေစဉ်တော့ ‘အောင်’က လုံးဝ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့။ လင်းလင်းလည်း မြန်မာပြည် မပြန်ဖြစ်တော့။ ပညာ သင်ပြီးတော့ ပညာ ထပ်သင်၊ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်၊ နေ့စဉ် ပုံမှန် သံသရာထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

သတိရမိတိုင်း ‘အောင့်’အကြောင်းများ စုံစမ်းမိသည့်အခါတိုင်း တွင်တော့ သတင်းများက တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲ နေသည်။

'အောင်' ဖားကန်တွင် ကျောက်စိမ်း သွားတူးရင်း ငှက်ဖျားမိ၍ ဆုံးသွားပြီဟု ပြောသည့်လူလည်း ရှိသည်။ အရက် အသောက်လွန်၍ အသည်းရောဂါနှင့် ဆုံးသွားပြီဟု ပြောသည့်လူလည်းရှိသည်။ သင်္ဘော တက်သွားသည်ဟု ပြောသည့်လူလည်း ရှိသည်။ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမလဲ မသိ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ လင်းလင်းကို သိပ်ချစ်တတ်သော အောင် တစ်ယောက် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

ဪ... .

အချစ်ဦးနှင့် ဆုံစည်းခွင့် ရလိုက်ရှာသော တူမလေး... .။

ထိုချစ်သူကလည်း သူသာမက မိဘအဖွဲ့မျိုး မိတ်သင်္ဂဟအားလုံး က လေးစား ယုံကြည်ကြသော တည်ကြည်သည့် ယောက်ျားမြတ် တစ်ဦး။

ကံကောင်းလိုက်ပါသည့် ဝေဝေ... .

တူမလေးအတွက် ဝီတိစိတ်နှင့် မလင်းလင်း အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

[၇]

သိမ့်ခနဲ ခါသွားသည့် ခံစားချက်မျိုး... .

နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ကို ပြိုင်တူ ဆောင့်ထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး မျက်နှာသိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။ ဘေးက ရပ်နေသော ကိုယဉ်ထွန်း တစ်ယောက် နားမလည်စွာဖြင့် ကိုရဲမြတ် မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ ငယ်ငယ်က လှပခဲ့ဖူးဟန် ရှိပေမယ့် သက်ကြီးပိုင်းသို့ ဦးတည်နေပြီ ဆိုသော လက္ခဏာများ ပေါ်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည့် ယခင် က ဝေဝေအိမ်တွင် သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် အမျိုးသမီး မျက်နှာကို တစ်လှည့် မှင်တက် ကြည့်နေမိသည်။

'မမလင်း... . ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ၊ ဒီ... . ဒီအိမ်နဲ့ သိလို့လား'

မလင်းလင်းလည်း ကြောင်တက်တက်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'မမလား... . ဒါ မမရဲ့ အစ်မအိမ်လေ၊ အခု ဒီမှာပဲ တည်း နေတာ'

'ဒါဆို မမက ဝေဝေ အဒေါ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ကြောင်တက်တက်ဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'အောင်လည်း သူတို့နဲ့ သိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်'

'အောင်... . ဟုတ်လား'

ကိုယဉ်ထွန်းက ကြောင်စိစိဖြင့် ဝင်မေးသည်။ ကိုရဲမြတ်က ယခုမှ ပင် ကိုယဉ်ထွန်း ပါလာတာ သတိပြုမိပြီး လှည့်ရှင်းပြသည်။

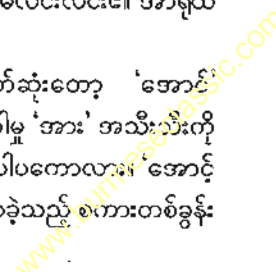
'တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ကျွန်တော့်နာမည်က 'အောင်အောင်' ပါ၊ 'ရဲမြတ်'ဆိုတဲ့ နာမည်က နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှ ပြောင်းလိုက်တာ'

ဘုရားရေး... . ရဲမြတ်ဆိုပါလား၊ ဒါဆိုရင် အောင်က ဝေဝေ ချစ်သူပေါ့၊ ဝေဝေတို့ တစ်အိမ်လုံးက လေးစားကြတဲ့ မောင်ရဲမြတ် ဆိုတာ သူပေါ့။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်နှစ်က နုပျိုသော ရုပ်ရည်ထက်ပင် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်မှုကြောင့် ပိုမိုကျက်သရေရှိနေဟန်ရှိသည့် တစ်ချိန်က ချစ်သူ ဟောင်း၏ မျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေရင်းကပင် မလင်းလင်း၏ အာရုံထဲ အတွေးများ ဝင်ရောက်လာသည်။

လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ နောက်ဆုံးတော့ 'အောင်' တစ်ယောက် 'ဘဝ'နှင့် 'အချစ်'တို့၏ အရေးပါမှု 'အား' အသီးသီးကို ပိုင်းဖြတ်ပြီး မှန်ကန်စွာ ပေါင်းစပ်သွားတတ်ခဲ့ပါပကောလား၊ 'အောင်' ကို မမလင်း အားမကု်ရဲတာ'ဆိုသည့် မိမိ ပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်း

က ဒီလူငယ်၏ ဘဝကို လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်သည်မှာ နာမည်ကိုပင် ပြောင်းပစ်ချင်သည် အထိ ဖြစ်စေခဲ့ပါပကောလား။

ချစ်သူ၏ ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှုတို့အတွက် ကျေနပ်စွာပဲ ဂုဏ်ယူ ရမလိုလို၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်ဆန် သဲကြီးမဲကြီး ချစ်တတ် သော ချစ်သူကို အေးစက်စက် နှလုံးသားနှင့် ဘဝဆန်ဆန် ချစ်တတ် သူ ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်မိသည့် အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရသော ဆုံးရှုံးမှုကိုပဲ နောင်တရတော့မှာလိုလို။

တွေးရင်း... တွေးရင်း... ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်၍ လာသည်။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဝေဝေကို သတိရလိုက်သည်။

‘ဪ... မောင်ရဲမြတ်ဆိုတာ ‘အောင်’ကိုး၊ သွား၊ သွား အိမ်ထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ ဝေဝေလေး နံနက်စာ ပြင်ပြီး စောင့်နေတယ်၊ မမလင်း ပြီးမှ လိုက်လာခဲ့မယ်’

တုန့်ယင်သော အသံကို မသိမသာ ထိန်းချုပ်၍ ဘုရားပန်း ဆက်ဆူးချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာရဲနဲ့ တက္ကသိုလ်တုန်းက ဆုံဖူးတာလား’

အိမ်ပေါ် အတက် လှေကားထစ်တွင် ခဏရပ်ရင်း ကိုရဲမြတ်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟတ်တယ်’

ကိုယဉ်ထွန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း နားမလည်စွာ မေးသည်။

‘ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလုပ် ဆုံတာလဲ’

ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ တွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ အဖြေ မှန်ကို စဉ်းစား၍ ရသွားသည်။

ကိုရဲမြတ်တစ်ယောက် ထူးဆန်းသော အပြုံးနှင့် ဖြေလေသည်။

‘မမလင်းက ကျွန်တော့် ဆရာပါ’

အထူးအလှူ...

‘နှမလေး... ထိုင်လေ’

ဘုရားရေး... နှမလေး ဆိုပါလား။ သူ့ ငါ့ကို သိများသိနေစရာ သလား။

ဝေလွင်၏အစ်ကို ဦးဝေဦးသည် အလွန် အောင်မြင်သော တရား ရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့သည်မို့ ဦးဝေဦး ထံတွင် ချိန်ဘာဆင်းရမည်ဟု သိရကတည်းက ဝေလွင်၏ အစ်ကိုပဲဟု သတိထားခဲ့မိပါသည်။

အမြဲတမ်း မှိုင်းဝေနေသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် မဲ့တဲ့နှုတ်ခမ်း အစုံတို့ပိုင်ရှင် ဝေလွင်၏ အစ်ကိုသည် ဒီမျှကြည်လင် အေးမြသော အပြုံးနှင့် တည်ကြည် ကျက်သရေ ရှိသော မျက်နှာပိုင်ရှင် လူလတ်ပိုင်း ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုကား တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့မိဖူးပါ။

| ၀ |

လူအုပ်ကြီးကို ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသည်။

လူအုပ်ကြီး ဆိုတာက အသက်အစိတ်မှ လေးဆယ်ခန့် အရွယ် အတွင်း အမျိုးသမီး နှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသား လေးဦးသာ ပါပါသည်။ သို့သော် လေအေးစက် တပ်ထားသော ရုံးခန်း၏တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာသော မြတ်အတွက်ကတော့ အခန်းတွင်းတွင် ရုံးခန်းရှင် တစ်ဦး တည်းသာ ရှိနေမည်ဟု ထင်ထားမိခဲ့သည့်အတွက် ဒီလူ ၆ ဦးသာ ပါသော လူအုပ်ကို ရှိန်သွားပြီး ကြက်သေသေ ရပ်နေမိသည်။

နဂိုက စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောနေကြဟန် တူသော်လည်း မြတ် ဝင်လာသည်နှင့် အသံအားလုံး တိတ်ပြီး လှည့်ကြည့်နေကြသည်။

ဘယ်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေခိုက် တွင်ပင် တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေသောရင်က နှုတ်ခမ်းတို့ကို ဆွဲအစေ့ခဲ့ သည်။

စားပွဲနောက် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော ရုံးခန်းရှင်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်တော့ ကွယ်နေသော ကိုယ်လုံးများ အပေါ်မှ ဖရိုန် မပါသော မျက်မှန် တပ်ထားသည့် အသက် လေးဆယ် အရွယ် မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုမျက်နှာက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံး၍ နံရံဘက်တွင် ချထားသော ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးကို မေးငေါ့၍ ပြသည်။

[၂]

‘ဆရာ... အဲဒီနေ့က မြတ်ကို သိနေတယ် မဟုတ်လား’

လေးလတိတိ ကြာမြင့်ပြီးခါမှ ဒီမေးခွန်းကို မေးရဲတော့သည်။ သွားအတူ စားအတူ တရင်းတနီး ဆရာတပည့်ဘဝ ကြာလာပြီ ဆိုတော့ မိမိကို နှမလေး အရင်း တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက် အုပ်ထိန်းတတ်တာတွေ၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော အလုပ်သဘော ပတ်ဝန်း ကျင်တွင် ကျင်လည်ရရင်းက မျက်နှာ မငယ်ရအောင်၊ ဣန္ဒြေမထိပါး ရအောင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးခဲ့တာတွေ၊ မိမိ နားမလည် ပါးမလည်နှင့် ပြောမှားပြုမှား ရှိသမျှကို မိနစ်မဆိုင်း သည်းခံမေ့ပစ် တတ်တာတွေ၊ ဒါတွေကို ကြုံလာရသည်မှာ လေးလ ရှိပြီဆိုတော့ အစ်ကိုအရင်း တစ်ယောက်လို တွယ်တာအားကိုးလာမိသည်။ ပြီးတော့ ပြောရဲ မေးရဲလာခဲ့သည်။ ယခုလည်း ထမင်းချိုင့်လေးများကို ဘိုဝေဦး ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ စီချရင်းက ဒီနေ့ နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားဖြစ်

သည့် ရှားရှားပါးပါး နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ သတိရလိုက်၍ မေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဝေဦးက ဝန်ခံသလို ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

‘ဆရာနဲ့ မြတ် ဆုံမှ မဆုံဖူးတာ၊ မြတ်လာမယ် ဆိုတာလည်း ကြိုမပြောထားဘူး၊ အဲဒါ မြတ်ကို မြင်တာနဲ့ မြတ်ပဲလို့ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’

‘မြတ်ကို လူသာ မမြင်ဖူးတာပါ။ ဝေလွင်က မြတ်ကို အဝေးကနေ ခိုးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက ဒီကောင် တစ်ခန်းလုံး အပြည့်ပဲဟာ၊ ဆရာက ခုထု အမေ့အိမ်မှာပဲ နေတာဆိုတော့ အဲဒီပုံတွေက နေ့တိုင်း မြင်နေကျပဲလေ၊ ဝေလွင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က အထိပဲ ဆိုပါတော့’

မြတ် မျက်နှာလေး ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်း လေးကို ကမန်းကတန်း ငုံ့လိုက်မိသည်။

‘ဆရာ . . . မြတ်ကို မတွေ့ဖူးခင်က မုန်းမနေဘူးလား’

ကိုဝေဦးက ရယ်ပြန်သည်။

‘ဒီကောင်ကို ပြန်မကြိုက်လို့လား၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ နှမရယ်၊’

ဒါအပျိုလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ပဲ ဥစ္စာ’

‘ဆရာ’

‘ပြော’

‘မြတ် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ စိတ်မဆိုးကြေး’

‘အဲဒီလောက် စကားခံနေစရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မေး’

မြတ် နည်းနည်း အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်ပြီးမှ မေးသည်။

‘ဆရာက သဘောလည်း မတူခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဘုရားရေ . . . ဒါက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချလိုက်တဲ့ ကောက်ချက်လဲ’

‘မြတ် စိတ်မဆိုးပါဘူး ဆရာ၊ သိချင်တာ သက်သက်ပါ။ ဝေလွင် တေတေပေပေ ဖြစ်နေတုန်းက နိုင်ငံခြား ပို့ပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းဖို့

အဓိက စီစဉ်တာ ဆရာပဲဆိုတာ သူ့သူ့ငယ်ချင်းတွေ ပြောထားလို့ မြတ် သိထားဖူးပါတယ်။ ဝေလွင်အမေက သူ့သား စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော လူကြီးတွေဘက်က ရအောင် လိုက်တောင်းပေးမယ်လို့ ပြော တယ်တဲ့၊ ဆရာက သဘောမတူဘူးလို့ ပြောပြီး ဝေလွင်ကို နိုင်ငံခြား ပို့လိုက်တာဆို’

‘အတွင်းရေးတွေကလည်း တယ် ပေါက်ကြားပါလား’

ကိုဝေဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘ဒါဆို ဟုတ်တယ်ပေါ့’

‘ဒီသဘောမျိုးပါပဲ’

မြတ် နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်း စေ့လိုက်သည်။

‘မြတ်က ဝေလွင်ကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်ကို သိတောင် မသိဘဲ ဆရာက ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ၊ မြတ်မိဘတွေက ဆရာ တို့နဲ့စာရင် သိပ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ သိထားလို့လား’

‘ဟိုးထား၊ ဟိုးထား၊ ကောင်မလေး ထင်ကြေးတွေ လွဲနေပြီ’

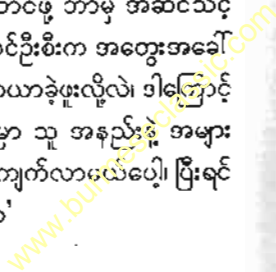
ကိုဝေဦးက ပြုံးပြုံးပင် ဆက်ပြောသည်။

‘တို့က ဝေလွင်ကို မြတ်နဲ့ သဘော မတူတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမ ယူဖို့ သဘောမတူတာ’

‘ဘာလို့’

ကိုဝေဦး သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီကောင် မိဘကသာ ချမ်းသာတာ၊ သိပ်ပေါ့ပေါ့တန်တန် နိုင် သေးတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်ဖို့ ဘာမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ ငွေကြေး ပြည့်စုံပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးက အတွေးအခေါ် မပြည့်ဝတဲ့ ဘယ်အိမ်ထောင်ရေးကများ သာယာခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို နိုင်ငံခြား လွှတ်လိုက်တာ၊ ဟိုမှာ သူ အနည်းနဲ့ အများ ရုန်းကန်ရမှာပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် နည်းနည်း ရင့်ကျက်လာမယ်ပေါ့၊ ပြီးရင် တော့ သူ့သဘောပဲလေ ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ’

ကိုဝေဦးက သက်ပြင်းချပြန်သည်။

‘အိမ်မှာကလည်း အားလုံးက တို့စကားပဲ၊ တို့ပြောရင် တန်ဖိုးထားလုပ်ကြတော့ ပိုဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။ ဒါလည်း မြတ်ကို အခုလို မသိကျွမ်းတာလည်းပါမယ်။ သိရင်တော့ တို့ကိုယ်တိုင်တောင် ဦးဆောင်ပြီး တောင်းပေးဖြစ်မလားပဲ’

မြတ် မျက်နှာလေး ရဲသွားပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မြတ်က သိပ်တော်တယ်၊ ဒီလို မရင့်ကျက်တဲ့ ကောင်ကိုတောင် ပြန်ဦးဆောင်သွားနိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး။ အဲဒီတုန်းကတော့ မြတ်ကို ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်ပဲလေဆိုပြီး လျှော့တွေးခဲ့မိတာ။ အခုတော့ ဒီကောင် ဘာကြောင့် ဒီလောက် အရူးအမူး စွဲလမ်းခဲ့သလဲ ဆိုတာတောင် နားလည်သလို ရှိလာပြီ’

‘ဟာ... ဆရာကလည်း စွတ်မြောက်နေတာ၊ မြတ် မနေတတ်တော့ဘူး’

ပထမ မခံချင်သလို ဖြစ်နေသော စိတ်လေး ပျောက်ပြီး ရင်က ပြင်းထန်စွာ ခုန်လာမိခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျား တစ်ဦး၏ ခိုးကျွေး စကားကြောင့် ရင်မခုန်သင့်ဟူသော အချက်ကိုပင် တဒဂ် မေ့လျော့နေခဲ့ သယောင်ယောင်။

[၃]

‘ဆရာနဲ့ သူ့အမျိုးသမီးက ဘာလို့ အတူတူ မနေကြတာလဲဟင် မမ’
‘ဘုရားရေ’

ဒေါ်ကေသီက စာကြည့်မျက်မှန်ပေါ်မှ မျက်လုံးလှန်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းပေးပြီး ‘ကြိုဆိုပါတယ်’ ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။

‘ဘာလဲ မမရဲ့’

‘အဲဒီအဖြေကို သိချင်တဲ့ အပျိုတွေစုပြီး အသင်း ဖွဲ့ထားတယ်လေ၊ အခု အသင်းဝင်သစ် တိုးလာလို့ ကြိုဆိုတာပေါ့’

ဒေါ်ကေသီက အသက်လေးဆယ်ခန့် အပျိုကြီး၊ ရှေ့နေသက်တမ်း နှစ်နှစ်ဆယ် နီးလာပြီဖြစ်၍ နှုတ်ရဲလျှာရဲ့ စတတ် နောက်တတ်သည်။ သူ့ကိုမှ သွားမေးမိပလေဟု နောင်တပင် ရချင်ချင် ဖြစ်မိသည်။

‘မမကလည်း မြတ်က ရိုးရိုးသိချင်တာပါ။ ဆရာက တစ်ခါမှ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်ဘူးလို့ အရိပ်အမြွက်တောင် မပြောဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အမျိုးသမီးကလည်း တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ နိုင်ငံခြားမှာ ပြန်လာတာလည်း မတွေ့ဘူး။ အဲဒါ အံ့ဩလို့ပါ’

ဒေါ်ကေသီက သက်ပြင်းချသည်။

‘တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ နှစ်နှစ်တစ်ခါတော့ လာပါတယ်၊ ဒါလည်း သိပ်လက်ခံနိုင်စရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ကိုဝေဦးလို့ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံပြီး မိန်းကလေးတွေက သူနဲ့ ဆက်ဆံလိုက်တိုင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိသွားတတ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဒီလိုတော့လည်း မထားထားသင့်ဘူးပေါ့’

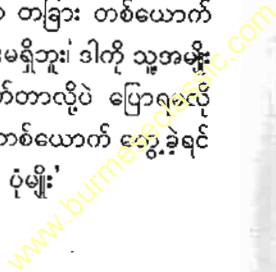
မြတ် မျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည်။

‘ဆရာက ပွေလို့လား မမ’

ခေါင်းခါပြသည်။

‘မပွေပါဘူး၊ သူက သိပ်တည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဆိုတာ မြတ်တို့လည်း အတွေ့ပဲ၊ သူ့နေရာမှာ တခြား တစ်ယောက် ယောက် ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်နေဖို့ သိပ် အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါကို သူ့အမျိုးသမီးလည်း သိမှာပါ။ သိလျက်နဲ့ နေနိုင်လိုက်တာလို့ပဲ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ သူလုပ်နေတဲ့ပုံက ကိုဝေဦး နောက်တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရင် တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က အပြစ် မတင်နိုင်တဲ့ ပုံမျိုး’

မြတ် မရဲတရဲဖြင့် မေးမိသည်။

'ကြိုက်တဲ့ လူတွေတော့ ရှိတယ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား မမ' ဒေါ်ကေသီက ရယ်သည်။

'ဟဲ့... အများကြီးပေါ့၊ သူက ဝင်ရိုးစွန်း ပြောင်းပြောင်းနေတဲ့ သံလိုက်လိုပဲ၊ အနား နီးလိုက်တာနဲ့ ပြေးကပ်မိတော့တာပဲ၊ တကယ် ကပ်တော့မယ် ဆိုတော့ ခွာထွက် သွားပြန်ရော၊ ငါတောင် အရွယ် ဟိုင်းသွားလို့ နို့မို့ ပါသွားဦးမှာ'

'မမကလည်း ပေါက်တတ်ကရ'

ဝင်ရယ်မိရင်းကပင် ကိုဝေဦးသည် တကယ့်ကိုပင် သံလိုက် တစ်ချောင်းလို ဆွဲအားပြင်းထန်သော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သတိ ထားမိသည်။ ဝေးဝေးကနေ လေးစားရုံသာ ဆိုရင်တော့ အကြောင်း မဟုတ်။ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမိသည်နှင့် အားကိုးချင်စိတ်၊ သူ့အနားမှာ ရှိလျှင် လုံခြုံသလို ခံစားရသောစိတ်၊ သူ့ကိုဆိုလျှင် ဘာမဆို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောပြ တိုင်ပင်ချင်သောစိတ်တို့ ဖြစ်လာတတ်ကြောင်း သတိထားမိပြန်သည်။ ဒီကြားထဲကပင် ဦးဝေဦး၏ 'အတွင်းစည်း'ထဲသို့ ဘယ်သူမှ မရောက်ခဲ့ဖူးကြခြင်းမှာ ဒေါ်ကေသီ ပြောသလိုပင် ဦးဝေဦး သည် ဝင်ရိုးစွန်း အမြဲပြောင်းနေသော သံလိုက်တစ်ချောင်း ဖြစ်နေ၍ သာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဘယ်လောက်ပဲ တည်ကြည်သည်၊ စိတ်ချယုံကြည်ရသည် ပြောပါ စေ။ ဇနီးနှင့် အတူမနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လိုအပ်သည် ထက် ပို မရင်းနှီးမိအောင်တော့ မိမိကိုယ်ကိုယ် သတိထားရမည်ဟု ဆုံးမပဲပြင် သွန်သင်ခံရခြင်း ပြည့်ဝခဲ့သော မိန်းကလေးပီပီ သန္နိဋ္ဌာန် ချမိပြန်သည်။

[၄]

'သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု၊ ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းမှာ အခုလိုပဲ ဆရာသမား မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာကို တင့်တယ်အောင် ဂုဏ်ဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းမမြတ်လေး ဖြစ်ပါစေကွယ်'

ကိုဝေဦး၏ ဆုပေးစကားက မြတ်ရင်ထဲသို့ နွေးခနဲ စီးဝင်သွားခဲ့ သည်။ ပြောသမျှ စကားတိုင်း၊ ပြုသမျှ အပြုအမူတိုင်း ဒီမျှ နွေးထွေး လုံခြုံမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသည့် သူတစ်ဦးကို အစ်ကိုကြီး အရင်းပမာ ခင်တွယ်ခဲ့ပြီးမှ ခွဲခွာရတော့မည်ဟူသော အသိကလည်း မြတ်၏ရင်ကို ဟာနေစေခဲ့သည်။

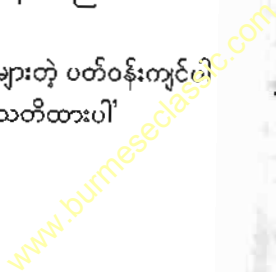
ကိုဝေဦး ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းက မေးမိသည်။ 'ဆုပဲ ပေးမှာလား ဆရာရယ်၊ ဆုံးမစကားလည်း ပြောဦးလေ' 'ပြောမယ်၊ ပြောမလို့ သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ထားတာ'

ကိုဝေဦးက မျက်မှန်တို့ချွတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ချသည်။ ဘာများလဲ ဟူသော အတွေးက ရင်ကို ခုန်စေပြန်သည်။

'မြတ်က သိပ် လိမ္မာတယ်၊ ခဏပိုင်း တွေ့ရတဲ့ ဆရာတောင် နှမလေးအရင်းသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းမိတဲ့အထိ ချစ်ခဲ့ ရင် မြတ်ရဲ့ မိဘတွေ၊ အစ်ကိုတွေ ဘယ်လောက်များ ချစ်ကြလိမ့်မလဲ လို့လည်း ခဏခဏ တွေးမိတယ်၊ ဒီလိုတွေးမိလို့လည်း အမြဲတမ်း လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်တတ်တဲ့ မြတ်တစ်ယောက် အဲဒီလိုလျှောက်ရင်းက ခလုတ်တိုက်မိမှာ စိုးတတ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် သိထားသင့်တာ သတိ ပေးသင့်တာလေးတွေ ပြောပြလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိထားတာရှိတယ်၊ မြတ် တစ်ခုခုမှားနေလို့ ဆုံးမတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး'

'ပြောပါ ဆရာ၊ မြတ် ဆရာ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်' ကိုဝေဦးက သက်ပြင်းချသည်။

'ဒီအသိုက်အဝန်းက ယောက်ျားကြီးတွေများတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါ နှမ၊ ဆရာ မှာချင်တာက ယောက်ျားတွေကို သတိထားပါ' 'ရှင်'

မြတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုဝေဦးက လက်ကာ ပြသည်။

'အနေအထိုင် အပြောအဆို မြတ် ဘယ်လောက် ပိပြားတယ်၊ ဣန္ဒြေရတယ်ဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်၊ မြတ်ကြောင့် မှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေ အကြောင်းကို ဆရာ သိထားလို့ မှာတာ၊ မြတ်က ဆရာနဲ့နေလိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့ ဟိုပတ်ဝန်းကျင်သစ်မှာ တွေ့မယ့် ယောက်ျားတွေကို ဆရာလိုပဲ သဘောထားပြီး အစ်ကိုလို၊ ဆရာလို၊ ဦးလေးလို ယုံကြည်မိတတ်တယ်၊ မြတ်လောက် လှပြီး အရည်အချင်း ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် အဲဒီလောက် ယုံကြည်ရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ မိသားစုထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ် နှမ'

မြတ် မျက်မှောင်လေး ကြိုတ်မိသည်။

'မြတ်' သိပ် နားမလည်ဘူး ဆရာ၊ မြတ်ကို မိန်းကလေးဆိုပြီး အားမနာပါနဲ့၊ ဆရာ စေတနာကို မြတ် အမြဲ ခံစားပီပြီးသားပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဆုံးမပါ ဆရာ'

'ဒါ အပွင့်လင်းဆုံးပဲ နှမ၊ ယောက်ျား အများစုကို မယုံပါနဲ့၊ အသက်ကြီးလည်း မယုံပါနဲ့၊ အိမ်ထောင်ရှိလည်း မယုံပါနဲ့၊ ပညာ တတ်လည်း မယုံပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့် အသက်ကြီး၊ ပညာတတ်၊ အိမ်ထောင်ရှိပြီး အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ တစ်နေရာစီနေနေတဲ့ ယောက်ျား ကို မယုံပါနဲ့'

ဘုရားရေး... သူ့ကိုယ်သူပဲ ဒီမျှအထိခိုက်ခံပြီး ပြောနေလေရော သလား။

'ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ'

'အဲဒီလို လူမျိုးက ယုံအောင် ပိုပြီး စွမ်းဆောင်နိုင်တတ်တယ်၊ လူပျိုလေး တစ်ယောက်အတွက် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို လေးစား တွယ်တာလာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ပညာဆိုတာ သူ မတက်ရသေးတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလိုပါပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ပေါင်းသင်းပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်

တော့ ဒါဟာ သိပ်ခက်ခဲလှတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားမှုကတော့ သူက ဟိုလူပျိုလေးကို မိမယ်မထင်ဘူး တစ်ဖက်က မိန်းကလေးကလည်း အိမ်ထောင်သည်ပဲလေ ဆိုပြီး လျှော့တွက်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလိုက်ရင် သူ့အတွက် ပိုလွယ် သွားတတ်တယ်'

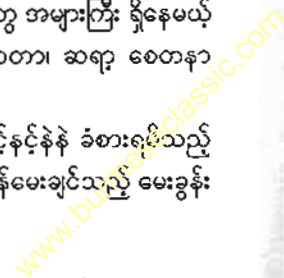
သူ့ကို ဒီမျှ လေးစား ချစ်ခင်နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကိုများ ဘာကြောင့် ဒီလို သတိပေး စကားတွေ ပြောနေရသလဲ၊ စဉ်းစား၍ပင် မရ။

'ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ရမှာလဲ ဆရာ၊ သူက အိမ် ထောင်ရှင်ပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့လူ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့လေ၊ ဒါဆိုလည်း သိကြမှာပဲ ဥစ္စာ'

ကိုဝေဦးက ပြုံး၍ခေါင်းခါသည်။

'အဲဒါနဲ့မဆိုင်ဘူး နှမ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အမြဲတမ်း အလှ မက် တယ်၊ ရုပ်လေး လှတာကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်တယ်၊ အရွယ်လေး လှတာကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်တယ်၊ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတာလေးကို လည်း မြတ်နိုးတတ်တယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတာလေးကိုလည်း မြတ်နိုး တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးအပေါ် သိပ်ချစ်၊ သိပ်သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုး က လွဲရင် အားလုံးက စောစောက အချက်လေးတွေ တွေ့ရင် အနည်း ဆုံး စိတ်လေးတော့ ညွတ်ညွတ်သွားတတ်တယ်၊ မြတ်မှာက အဲဒီ အရည်အချင်းတွေက အားလုံးလိုလို ရှိနေတာ၊ ဝင်သွားမယ့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကလည်း စောစောကလို ယောက်ျားမျိုးတွေ အများကြီး ရှိနေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချရအောင် မှာတာ၊ ဆရာ စေတနာ နားလည်ရဲ့လား'

နားလည်း လည်ရပါ၏။ စေတနာကို နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခံစားရမိသည့် အတွက်လည်း နွေးထွေးရမိပါ၏။ သို့သော် ပြန်မေးချင်သည့် မေးခွန်း ကိုတော့ အောင်မထားနိုင်။

'တကယ့်ကို နှမလေး အရင်းလို စေတနာ ထားတယ်ဆိုတာ ယုံပါပြီ ဆရာရယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကန်တော့ပြီး မေးရမယ့် မေးခွန်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်'

'ဟေး. . . ဘာမဆို မေးခွင့်ပြုထားတာ ကြာပြီလေ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေထဲမှာ ဆရာ မပါတာတော့ သိပ်သေချာပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲ ဆရာ'

ရုတ်တရက် မျက်နှာ အထားရ ခက်သွားသော ဟန်ပန်ဖြင့် ရယ် သည်။ မျက်နှာထားရ တတယ် ခက်နေသော မြတ်ပါ ရောယောင် လိုက်ရယ်မိသည်။

'လှတာကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ ယောက်ျားထဲတော့ ဆရာလည်း ပါတာပါပဲ မြတ်ရယ်၊ ဆရာက အဲဒီလူတွေ အားလုံးထက်ပိုပြီး မြတ်နိုး တတ်တာပဲ ရှိတယ်၊ လှတဲ့ ဂုဏ်ရည်လေးတွေကို တွေ့ရင် ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ လှသထက် ပိုလှရအောင် လှတာ လေး မညှိုးနွမ်းရအောင် ပိုပြီး စောင့်ရှောက် ပျိုးထောင် ပေးချင်လာ တယ်၊ ဒီလိုလှနေတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခု ကိုယ့်ကြောင့် မလှမပ ဖြစ်သွား အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဆရာအတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး' မည်မျှ ပွင့်လင်းတိကျလိုက်ပါသည် စကားတစ်ခွန်းပါလဲ။

ဒီစကားသာ မြားတစ်စင်းဆိုပါက 'စေတနာ'ဟူသည့် လေးကိုင်း သည် ဒီစကားကြောင့် သူ့ကို အထင်သေးချင်သေးပါစေတော့ဟူသော 'အနစ်နာခံမှု' ကြီးပေါ်တွင်တင်ပြီး မြတ်၏ရင်ထဲသို့ ထုတ်ချင်းခတ် ပစ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

[၁]

ရထားထွက်ရန် ၁၅ မိနစ်။

'ရောက်ခါစတော့ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေမယ် ထင်တယ် ဆရာ'

ကိုဝေဦးက ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။

'နေ့တိုင်းကြုံနေကျ ပတ်ဝန်းကျင်က ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားရင် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ခံစားရတတ်တာပါပဲ၊ ကြာလာ တော့လည်း မေ့သွားမှာပါ၊ ဒီခံစားချက်မျိုးကို မြတ် သိပ်အရေးတယူ ထားမနေပါနဲ့'

ပြတ်သားလှချည်လား ဆရာရယ်။
နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။
ရထားထွက်ရန် ၅ မိနစ်။

'ရှေ့. . . ဒါ မြတ်အတွက်၊ ရထားပေါ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်တော့'
'အို. . . မရဘူး'

သူ တားသည့် ကြားထဲက လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို မြတ် ကမန်း ကတန်း ဖွင့်ဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်လေး တစ်ခု ထွက်လာသည်။ အထဲတွင်တော့ အဝေးက မှန်ဘီလူးနှင့် ဆွဲရိုက်ထား သည့် မြတ် ကျောင်းသူဘဝက ဓာတ်ပုံများစွာ။

မြတ်မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ နီမြန်းသွားသည်။
'ဝေလွင် ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေလား'
'အင်း'

'ဒါ အကုန်ပဲလား'
ကိုဝေဦးက ရယ်သည်။

'တစ်ပုံမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ. . . သွား. . . သွား. . . ရထား ထွက်တော့မယ်'

'ဟုတ်'

အိတ်ကို ကောက်လွယ်၍ ရှေ့ကသွားနှင့်သော ခရီးသည်များထံ ဝင်တိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ခုသတိရ၍ ချက်ချင်းရပ်ပြီး ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ ကိုဝေဦးက ပြုံး၍ ရပ်ကြည့်နေဆဲ။

'တစ်ခုလောက်'

'ကဲ... ပြော'

'ဘယ်တုန်းကတည်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...'

ကိုဝေဦးက ပြုံး၍ နှုတ်ခမ်းကို လက်တစ်ချောင်းထောင် ကပ်ပြသည်။

'ဒါ လျှို့ဝှက်ချက်'

နောက်က ပါလာသော ခရီးသည်များက တိုးနေသဖြင့် မြတ်တစ်ယောက် မတင်မကျနှင့်ပင် ရထားဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရသည်။

သတိရသလောက်ရှိတော့ တစ်ချက် ပြန်ငဲ့ကြည့်မိသေးသည်။

လူအုပ်ကြီးကပဲ ကွယ်သွားတာလား၊ ရှိပဲ မရှိတော့လေသလား။

သူ့ကို မမြင်ရတော့။

○

အိမ်ထောင်ရေး

N. N. N.

[၁]

မျက်စိတဆုံး လူသူရှင်းနေသော သဲသောင်ပြင်... .

ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အိုအေ စစ်လေးလို အေးမြနေသော အုန်းပင်ရိပ်လေးတစ်ခု ရှိနေသည်။

အဝေးက ကြည့်ရသည်မှာ အုန်းပင်ရိပ် အောက်တွင် လူရှိနေ သလိုလို၊ အုန်းပင်နဲ့ပဲ ကွယ်နေသလိုလို မသဲကွဲလှပေမယ့် အနီးကပ် သွားသော အခါတွင် သဲ့သဲ့မျှသော ဂီတသံကို ပေါ်ချည် မြုပ်ချည် ကြားရတော့သည်။

ဘာသီချင်းသံရယ်လို့ မသဲကွဲပေမယ့် ကက်ဆက်ကို ဒီမျှတိုးတိုး လေး ဖွင့်တတ်သည်မှာ သူတစ်ဦးတည်းသာမို့ စိတ်ထဲတွင် သေချာ သွားသည်။

[၂]

‘လာဟော... ညီ... ထိုင်’

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ လှိုင်းပုတ်သံနှင့် သီချင်းသံ သဲ့သဲ့ကို ရောခံစားနေသော ဦးနိုင်၏ရှေ့တွင် လွတ်နေသော ခွေးခြေ လေး တစ်ခု ရှိနေသည်။ သူ့ဘေးက ခွေးခြေထွင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အသံ တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်တစ်လုံး။

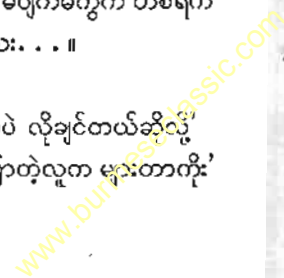
အခုတော့ သီချင်းသံက သဲကွဲပြီ။ ခိုင်ထူး၏ ‘နေရာဟောင်းမှာ’ ဒီသီချင်း ထွက်စဉ်က မိမိ မမွေးလောက်သေး။ ဦးနိုင် နားထောင် နေတာ ကြားဖူး၍ မေးရင်းကသာ သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးနိုင် နားထောင်လေ့ရှိသော သီချင်းများမှာ ဒီလိုပင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ခန့်က တိပ်ခွေများ ဖြစ်သည်။ သူ့ အသက် ၁၈၊ ၂၀ ခန့်က စွဲလမ်းခဲ့ သော သီချင်းများမို့ပင် ဖြစ်ပေမည်။ ဦးနိုင်နှင့်သူ အသက် ၂၀ မျှ ကွာပေမယ့် ဦးနိုင်က သူ့ကို ‘ညီ’ ဟု တစ်လုံးတည်း ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဒါလည်း သိပ် မမှားလှ။ သူနှင့် ဦးလေး အရွယ် ပေမယ့် အရက် မသောက်၊ ဆေးလိပ် မသောက်၊ နံနက်တိုင်း သောင်ပြင်တစ်ပတ် ပြေးလေ့ရှိသော အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ် ဦးနိုင်သည် သူနှင့် ညီအစ်ကို အရွယ်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ကျစ်လျစ် အရွယ်တင် လေသည်။

သူကတော့ ‘ဆရာ’ဟု သူ့ တိုတယ် ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်သလို လိုက် ခေါ်သေးသည်။ ဦးနိုင်က သဘောမတူ။

‘ငါ မင်းကို စာလည်း မသင်ပေးဖူးဘူး၊ မင်း အလုပ်ရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ဆရာလို့မခေါ်နဲ့၊ ငါ့တူတွေ ခေါ်သလို ဦးနိုင်ပဲခေါ်’

ဒီလိုနှင့်ပင် ကမ်းခြေတိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးနိုင်နှင့် ဧည့်လမ်းညွှန်လေး ‘ညီ’တို့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ကြလေပြီ။ ခုထက်ထိတော့ ဘာကြောင့်များ ဦးနိုင်တစ်ယောက် နေ့လယ်ခင်း သောင်ပြင် လူပြတ် ချိန်များတွင် သီချင်းသဲ့သဲ့လေးဖွင့်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် လှိုင်းထမ်းပိုးများကို ငေးကြည့်သောအလုပ်ကို မပျက်မကွက် တစ်ရက် မပြတ် ပြုလုပ်လေ့ရှိကြောင်း နားမလည်ခဲ့သေး... .။

‘ဒီတစ်ခါလည်း ပြင်သစ်တွေပဲလား’
‘ကနေဒါယန်းတွေပါ ဦးနိုင်၊ ဖရန်စ်ဂိုက်ပဲ လိုချင်တယ်ဆိုလို့’
‘အေးပေါ့၊ အဲဒီမှာက ပြင်သစ်စကား ပြောတဲ့လူက များတာကိုး’
‘ဦးနိုင် ကနေဒါ ရောက်ဖူးလား’

သောင်ပြင်ကို ငေးနေရင်းကပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ သိသလောက်တော့ ဦးနိုင်သည် ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံ တော်တော်များများကို ရောက်ဖူးသည်။

‘အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ် ဦးနိုင်၊ မောင်မိုးတို့လည်း သေသေချာချာ လုပ်ပေး ပါတယ်’

ဦးနိုင်က ကက်ဆက်ဘေးတွင် တင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူ၍ တစ်ထောင်တန် အနည်းငယ်ကို ယူပြီး ကမ်းပေးသည်။

‘ငြင်းမယ်တော့ မကြုံနဲ့နော် ကောင်လေး၊ ငါက လာဘ်ထိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တူလို ကိုယ့်ညီလို သဘောထားပြီး မုန့်ဖိုးပေးတာ’

ပြောနေကျ စကားနှင့်ပင် ငြင်းမည့် ပါးစပ်ကို ပိတ်သည်။ ရယ်ကျဲ ကျဲသာ လုပ်နေလိုက်ရသည်။

‘ဘာလုပ်နေကြလဲ မင်းဧည့်သည်တွေ’

‘ရေထဲတန်းဆင်းမယ်လုပ်နေလို့ တားထားရတယ်၊ ခဏနားပါဦး လို့၊ ပြီးရင်လည်း ရွာထဲ တစ်ပတ် သွားကြည့်ကြမယ်လေ၊ နေအေးမှ ရေထဲ ပေးဆင်းတော့မယ်’

‘ရွာထဲသွားချင်တာက မင်းဆန္ဒ မဟုတ်လားကွ’

ရယ်နေလိုက်ရသည်။

ဦးနိုင်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ဆက်မေးသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းနဲ့ ဆရာမလေးနဲ့က’

‘ဦးနိုင်ကလည်း... ခင်တာပါ’

‘ခင်တာကလည်း တစ်ရွာလုံး အပျိုတွေအများကြီး၊ တစ်ယောက် တည်းနဲ့ ရွေးခင်ရသလားကွ’

ကျောင်းဆရာမလေး ထားထား၏ မိဘအိမ်တွင် ဒေသထွက်ကုန် အမှတ်တရ ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေး ဖွင့်ထားသည်။ ကျောင်းအားချိန် တွင် ဆရာမလေးက မိဘဆိုင်တွင် ကူရောင်းလေ့ ရှိသည်။

ဣန္ဒြေရရလေး ကြော့ရှင်းလှပသော ကျောင်းဆရာမလေးနှင့် မွန်ရည်သော လူပျို ဧည့်လမ်းညွှန်လေးတို့ ဧည့်သည်များကို ထိုဆိုင် လေးသို့ မှန်မှန် ခေါ်သွားရင်း ခင်မင်ခဲ့ကြရာမှ အလွန် ရင်းနှီးသည့် အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်. . .

‘အစ်မတို့ နွေကျောင်းပိတ် မလာကြဘူးလား’

ခေါင်းခါပြသည်။

‘စင်ကာပူ ဈေးဝယ်သွားမယ်တဲ့ကွာ၊ ပြီးမှ လာမယ်တဲ့၊ သားရော သမီးပါ သွားမှာ၊ ငါ့တောင် ခေါ်သေးတယ်၊ ငါလည်း ရောက်ဖူးတာ လည်း များပြီ၊ ဒီမှာလည်း လူကုမယ့် အချိန်မို့ မတက်တော့တာ’

ဦးနိုင်၏မိသားစုမှာ ရန်ကုန်တွင်ပင် အနေများသည်။

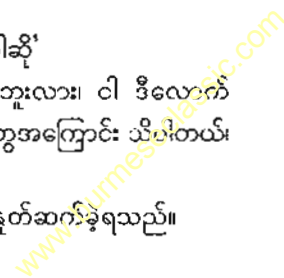
ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အရွယ်နှင့် မမျှအောင် နုပျိုသော ဦးနိုင်ကို ဒီကမ်းခြေတွင် တစ်နှစ်နီးပါး တစ်ယောက်တည်းပေးနေရဲသော ဦးနိုင် ဇနီးကို သူသိပ်နားမလည်ပါ။ ဦးနိုင်၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတည်ကြည်မှုကို ခဏ တွေ့ရသော မိမိတို့ပင်လျှင် သဘောပေါက်လာသော အခါတွင် ဦးနိုင် ဇနီးက ပိုသိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း ဒီလောက်ချမ်းသာပြီးမှ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင် အောင် မကြိုးစားသော ဒီမိသားစုကို သွေးအေးလွန်းသည်ဟု ထင်မိ ပြန်သည်။

‘ကဲ. . . ကဲ. . . သွား. . . ကောင်လေး၊ မင်း ဧည့်သည်တွေက ရေထဲပြန်ဆင်းချင်တာ လောလို့ မင်းဆိုင်ထဲမှာ ရင်ခုန်ချိန် သိပ်မရဘဲ နေဦးမယ်’

‘ဟာ. . . ဦးနိုင်ကလည်း. . . ခင်တာပါဆို’

‘ခင်ရင်းက ရင်ခုန်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ ဒီလောက် မအိုသေးပါဘူးကွ၊ မင်းတို့အရွယ် ကလေးတွေအကြောင်း သိပါတယ်၊ သွားစမ်းပါကွာ’

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ပင် ရယ်ရင်းက နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

[၃]

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတို့ကို မျက်လွှာချထားသော မျက်နှာလေးသည် ခုန်နေသောရင်ကို ရင်ခုန်ရင်းကပင်လျှင် ငြိမ်းချမ်းနွေးထွေးမှုကို ခံစားရ စေသည်အထိ ကျက်သရေ ရှိလှသည်ဟု ထင်မိ၏။

‘ကြာသွားတယ်နော်’

တိုးတိုးလေး... တည့်တည့် မကြည့်ဘဲ ဆိုသည်။

‘ပုဂံသွားတာပါ။ သုံးခေါက်တောင်’

ပြုံးရုံလေး ပြုံးသည်။

‘ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာနေရာ ရှိသေးရဲ့လား’

‘မရှိဘူး။ အဲဒါ လာအပ်ထားရ ကောင်းမလားလို့’

မျက်စောင်းလှလှ တစ်ချက် မော့ထိုးသည်။

‘ဒါက ဘာစကားလဲ’

လှုပ်ခနဲ... ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါသွားသည်။

ပြောလိုက်တော့လေ... ဟု ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ကိုယ့်နှလုံးသားက တွန်းသည်။

ပြောဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည့် တစ်ခဏမှာပင် ပြင်သစ် သမိုင်း သုတေသီဆရာမလေး ဆီးလ်ဗီးယားက အာရုံထဲသို့ အပြေး အလွှား တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

[၄]

‘ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစား ထားပါ။ အဖြေကို တစ်ခါတည်းပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့က နောက်တစ်ခေါက်လာမှာ မဟုတ်တော့လို့ဘဲ’

ပြင်သစ်တက္ကသိုလ် တစ်ခုတွင် ဆက်တက်ရန်...

အချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ရန်...

ပါရီရှိ ဆီးလ်ဗီးယား၏ တိုက်ခန်းတွင်ပင် အတူတူလာနေပြီး တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး လေ့လာကြရန်...

ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ပြင်သစ် သို့မဟုတ် ဥရောပနိုင်ငံ တစ်ခုခုတွင် အခြေချရန်...

မိမိကိုယ်တိုင် အဆင်ပြေပြီးလျှင် ညီငယ်ကို လှမ်းခေါ်ရန်...

အသေးစိတ် အစီအစဉ်တို့က လက်တွေ့ ဆန်ပြီး အချက်ကျ အဆင်ပြေလှသည်။ အဆင်မပြေတာဆိုလို့ တစ်ခုနှစ်ခုသာရှိသည်။

တစ်ခုက ကိုယ့်မြေကို ရံဖန်ရံခါသာ ပြန်ရောက်ဖြစ်မည်။ သို့ မဟုတ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်ဖြစ်နိုင်တော့ ဆိုသည့် ဘဝကို သူ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလား ဆိုသည်ကို သူ သိပ်မသေချာလှ။

နောက်တစ်ခုက ရုပ်ရည် ချောမောပြီး ပညာထက်မြက်သော ဆီးလ်ဗီးယားနှင့် နှစ်ယောက်အတူရှိနေစဉ် အချိန်တိုင်း တစ်ခါမှ သူ ရင်မခုန်မိခဲ့။ ဟောလိပ်ဂျစ်ရှင်မင်းသမီးလေး တစ်ဦးတမျှ ချောမော လှပသော မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်းကပင် မိမိစကားမဆုံးခင် စကားကို ဝင်ဝင် ဖြတ်ပြောပြီး ရှေ့တဦးဆောင် ဆွေးနွေးလေ့ ရှိသော ဝသီကြောင့် စိတ်ပင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလို ခံစားနေမိသေးသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဆီးလ်ဗီးယား သူ့ရှေ့က ထသွားသည်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီး ရွာလေးရှိ ကျောင်းဆရာမလေးက သူ့အာရုံ ထဲသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဪ... တစ်ခုရှိသေးသည်။

ထိုသို့ ဆရာမလေးကို ပြေးသတိရမိတိုင်းတွင်လည်း သူ့ရင်က အလိုက်မသိ ခုန်တတ်ချေသေးသည်လေ။

[၅]

‘မေးနေတယ်လေ၊ ဒါက ဘာစကားလဲလို့’

ရှုတ်တရက် အာစေးမိနေမိသည်။
 'ဟေ့ . . . သူ့ရဲ့ သွားကြရအောင်၊ တို့ ဝယ်လို့ပြီ'
 ဧည့်သည်တစ်ဦးက လှမ်းခေါ်နေသည်။
 သက်ပြင်းတစ်ချက် ကမန်းကတန်းချ၍ နှုတ်ဆက်ရသည်။
 'မနက်ဖြန်ညပိုင်းလောက် လာခဲ့မယ်နော်'
 'မလာနဲ့'

ပြုံးစုစုမျက်နှာထားနဲ့ ပြောလိုက်သော မလာနဲ့ ဆိုသည့်စကားက အခြေမခိုင်သောရင်ကို ထပ်၍ တိုးနဲ့လှုပ်ခါသွားလိုက်ချေသေး၏။

[၆]

ဧည့်သည်များ စောစောအိပ်ရာဝင်ကြသဖြင့် ညပိုင်းကို ဦးနိုင်နှင့်အတူ ဝရန်တာမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။

ဝရန်တာက သောင်ပြင်ကို စီး၍ မြင်ရပြီး လှိုင်းပုတ်သံ အနည်း အကျဉ်းတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် မှောင်ထဲက ကြားနေရဆဲ။

ဦးနိုင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်သံနှင့် ငြိမ့်နေသည်။

'တွေ့ခဲ့လားဟေ့'
 ဦးနိုင်က လှမ်းစသည်။
 'ဟုတ်'

'ငြိမ်နေပါလား ညီရ၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးလား'
 သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။
 'မကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ဦးနိုင်ရဲ့၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတာ'
 'ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်လို့'

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်ပင် ဦးနိုင်ကို ဆီးလ်ဖီးယား အကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည်။

[၇]

တိုးဝေးဝေးဆီမှာတော့ လှိုင်းပုတ်သံတို့ ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေပြီး ကက်ဆက်က ခင်မောင်တိုး၏ 'ပန်တော်ဦး' သီချင်းသံကလည်း သဲ့သဲ့လေးနှင့်ပင် သာယာနေသည်။

ဦးနိုင်က ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို အချိန်ဆွဲ သောက်နေရာက ချလိုက်သည်။

'ငါက မင်း ဆရာမလေးကို ချစ်နေတယ် ထင်နေတာ'
 'ကျွန်တော်ရောပဲ'
 'ဟေ့'

ဦးနိုင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ 'ဟေ့ . . . ဘာလဲ မင်း က . . . 'ဟု ဆိုသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်မိသည်။
 'မတွေ့ရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာလည်း တွေ့ချင် နေမိတယ်။ သူ့ အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာပဲ၊ တွေ့နေရတော့လည်း သိပ်မရင်းနှီး သေးခင်မှာတောင် စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမဆိုလည်း ပြောပြရတယ်၊ နေနေရတာလည်း စိတ်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတယ်၊ တွေ့ပြီး ပြန်လာတိုင်းလည်း ချက်ချင်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး ပြေးတွေ့ချင်နေတယ်၊ အဲဒါ အချစ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် လည်း မသိဘူး။ အဲဒီလို ခံစားချက်မျိုးတော့ ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာမှ မရှိတာ သေချာတယ်'

ဦးနိုင်က တိုးတိုးရယ်သည်။
 'လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာ တကယ် ရှိမရှိတော့ ငါလည်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ရှိရင်တော့ အဲဒီလိုတာမျိုးက လွဲရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး၊ နေပါဦး၊ ဆရာမလေးရော ဘယ်လိုလဲ မင်း အပေါ်မှာ . . .'

'ကောင်းပါတယ်'ဟု လေးလေးတွဲတွဲ ဖြေမိသည်။

'မှတ်မှတ်ရရတော့ အရင်တစ်ခေါက် ပြန်ခါနီးတုန်းက မေးတယ်၊ ဘယ်တော့ရောက်ဖြစ်ဦးမလဲလို့၊ ကြာမယ်ထင်တယ်လို့ ပြောတော့ မျက်နှာလေးညှိုးသွားတယ်၊ ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ ပြန်မယ့်နံနက် ဝင်ခဲ့မယ်လေလို့ ပြောတော့ မဝင်ခဲ့နဲ့... တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ... လို့ မေးတော့ တော်တော်နဲ့ မဖြေဘူး၊ နောက် အတင်းထပ်မေးတော့မှ ခေါင်းငုံ့ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတယ်၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ် မသေချာ သေးတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကို မသိ ချင်ဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ပဲ နေခဲ့ချင်တယ်လို့ပြောပြီး လှည့်ဝင်သွားတာပဲ' ဦးနိုင်က ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိပြသည်။

သူ့အမူအရာကို ကြည့်၍ ရယ်မိသည်။

'ဘာလဲ... ဦးနိုင်က...'

'ဟတ်ထိ သွားတာလေကွာ... မင်း အဘိုး၊ ဒါနဲ့တောင် ဒီပြင်သစ်မက ဇာတ်လမ်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် ပါလာရတာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းလေးက သူ မပါဘဲနဲ့ လှနေတာ၊ ရင်ခုန်စရာလေး ဖြစ်နေ တာကိုး'

'ပြောတော့ ဦးနိုင်ရေး၊ ဘဝပေါ့လို့ပဲ ဖြေရမှာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စက ရင်ခုန်တာတွေ ဘာတွေ ဘာမှမပါဘူး၊ ဘဝတက်လမ်း သက်သက်ပဲ' ဦးနိုင်က ခေါင်းခါပြသည်။

'ဘဝကြီးက တက်တက်သွားတဲ့ လမ်းမှာ 'ရင်ခုန်စရာ' လေးမှ မပါရင် မင်းက ဒီဘဝကြီးကို ဘာလို့ တက်လမ်းပေါ် ရောက်ချင်ရဦး မှာလဲကွ၊ မင်း ရည်မှန်းချက်ကြီးကလည်း စိတ်ကူးယဉ်စရာ မကောင်း လိုက်တာ'

သူက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခါးကိုင်၍ ဦးနိုင်ဘက်ကို တိုးလိုက် သည်။

'အဲဒါကြောင့် ဦးနိုင်ကို တိုင်ပင်ချင်နေတာပေါ့၊ ပြောပြပါ ဦးနိုင် ရယ်၊ 'ဘဝ'နဲ့ 'အချစ်' ဘယ်ဟာကို ဦးစားပေးရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအချစ်ဆိုတဲ့ ရင်ခုန်သံကရော တည်မြဲတတ်တဲ့ဟာမျိုးမို့လား၊ အချစ် က ပြယ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘဝအလယ်ကောင်ကြီးမှာ လန့်နိုးပြီး နောင်တတွေ ရတတ်တဲ့ ဟာမျိုးကြီးလား၊ ပြီးတော့ ဘဝ ခိုင်မာပြီး ရေရာပြီးချိန်ကျမှ အချစ်ဆိုတာ ထပ်ပြီး ရှာဖွေခံစားယူလို့ မရတော့ ဘူးလား'

'မြင့်တယ်ဟေ့'ဟု တိုးတိုး မှတ်ချက်ချကာ စဉ်းစားနေသည်။

တော်တော်လေး ကြာပြီးမှ... .

'ငါထင်တဲ့အတိုင်း ပြောမယ်နော်'

'ဟုတ်'

'မင်းပြောတဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို ငါ သိဖူး၊ ခံစားဖူးသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်စဉ်းစားလို့ မပေါ်တော့ဘူး၊ မေ့သွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဘာခေါ်မလဲ၊ ရင်ထဲမှာ သိလိုက်တယ်၊ အဲဒီ အသိက ရေလိုပဲ ခန်းခြောက်ပြီး မရှိတော့သလိုပဲ'

'လုပ်ပြီ၊ ဦးနိုင်ကလည်း'

ဦးနိုင်က အသံမထွက်ဘဲ ရယ်နေပါတော့၏။

[*]

ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့က ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ခင်မောင်တိုးက 'ကိုယ့်ဘဝရဲ့အာရုံ၊ အခုအခါ အားလျော့လာခဲ့' ဟူသော စာသား ပါသည့် 'လေးညှို့ရှင်' သီချင်းကို ဆွတ်ယုံဖွယ် သီညည်းနေ၏။

'ဒီသဲ့သဲ့လေး ဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းသံကို ကြည့်... ညီ'

ဦးနိုင်က ကက်ဆက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အားလုံးပြီးပြည့်စုံ အရွယ်လွန်ပြီးမှ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို ခံစားကြည့် တာ၊ ဒီတိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားတဲ့ သိချင်းသံလိုပဲ ကြားတစ်ချက် မကြား တစ်ချက် ဖြစ်နေရော'

ရယ်လိုက်သေးသည်။

'ဒါလေးမှမပါရင် ဘဝက ဆားမပါတဲ့ဟင်းလို ဖြစ်နေတာ၊ ဒါလေး ကလည်း အခုတွေ့ကြည့်လိုက်တိုင်း အာရုံထဲ ခံစားချက်ထဲမှာ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ဖြစ်နေတယ်၊ ပီပီပြင်ပြင်ကို ခံစားကြည့်လို့ မရ တော့ဘူး'

အံ့အားသင့်စွာ ဖြတ်မေးမိသည်။

'ဒါဆို ဦးနိုင်မှာလည်း လွဲခဲ့တဲ့ချစ်သူ ရှိခဲ့တာပေါ့နော်'

'ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းလိုပဲ ခံစားလို့၊ ရင်ခုန်လို့ ကောင်းခဲ့တာပေါ့'

[e]

ဦးနိုင်က ဒီကမ်းခြေနှင့်အနီးဆုံး မြို့ကြီးမှ မြို့သားဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ တွင်ပင် ကောလိပ်တက်ဖြစ်သည်။ ထိုကောလိပ်တွင် လာတက်သော ကမ်းခြေရွာလေးမှ ရွာသူ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေးနှင့်လည်း ရင်းနှီး ခဲ့သည်။ ရင်းနှီးရင်းကပဲ ရင်ခုန်ခဲ့သည်။

ဖွင့်မပြောဖြစ်လိုက်...။

ခက်သည်က ဦးနိုင် သင်္ဘောတက်ဖို့ ကိစ္စက ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောမတက်ခင် ဖွင့်ပြောရ ကောင်းမလား စဉ်းစားခဲ့သေးသည်။

'ငါ သွားတိုင်ပင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးက အခု ငါ့လို နိုးနိုးသားသား မပြောတတ်တာကို မပြောတတ်ဘူးလို့ မပြောဘူးကွ၊ အရမ်းနားလည် တဲ့ ပုံစံမင်းပြီး အကြံပေးလိုက်တာ'

သာမန် သင်္ဘော အလုပ်သင် အရာရှိလေး အဆင့်မှ သင်္ဘော အရာရှိ အဆင့် အထိ လျှောက်လှမ်းရမည့် လမ်းသည် ရှည်လျား ကြမ်းတမ်းစွာ စောင့်မျှော်နေသေးသည်။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရောက် ခါ နီးမှ အချစ် ကိစ္စကို စဉ်းစားသင့်သည် ဟူသော အကြံ ဦးနိုင် ရခဲ့ သည်။

ထိုအစ်ကိုကြီးစကားနှင့်အညီ ဦးနိုင် အချစ်ကို ခဏမေ့ထားပြီး ဘဝအတွက် ခရီးရှည် စခဲ့သည်။ ကြိုးစား အားထုတ်မှု၊ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ အားကောင်းသော ဦးနိုင်သည် သင်္ဘောအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံသာမက အသက် ၃၀ကျော် အရွယ် တွင် သင်္ဘောကို ကျောခိုင်းပြီး စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ သည်။

'ဦးနိုင် တစ်ခေါက်မှ ပြန်လာမရှာတော့ဘူးလား'

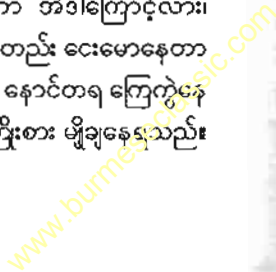
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'သုံးနှစ်လောက်အကြာ စက္ကင်းမိတ်စာမေးပွဲဖြေဖို့ ပြန်လာတုန်းက ဒီရွာအထိ လာရှာပါသေးတယ်ကွာ၊ အိမ်ကပေးစားတဲ့ ရေလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးနေပြီ၊ ငါ့တောင် သူ့ယောက်ျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနေလို့ လမ်းကြုံလို့ ဝင်သလိုလို ဘာလိုလို ဟိုပြောဒီပြော ပြောပြီး ပြန်လာရပါရောလား'

ဦးနိုင်က ရယ်ပြောပြောပေမယ့် သူက မရယ်နိုင်ပါ။

ဦးနိုင် ဒီမှာ စီးပွားရေး အခြေချလိုက်တာ အဲဒါကြောင့်လား၊ ကက်ဆက် တိုးတိုးလေးဖွင့်ပြီး အမြဲတစ်ယောက်တည်း ငေးမောနေတာ ငယ်ငယ်က ချခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအတွက် နောင်တရ ကြေကွဲနေ တာလား၊ မမေးသင့်သော မေးခွန်းများစွာကို ကြိုးစား မျှီချနေသေးသည်။

'အခု ရှိနေသေးတာပေါ့နော်'

ဦးနိုင်က မျက်လုံး ထောင့်ကပ် ကြည့်သည်။

'အစ်နေပြန်ပြီ ကောင်လေးကလည်း မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ ဆုံးသွားတာတောင် အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ပါပြီ'

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

'ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးတာပေါ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကလေးမွေးရင်း ဆုံးတယ်လို့ ကြားတာပါ၊ ငါလည်း သူ ဆုံးပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကျမှ သိရတာ'

ဘာဆက်မေးရမှန်း မသိတော့။

ကက်ဆက်က ခင်မောင်တိုး၏ 'အရွယ်လွန် ရွှေလျားသွားခဲ့ပြီ' ဟူသော ညည်းသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် . . . ။

[၁၀]

အတော်ကြာအောင် နှစ်ယောက်သား ဝရန်တာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခဲ့ကြပြီးမှ အတော် ညဉ့်နက်နေပြီဟု သတိပြုမိသည်။

သီတတ်စွာပင် ဦးနိုင်ကို နှုတ်ဆက်၍ အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်ရသည်။

'အေး . . . အေး . . . ညီ၊ သွားအိပ်တော့၊ မင်းဧည့်သည်တွေ နံနက် စောစောထမှာ သေချာတယ်'

ဝရန်တာကို ကျောခိုင်း၍ ခန်းမဆောင်ဘက် လှည့်ခဲ့သည်။

ဦးနိုင်၏ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကတော့ ထွက်ပေါ်နေပြီ။

'ဪ . . . ညီ'

'ဟုတ်'

ဦးနိုင်က ကျောခိုင်းလျက်က လှမ်းခေါ်၍ ကြည့်မိသည်။

'သွားမှာလား မင်း၊ မနက်ဖြန်ညကို . . .'

ဒီတစ်ခါတော့ သက်မ တစ်ချက် ကျေနပ်စွာ ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးနိုင်၊ သွားဖြစ်မှာပါ'

ဦးနိုင်ဆီက ရယ်သံတိုးတိုး ကြားရသည်။

သူက ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြုံး၍ တံခါးဘက်သို့ ခြေလှမ်း ပြင်သည်။

ပြီးမှ . . .

'ဪ . . . ဦးနိုင် တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား'

ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းပါလှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးနေသောမျက်နှာနှင့်

မေးငေါ့ပြသည်။

'မေးလေကွာ'

'ကလေးက ရှင်သွားလား . . . ဟင်၊ ဒီမှာပဲ နေနေကြတုန်းပဲလား'

ဦးနိုင်က ပြန်လှည့်သွားရင်းက ရယ်သည်။

'ခွေးကောင်လေး . . . တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်'

ခဏ အသံတိတ်နေပြီးမှ . . .

'အေး . . . ရှင်သွားတယ်၊ မိန်းကလေး၊ ဒီရွာမှာပဲ နေနေတယ်၊

ဒီရွာက ကျောင်းမှာ ဆရာမလေးတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းသိချင်တာ

ဒါအကုန်ပဲ မဟုတ်လား၊ သွား . . . ဟေ့ကောင်၊ သွားအိပ်တော့'

သီချင်တာတစ်ခု သိလိုက်ရချိန်တွင် ဖြစ်တတ်သော ကျေနပ်ပေါ့ပါးသည့် ခံစားချက်မျိုးနှင့် အဆောက်အအုံထဲသို့ သူ လျှောက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ကက်ဆက်က သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကိုတော့ ပျပျမျှ ကြားနေရဆဲပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

အောက်က မှောင်နေတဲ့ အခြမ်းထဲကနေ ပုစဉ်း ရင်ကွဲသံလေးတွေ
 အဆက်မပြတ်ဘဲ ကို။ ကြောက်စရာ ချောက်ချားစရာကြီးပါ။
 စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ အားငယ်နေရတဲ့ အထဲမှာ ဒီအသံလေး
 တွေ နားကွဲမတတ် ကြားနေရတာ 'မိုး' ရူးချင်ပါတယ် ကို။
 ဒီလိုနဲ့ပဲ အော်ရင်းက ရင်ကွဲပြီး သေကြရရှာတာ၊ ဒါကြောင့် ပုစဉ်း
 ရင်ကွဲလို့ ခေါ်တာပေါ့တဲ့။ 'ကို' ရှင်းပြဖူးသေးတယ်။ မှတ်မိလား။
 အခုလည်း မှတ်ထားပါ ကို။
 'မိုး'က ရင်ကွဲပြီး သေရမှာပါ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးတွေလိုပေါ့။ ရင်ကွဲ
 ပြီး သေတဲ့အချိန်အထိကို အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး 'မိုး'
 ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ် မြည်တမ်းသွားမှာပါ။ သိလား...။
 'ကို'ကို သိပ်မုန်းတယ်။ သိပ်မုန်းတယ်လို့ပေါ့။

[၀]

အပေါ်ထပ် ပျဉ်ထောင်ကာနံရံ ပြတင်းပေါက်လေးကနေ ခန်းဆီးစကို
 ကွယ်ပြီး အောက်က မှောင်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက် ဖြစ်နေတဲ့ မြေနှီ
 လမ်းလေးကို ညလုံးပေါက် ငုံ့ကြည့်နေခဲ့တဲ့ 'မိုး'ကို မြင်ယောင်ကြည့်
 စမ်းပါ 'ကို'။

အသက် ၁၈ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ မိဘအိမ်
 တံစက်မြိတ်အောက်က ကျော်ပြီး ဘယ်ကိုမှ ခြေမချဖူးသေးတဲ့ မိန်းမ
 ငယ်လေး တစ်ယောက်။

ဒီမှောင်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက် မြေနှီလမ်းလေးထဲကို သန်းခေါင်
 ယံမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းပြီးတော့ လုံးလုံးလျားလျားကို မမြင်ဖူး
 သေးတဲ့ လောကကြီးထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်ဖို့ ဘာအားကိုးနဲ့များ ဆုံးဖြတ်
 ခဲ့တယ်လို့ 'ကို' ထင်သလဲ။

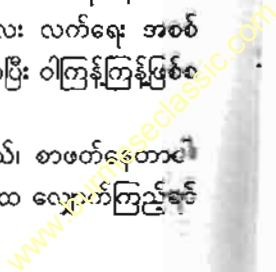
အချစ်လေ 'ကို' ကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အချစ်ပေါ့။
 'မိုး'ကို တန်ဖိုးမထားရင် နေပါ။ လျစ်လျူရှုချင်ရှုပါ။ ဒီ 'အချစ်'
 လေး တစ်ခုကိုတော့ 'ကို' လေးစားခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။
 ခုတော့ ကိုရယ်...။

[၂]

'ဪ... ဦး စာရေးနေတာလား'
 ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အသံကြောင့် လက်ထဲက စာရွက်
 လေးကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ပြန်ညှပ်သိမ်းပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့
 မြင်နေကျ ဆရာဝန်မလေး၏ မျက်နှာလှလှလေးက ပြုံးနေသည်။
 'ဦး... တော်တော် နေကောင်းနေပြီပဲ။ စာတောင် ဆေးရုံမှာ
 ပြန်ရေးနေပြီ ဟုတ်လား'

စာရွက်ကို သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရသော ဆရာဝန်မလေး
 သည် စာရွက်ပေါ်က လက်ရေးမှာ မိန်းကလေး လက်ရေး အစစ်
 ဖြစ်ကြောင်းကိုရော စာရွက်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့်ကြာပြီး ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်စ
 ပြုနေသော စာရွက်မှန်းရော မသိရှာပါ။

'စာရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်။ စာဖတ်နေတာပေါ့
 နည်းနည်းတော့ သက်သာတာ အမှန်ပဲ။ လမ်းထ လျှောက်ကြည့်ရင်
 တော့ မောမောနေသေးတယ်'

ဆရာဝန်မလေးက ချစ်စဖွယ် ရယ်သည်။

'သိပ်မလောပါနဲ့ ဦးရယ်၊ နှလုံးရောဂါဆိုတာ နည်းနည်းတော့ အနားယူမှ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်'

ဆရာဝန်မလေးက လူနာခုတင် ဘေးခုံလေးတွင် တရင်းတနီး ဝင်ထိုင်သည်။

'ဦးက စာရေးဆရာကြီးလို့ သိထားတော့ စာများ ရေးနေပြီလား လို့ပါ'

'ဒေါက်တာက ဘယ်လို သိသွားတာလဲ'

မိမိဆီသတင်းမေးသူ လုံးဝမလာသလောက်ပင်မို့ ဆရာဝန်မလေး ဘယ်လို ဆက်စပ်မိသွားမှန်း စဉ်းစားကြည့်၍မရ။ ဆရာဝန်မလေးက ရယ်သည်။

'ဦးရပြအေးမြတ်တဲ့ . . . ဦးနာမည်က ဒီမြို့နာမည်ကလည်း ဦးကလောင်နာမည် နောက်မှာ ပါသေးတယ်၊ ဦး နာမည်မျိုးကလည်း နာမည်တူမှ မရှိနိုင်တာ၊ သမီးက ဦးစာတွေ ဖတ်ဖူးနေတဲ့ ဦး ပရိသတ် ပဲဟာ၊ သိတာပေါ့'

ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးမိသည်။

'နာမည်ရင်းက ကိုအေးတဲ့ ကလောင်နာမည်ပဲ လူသိများကြတော့ ဆေးရုံတက်တုန်းက ခေါ်လာပေးတဲ့ စာပေမိတ်ဆွေတွေက ဒီနာမည်ပဲ ပေးခဲ့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးက စာရေးဆရာကြီးတော့ လည်း မဟုတ်ရပါဘူး'

ဆရာဝန်မလေးက မျက်မှောင်ကြိုက်သည်။

'ဘာလို့လဲ ဦးရဲ့'

'အောင်မြင်မှုက စာရေးဆရာကြီး ပြောလောက်အောင်ကလည်း မရှိ၊ အသက် ၄၅ နှစ်ဆိုတာက မငယ်လှပေမယ့် စာရေးဆရာတွေထဲ မှာတော့လည်း မကြီးသေးလှဘူးလေ'

ဆရာဝန်မလေးက သဘောကျစွာ ရယ်တော့ ရှက်ကိုးရွက်ကန်း လိုက်ရယ်မိသည်။

'ဘာလဲ . . . ဒေါက်တာက ၄၅ နှစ်ဆိုတာ မယုံလို့လား၊ နှလုံး ရောဂါက ၁၀ နှစ်လောက် သက်တမ်းကြာလာလို့ ရုပ်က ရင့်နေတာပါ၊ ဦးအသက်က ၄၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ အမှန်ပါ'

ဆရာဝန်မလေးက အရယ်ရပ်၍ သက်ပြင်းချသည်။

'ကန်တော့နော် ဦး၊ အဲဒါကို သမီးက ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ပြောတတ်တာကို သဘောကျတာပါ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ဘက်ဆဲလားဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်နေရတဲ့ စာရေး ဆရာတွေထဲမှာ ဦး မပါပေမယ့် စာပေ အသိုက်အဝန်းမှာ အများ လေးစားတဲ့ ကလောင်တစ်ခုလို့ သမီးတို့က နားလည်ထားတာပါ'

'ဆရာဝန်တွေ ဝတ္ထုမဖတ်ဘူး လျော့တွက်ထားတာ မှားပြီပေါ့'

ဆရာဝန်မလေးက ရယ်ပြန်သည်။

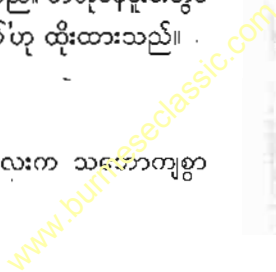
'ဆရာဝန်လည်း လူပဲ ဦးရဲ့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်၊ ဝတ္ထုဖတ်တတ် တာပေါ့၊ ဦး စာတွေ သမီးက သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒီမှာ ဦးကို လက်ငင်း သက်သေပြမယ်'

ဆရာဝန်မလေးက ဂျူတီကုတ် ဘေးအိတ်အတွင်းမှ စာအုပ် ပါးလေး တစ်အုပ် ထုတ်ပြသည်။ လရောင် ထိုးဖောက်ဝင်လာသော ပြတင်းတံခါးပေါက်ဝတွင် ချထားသော စားပွဲလေး၊ စားပွဲလေးပေါ်မှာ ဖွင့်ချထားသော ငလားစာအုပ်လေး၊ ဘောလ်ပင်လေးက တစ်ချောင်း၊ သရုပ်ဖော်ပုံလေးက လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။ စာအုပ်နဖူးစီးတွင် တော့ 'ညဦးအိပ်မက်ကဗျာများ၊ ပြေအေးမြတ်'ဟု ထိုးထားသည်။

'ကဲ . . . ဦး လက်မှတ်ထိုးပေးမလား'

'အို . . . ထိုးပေးမှာပေါ့'

လက်မှတ်ထိုးပေးနေစဉ်မှာ ဆရာဝန်မလေးက သဘောကျစွာ ပခုံး ကျုံ့ပြသည်။

'အိပ်မပျော်ဘဲနဲ့ ညဦးပိုင်းတွေမှာ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေးတွေ အကြောင်းတဲ့၊ လှလိုက်တဲ့စာသား ဦးရယ်၊ ဒုတိယနှစ်ကတည်းက သိမ်းထားဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဦးက ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် ၁၀ အုပ်ပဲ ထွက်ဖူးတယ်၊ အားလုံး သမီးမှာ ရှိတယ် သိလား'

နှလုံးရောဂါ ဖောက်၍ ဆေးရုံ တက်နေသည် ဆိုသည်ကိုပင် မေ့ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။ ပညာတတ်လူငယ်တစ်ဦးက မိမိရှေးသော စာများကို ဒီမျှ တလေးတစား တန်ဖိုးထားကြောင်း သိရ၍ ဖြစ်လာ သော ပီတိက နွေးထွေးလှသည်။

'ဒီစာအုပ်ကိုမှ ဘာလို့ ဦးကို ရွေး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းရတာလဲ'

'အကြိုက်ဆုံးမို့ပေါ့ ဦးရဲ့၊ ဦးရဲ့ဝတ္ထုတွေလည်း သဘောကျတာပဲ၊ ဖတ်တိုင်းလို့လို့ လူငယ်တွေကို လမ်းမှားဘက် မဆုံးဖြတ်မိဖို့ တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု သတိပေးတာ အမြဲပါတယ်၊ ပြီးတော့...'

လျှာလေး ထုတ်ပြသည်။

'အချစ်ကို ဦးစားမပေးဖို့ အမြဲပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်'

ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြဖြစ်သည်။

'စာရေးဆရာ မဖြစ်ခင်က ဦးက အင်္ဂလိပ်စာသဒ္ဒါ သင်တဲ့ အလွတ် ကျရှင်ဆရာ ဖြစ်ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဆုံးမစကားပြောရ တာ ဝါသနာ ပါတာပေါ့'

'ကန်တော့နော် သမီးက မသိပါဘူး၊ ဦးက အသည်းကွဲထားလို့လို့ မှတ်နေတာ'

မြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။

'လူပျိုကြီးမှန်း သိတာနဲ့ပဲ ရမ်းစွပ်စွဲလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား အသည်းကွဲ မကွဲတော့ မသိဘူး၊ နှလုံး ရောဂါ ဖြစ်နေတာတော့ ဒေါက်တာတို့ပဲ ကုပေးနေရပြီလေ'

ဆရာဝန်မလေး မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားသည်။

မိမိနှလုံးရောဂါ၏ အတိမ်အနက်ကို မိမိ မည်မျှရိပ်မိမှန်း သူတို့ မသိရှာပါ။ မိမိကို စာရေးဆရာ တစ်ဦးမှန်း သိပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာတို့ သာမန် အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနှင့် ဘွဲ့ရသူများထက်ပင် ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာဖူးသူ၊ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးမှန်း မရိပ်မိခင်က မိမိရှေ့တွင် မိမိနားလည်မည် မထင်သော စကားလုံးများကို သူတို့ မကြာခဏ သုံးခဲ့ကြဖူးလေသည်။

လောကကြီးတွင် ဆုံးရှုံးစရာ များများစားစားတော့ မရှိတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားသော မိမိကလည်း တစ်ခါမျှ မျက်နှာ အမူအရာ မပြောင်းပြဲခဲ့ပါ။

'ဦးရောဂါက သက်သာမှာပါ ဦးရယ်၊ အခုလည်း ရန်ကုန်ကနေ ပထမလက်ထောက် သမားတော် အစ်မတစ်ယောက် ပြောင်းလာမှာ ဦးရဲ့၊ အစ်မက ဆေးရုံကြီး နှလုံးရောဂါ ဌာနကနေ လာမှာ၊ သမီးတို့ ရော ဦးတို့လူနာတွေရော တအားပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်'

လက်ထဲမှ ကဗျာ စာအုပ်လေးကို ဆရာဝန်မလေး လက်သို့ ပြန်ပေးရင်း စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ဦးရောဂါရဲ့ ရာဇဝင်အစစ်အမှန်က ဒီစာအုပ်လေးထဲမှာပါကွယ်ဟု ရေရွတ်မိလေသည်။

တကယ်တော့ ဒီကဗျာများ အစပြု ရေးဖွဲ့ကတည်းက ဒီရောဂါ စ၍ အမြစ် တွယ်ခဲ့တာသာ ဆိုလျှင် ရောဂါ သက်တမ်းသည် မိမိ ထင်သလို ၁၀ နှစ်တော့ မကနိုင်လေပြီ။

| ၃ |

အစ်ကိုဝင်း၏ 'တောက်' ခေါက်သံ တစ်ချက်က ရင်ထဲသို့ နှင့်ခနဲအန အောင် စူးဝင်သွားခဲ့သည်။ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒီ တောက်ခေါက်သံက နားထဲတွင် ပဲ့တင်ပြန် နေခဲ့ဆဲ။ ရင်ထဲသို့ တနင့်တပိုး စူးဝင် တိုက်ခိုက်နေဆဲ။

'မင်းကို ညီဝမ်းကွဲ တော်ခဲ့ရတာတွေ၊ ဒီနယ်မြို့လေးမှာ နေရင်းက ကို အင်္ဂလိပ်စာ ထူးချွန်အောင် နှစ်ယောက်ချင်း သင်ပေးခဲ့ရတာတွေ၊ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ တိုင်ပင်ဖေးမ ကူညီခဲ့ရတာတွေ၊ အတွေးအခေါ် သူများ ထက် သာစေချင်လွန်းလို့ စာအုပ်ပေါင်းစုံ ရှာပေးခဲ့ရတာတွေ၊ နောက် ဆုံး 'မိုး'တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်အတွက် နွေရာသီ အင်္ဂလိပ် သဒ္ဒါ သင်နိုင်တဲ့ ဆရာ တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးပါလို့ လူကြီးတွေ အကူအညီ တောင်းတုန်းက မင်းကို ရွေးပေးခဲ့တာတွေ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးအတွက် ငါ တစ်ခုမှ ဂုဏ်မယူချင်တော့ဘူး မောင်အေး'

ရေးလက်စ ကဗျာစာအုပ်လေး တင်ထားသော စားပွဲရွှေမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရင်းက အစ်ကိုဝင်းကို ခေါင်းဖော်မကြည့်ရဲခဲ့။

အစ်ကိုဝင်းက လက်ထဲက 'မိုး'ချိန်းသော စာရွက်လေးကို စားပွဲ ပေါ်သို့ ဒေါသတကြီး ပစ်တင်လိုက်သည်။

'ဒါ... မင်း... ဒါကို တကယ် သွားခေါ်တော့မလို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား'

စကား မပြန်ရဲသေး။

'အင်္ဂလိပ်စာ သဒ္ဒါလေး သင်ပေးဖူးလည်း ဆရာပဲကွ၊ အသက် ၁၂ နှစ်တည်း ကြီးလည်း ဆရာပဲ၊ ဟေ့ကောင်း၊ ဒီမှာ ဆရာဆိုတာ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ပျိုးထောင်သလို သူများကို ပျိုးထောင်ရတာ၊ ချိုးပစ်၊ ခူးပစ်ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ'

'ဆင်းရဲတာ အပြစ်လား အစ်ကိုဝင်းရာ' တိုးတိုးလေး ဆင်ခြေ တက်မိသည်။

အစ်ကိုဝင်းက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

'ဆင်းရဲတာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ဆင်းရဲလည်း စိတ်ထားမြတ်တဲ့လူဟာ လူရွေ့မှာ ရင်ကျော့ပြီး လမ်းလျှောက်ရဲတယ်၊ ငါ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲခဲ့တာ ငါ ဘယ်တုန်းက မျက်နှာငယ်ခဲ့ရဖူးလဲ၊ မင်းပြောစမ်း၊ အေး... အဲဒါ ဘာလဲ သိလား၊ ငါ သူများကို ကူညီတဲ့ အလုပ်ပဲ

တစ်သက်လုံး လုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝကြောင့် သူများတက်လမ်း ညှိုးနွမ်း အောင် ဘယ်တုန်းကမှ ရည်ရွယ်ပြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ခဲ့လို့ဘဲ'

တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ရသော အစ်ကိုဝင်း၏ စကားများ မှာ မိမိမျက်နှာပေါ်သို့ မြားမိုးပေါက်ပေါက် ရွာသတဲ့သို့ မှီနေခဲ့လေ သည်။

'ကျွန်တော် တကယ့်ကို ချစ်ခဲ့မိတာပါ အစ်ကိုဝင်းရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အစ်ကိုဝင်းလည်း သိပါတယ်၊ ချစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာလေး သက်သက်ပါ'

အစ်ကိုဝင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

'ကောင်မလေး ဒီနှစ် ၁၀ တန်း အောင်စာရင်းထွက်ရင် ထူးထူး ချွန်ချွန် အောင်မယ် ဆိုတာလည်း မင်းအသိ၊ သူ့မိဘတွေက သူ ဘာတို့ ပဲ ရွေးချယ်ရွေးချယ် ပေါက်မြောက် ထူးချွန်အောင် ပံ့ပိုးနိုင်ကြတယ် ဆိုတာလည်း မင်းအသိ၊ ဒီရုပ်ရည်လေး၊ ဒီဉာဏ်ရည်လေးနဲ့ ဆိုရင် ရောက်လေရာ အရပ်မှာ မျက်နှာပန်းလှပြီး ပွဲတိုင်း တင့်တယ်မယ့် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတာလည်း မင်းအသိ'

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

'မင်းနောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ရင် သူ့မိဘက တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ် မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း မင်းအသိ၊ သူ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အောင်မြင်မှု သူ ရလာနိုင်တဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ဒါတွေအားလုံး သူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း မင်းအသိ၊ ကျောက်ရိုင်းလေး တစ်ပွင့်က အဖိုးတန် ကျောက်လေး ဖြစ်လာရမှာကို ကျောက်ဖြုန်းဘဝနဲ့ ဇာတ်မြုပ်ရလိမ့် မယ် ဆိုတာကို သိလျက်က ဇွတ်လုပ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့ အချစ်ကို မင်းက သိပ်မြင့်မြတ်တယ်လို့များ ထင်နေလား၊ ဒီလောက် အောက်တန်းကူတဲ့ အချစ်ကို မင်း ဘာမှ ဂုဏ်ယူနေစရာ မရှိဘူး ဟေ့ကောင်း'

ကျွန်ုပ်တို့က ဆိုသော ရေခဲနွေးဖြင့် မျက်နှာပေါ် လောင်းချခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါ၏။

[၄]

ပုစဉ်း ရင်ကွဲသံတို့ ဆူညံ မြည်ဟည်းနေသော တိတ်ဆိတ်သည့် ည အမှောင်ထုအတွင်းသို့ လမ်းဘေး ဓာတ်တိုင်အောက်တွင် ထိုင်ရင်းက အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေခဲ့ရသည့် ညတစ်ည။ အစ်ကိုဝင်းက မိမိပခုံး တစ်ဖက်ကို ညှစ်ကိုင်ရင်းက ဒီစာရွက်လေးကို ကမ်းပေးခဲ့သည်။

'ကိစ္စကို သိပ်မုန်းတယ်လို့ ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးတွေလို ရင်ကွဲပြီး သေတဲ့ အချိန်အထိ အော်နေမှာပါ'ဟူသော ကျိန်စာသင့်သော စကားလုံးများသည် ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ဟည်း၍ နေလေသည်။

'မိုး ရန်ကုန်သွားရတော့မယ်၊ မင်း ဘာမှာချင်သေးလဲ၊ ဘာပြောပြချင်သေးလဲ၊ အဲဒီလောက်တော့ ငါ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ် သိလား'

ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေးသာ ခါပြမိသည်။

'စိတ်နာသွားစေချင်တယ် အစ်ကိုဝင်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စေတနာ အမှန်ကိုသာ သိသွားရင် သူ တစ်သက်လုံး ရင်ထဲမှာ အနာရွတ်ထင်ပြီး အသက်ရှင် သွားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် စေတနာတွေ အလကားဖြစ်ပြီ'

အစ်ကိုဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

'တစ်သက်လုံး ငါ့စကားကို မင်း နားမထောင်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေ ဟိုတုန်းကလည်း ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ နောက်ကိုလည်း ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ဒီတစ်ခေါက် မင်း နားထောင်လိုက်တာနဲ့တင် ငါ ချေပစ်လိုက်မယ် သိလား၊ ဒီတစ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ငါ့ညီဟာ ယောက်ျားမြတ် တစ်ယောက်လို့ အစ်ကို သေတဲ့ အထိ ဂုဏ်ထူး သွားပါမယ်ကွာ'

[၅]

'ဒါလည်း အိုင်အိတ်ချ်ဒီပဲ၊ ပို့စတီးဗိုးယားအင်ဖတ်နဲ့ ရောက်ခါစက တော့ ခရစ်တစ်ကယ်ပဲ၊ ခုတော့ ရိတာဗာရီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ သတ်ဒ် တိုင်းမိတော့ ရှိနေပြီ၊ ဆရာလက်ထဲမှာက နှစ်ခါ၊ အရင် ဖစ်စစ် ရှင်နဲ့က တစ်ခါ၊ အခုတော့ ယူက ကားဒီယက်က လာတာ ဆိုတော့ ယူကိုပဲ အပ်ရမှာပဲ၊ နည်းနည်း ရီဗျူးလုပ်ပေးစမ်းပါ၊ ဘာထပ်ထည့်ရရင် ကောင်းမလဲပေါ့'

သမားတော်ကြီးက အသစ်ရောက်လာသော ပထမလက်ထောက် သမားတော် အမျိုးသမီးကို ရှင်းပြ နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမ လက်ထောက် သမားတော်က အီးစီဂျီစာရွက်ကို အတော်ကြာအောင် လေ့လာကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းချသည်။

'များတော့ များတယ် ဆရာရယ်၊ ဒါကလည်း အင်နူရစ်ဇင်ပုံ ပေါက်နေတယ်၊ ဘာလုပ်လို့ရမလဲ၊ စာတော့ နည်းနည်း ပြန်ဖတ်လိုက် ဦးမယ်။ အသက်က ငါးဆယ်နဲ့ ဘယ်လောက်...'

နောက်သို့လှည့်၍ မေးသည်။ ဆရာဝန်မလေးက မိမိမျက်နှာတို့ မော့ကြည့်ပြီး အားတုံ့အားနာ မျက်နှာဖြင့် ဖြေသည်။

'လေးဆယ့်ငါးပါ မမ'

'အို... ဆောရီး'

'ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ မှားကြပါတယ်' ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်သာ ဖြေလိုက်သည်။ ဆရာဝန်မလေးက...

'ဒီဦးက စာရေးဆရာကြီး ပြောအေးမြတ်ပါ မမ'

'ဪ... ဟုတ်လား၊ ကြားဖူးတယ်၊ ကျွန်မက စာသိပ်မဖတ် ဖြစ်ပေမယ့် ဆရာက တော်တော်နာမည်ကြီးပဲ၊ ကျွန်မနဲ့သိတဲ့ စာဖတ် ဝါသနာပါတဲ့ ဆရာဝန်တွေ အားလုံးနီးနီး ဆရာ့ ပရိသတ်တွေပဲ'

ပထမလက်ထောက် သမားတော်က လက်ထဲမှ အိမ်ဂျီကိုချ၍ မိမိပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင် အားပေးသည်။

'ဆရာ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစု ကုသပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ဆရာ လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း ပြောသာ ပြောပါ'

ပြောရင်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

'လူနာစောင့်လည်း မရှိပါလား'

'ဆရာက လူပျိုကြီးပါ မမ၊ ဆွေမျိုးရင်းချာလည်း သိပ်မရှိဘူး ပြောပါတယ်၊ မြို့ထဲက စာပေအသိုက်အဝန်းက လူတွေတော့ မကြာခဏ လာကြပါတယ်'

ပထမ လက်ထောက် သမားတော်က ကျက်သရေရှိစွာ ပြုံးပြ လေသည်။

'ကျွန်မတို့ကိုလည်း အမျိုးလို သဘောထားပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ... သွားမယ်နော် ဆရာ'

ပြုံး၍သာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သမားတော်ကြီး၊ ပထမလက်ထောက်သမားတော်နှင့် ဆရာဝန် ငယ်များ နောက်လူနာများရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားမှ သက်ပြင်း ကို ခိုးချရသည်။

နှလုံးရောဂါသည် လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်ရည်ကို မည်မျှအထိ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင်ပါသလဲ။ သို့မဟုတ် ၁၅ နှစ်ဟူသော အချိန် သည် မိန်းမတစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို မည်မျှ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင် ပါသလဲ။

ပထမ လက်ထောက် သမားတော် ဒေါက်တာမေနှင်းမိုး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် 'မိုး'ကတော့ မိမိကို လုံးဝမမှတ်မိသည်မှာ သေချာ လှပါသည်။

မိမိကတော့ မှတ်မိသည်။ ဟိုး... အဝေးမှ လာနေကတည်းက မှတ်မိသည်။

မမှတ်မိစရာလည်း မရှိ။ 'မိုး'၏ ရုပ်ရည်က ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းမသွား။

အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်က နုပျိုလှပမှုများ ပျောက်ပျက်မသွား သေးသည့်အပြင် အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ်၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ကျက်သရေရှိ တင့်တယ်မှုတို့လည်း ပါဝါမျက်မှန် တစ်လက်က မဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဪ... နောက်ဆုံးတော့ ကျောက်ရိုင်းတုံးလေးက တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော နန်းစဉ်ရတနာလေး ဖြစ်ခဲ့ပါပေါ့လား။ ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူး သည့် ကုသလိုတစ်ခုကို ကြည့်နူးစွာ ပြန်လည်ခံစားရင်းက မကြာသေး ခင်က ကွယ်လွန်သွားနှင့်သည့် အစ်ကိုဝင်းကိုပင် တမလွန် အထိ လိုက်၍ ပြောပြချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

မိုးက လုံးဝ မမှတ်မိသည်ကတော့ သေချာသည်။ အသက် ကွာခြားမှု ၁၂ နှစ်။ မိမိမှာရှိနေသည့် နှလုံးရောဂါတို့အပြင် ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသည့် ဘဝအနေအထား ကွာခြားခဲ့မှုတို့က မိမိနှင့် မိုးတို့ကို ရုပ်ရည် ပြောင်းလဲ အိုမင်းမှုများစွာ ကွာခြားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ဟန်တူလေသည်။

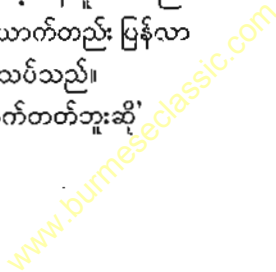
ညနေပိုင်းတွင် မိုးနှင့် ဆရာဝန်မလေး နှစ်ယောက်တည်း ပြန်လာ ကြပြီး မိုးက မိမိနှလုံးကို အသေးစိတ် ထပ်စမ်းသပ်သည်။

'ဆရာ ဆေးလိပ်ရော၊ အရက်ရော မသောက်တတ်ဘူးဆီ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ကြီးမှ ဖြတ်လိုက်တာမျိုးလား'

ရယ်မိသည်။

'တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့တာပါ ဒေါက်တာရယ်၊ စာရေးဆရာလည်း အရက် မသောက်၊ ဆေးလိပ် မသောက်တဲ့လူတွေ အများကြီးပါ'

မိုးက အားတုံအားနာ ရယ်သည်။

'ကျွန်မက အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာက ပိန်လည်း ပိန်တယ်၊ ဆေးလိပ်ရော အရက်ရော တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မျိုးရိုးထဲမှာလည်း နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူဆိုလို့ မကြာသေးခင်က ဆုံးသွားတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ဖိုင်ထဲမှာ ဖတ်ရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဆရာက အသက် ၃၀ ကျော်ကတည်းက နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း ရောဂါ စဖြစ်တာ ဆိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းများ ဆန်းနေသလားလို့'

ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့သွားမိသည်။

'ဒါပေမဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဒီညနေ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ဦးမှာ၊ ကျွန်မ အမျိုးသားက ဆရာဝန်ပဲလေ၊ အင်္ဂလန်က နှလုံးရောဂါဌာန တစ်ခုမှာ လေ့လာပြီး ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ သူနဲ့လည်း နည်းနည်း ဆရာအကြောင်း တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်'

'မိုးက ဖိုင်တွဲများကိုသိမ်း၍ ဆရာဝန်မလေး လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ မိမိကို နှုတ်ဆက်၍ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။

'ဆန်းတော့ နည်းနည်းဆန်းတယ် ညီမရဲ့ ဟူသော မိုး၏အသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသေးသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်၊ ဆွေးမြည့်ခြင်း တစ်ဝက် နှင့် နင့်နင့်နဲနဲ ခံစား၍ ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

[၆]

မဆန်းပါဘူး မိုးရယ်. . .

ဒီရောဂါရဲ့အကြောင်းကို ဆေးစာအုပ်တွေမှာ အဖြေရှာမနေပါနဲ့၊ ဒီအဖြေကို မိုး ဆေးတက္ကသိုလ် မတက်ခင်ကတည်းက တတ်ခဲ့ပြီးသားပါ။

ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား မိုး။

ဒါ ရင်ကွဲနေတဲ့ ပုစဉ်းပါ မိုး။

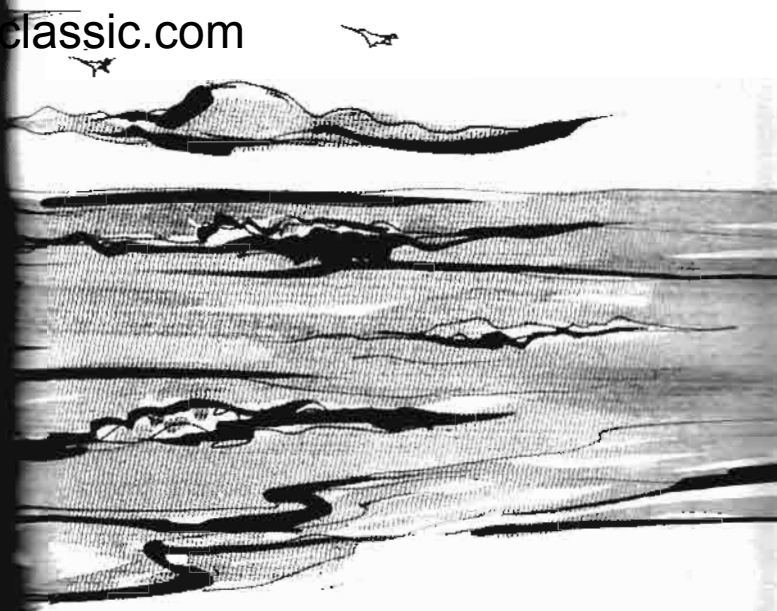
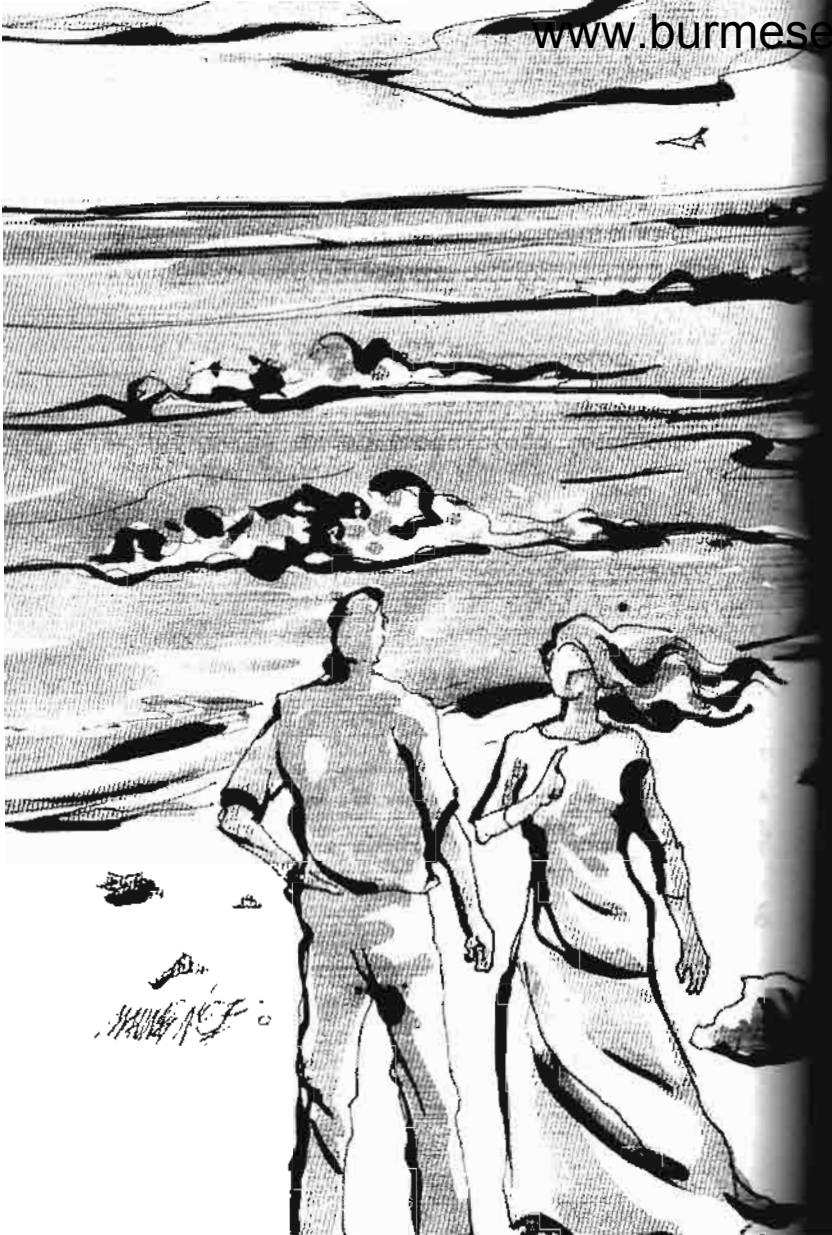
တကယ်တော့ ရင်ကွဲသွားခဲ့ရတဲ့ ပုစဉ်းက မိုး မဟုတ်ပါဘူး။ 'ကို' ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီ ရင်ကွဲသွားတဲ့အထိ စွန့်လွှတ် အနစ်နာ ခံရခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ်လည်း သေသွားတဲ့အထိ ဂုဏ်ယူနေမယ့် လူ တစ်ယောက်ပါ။

ဒါမှမဟုတ်. . .

ရင်ကွဲပုစဉ်း တစ်ကောင်ရယ်ပါ။

Handwritten signature

| ၁ |

ဒီရေတက်ချိန်တုန်းကတော့ ဒီသောင်ပြင်ပေါ်မှာပင် ချစ်ဦးသူက သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ရင်ထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလောက်အောင် ခံစားခဲ့ရဖူးပေမယ့် ဘဝ၏ မြင့်မားသော စိန်ခေါ်မှုမျိုးများကို အဆက် မပြတ် ရင်ဆိုင် ကျော်လွှား နေရချိန်မို့ ဒီရေတက်ချိန်ကို တသသ သတိရ မနေခဲ့မိ။

နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိတိ ကြာမြင့်ပြီး ဒီသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံချိန်တွင်တော့ ဒီရေကျချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေ တော့သည်။

[၂]

'အဆင်ပြေရဲ့လား'

ပင်လယ်ကို ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော အေးမြသည့် လေဇီ ကြောင်း ဘက်ကို ငေးကြည့်နေရင်းက တီးတိုးမေးသည်။

ဘာဖြေရမှန်း မသိ၍ ရယ်လိုက်မိသည်။

'ဘာကိုလဲ'

သူမက လိုက်၍ရယ်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ဟုလည်း ပြောသည်။

ဒီအရွယ်တွင် အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုသည့် မေးခွန်း၏ရှေ့၌ 'အဆင် ပြေခြင်း'ကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရန် လိုနေပြီ ဖြစ်သလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို ရလည်း ခက်၍နေချေပြီ။

အသက် အရွယ်နှင့် စာလျှင် နုပျိုလွန်း နေသေးသော်လည်း ဒီ သောင်ပြင်တွင် ခွဲခွာသွားခဲ့စဉ်က မှတ်မိနေသည့် လန်းဆန်း ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် စာလျှင်ကား မျက်လုံးထောင့်များတွင် မသိမသာ နေရာယူစ ပြုနေသည့် ကျိုးခြေမှတ်တို့က ပထမမျက်နှာ လေးကို နှမြောတသ ဖြစ်မိစေလေသည်။ ယခင်က လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် ခါနေခဲ့သော ပျော့ပျောင်းသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့သည် သိသိ သာသာ မဖြူသေးသော်လည်း အုပ်သိမ်းထားသည့် အတွက် အလှအပ ထက် ရင့်ကျက်မှုကသာ နေရာယူလျက် ရှိနေသည်။

'အမျိုးသမီး ဆုံးတာ ကြားလိုက်တုန်းက နိုင်ငံခြားကနေ စာမေး လိုက်သေးတယ်၊ ရဲ့လား'

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'ပျောက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတော့ မျက်စောင်းကတော့ လှပနေဆဲ။

'ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ ဒါ ပြောစရာလား' ရယ်သာနေလိုက်ရသည်။

'နှစ်နှစ်တောင်ရှိပြီနော်၊ ဘယ်သူနဲ့ နေနေလဲ'

'ဘာလဲဟ၊ ဘယ်သူက ငါနဲ့ နေနေလဲ လုပ်စမ်းပါ'

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မိကြသည်။ 'ဟုတ်ပါရဲ့ ငါက ဟိုမောင်နဲ့သွားနေလိုက်၊ ဟိုအစ်ကိုနဲ့သွားနေလိုက်၊ တစ်ယောက်ကလည်း နေလိုက်ဆိုတော့ သူများလည်း ကိုယ့်လို မှတ်နေတယ်၊ အမှန်တော့ နင်က သူများတကာ မှီခိုနေတာ ခဲနေရတဲ့ အဆင့်ပဲဟာ'ဟု ဆိုသည်။

‘သမီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်က အစိတ်ဆီတော့ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ့ အချိန်ကုန်နေတာပါပဲ။ လိုချင်တာ တောင်းချင်တာ ရှိရင်သာ အဖေကို ညစာစားစောင့်ပြီး စကားပြော တာ’

သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

‘အခုရော အလည်ပဲလား’ဟု ပြန်မေးမိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်တော့ ခွင့်ယူဖြစ်တယ်၊ တခြား နိုင်ငံတွေ သွားတာများပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ အဖေနဲ့အမေက လည်း လိုက်မလည်ကြတာနဲ့ ဒီပဲပြန်လာတာ၊ ကိုယ့်မြို့လည်း ကိုယ် မရောက် ဖြစ်တာနဲ့ ဒီအထိ ဆင်းလာတာ’

မပီမသ ပြုံးလိုက်သည်။

‘နင့်ကိုလည်း ဝင်နှုတ်ဆက်ချင်တာနဲ့...’

တစ်ခုခု ပြန်ပြောမလို့ ပြင်တော့ လက်ညှိုးထောင်ပြသည်။ ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောရဲပြောကြည့်ဟု ဆိုသည်။ ရယ်၍သာ နေလိုက်ရ သည်။

[၃]

‘နယူးယောက်က အကြောင်းတွေ ပြောပြပါဦး၊ ကုလသမဂ္ဂ အလုပ် ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပဲ’

သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘နင်ကလည်း ငါ ဒီအလုပ်တစ်ခုတည်း တစ်သမတ်တည်းလုပ်နေ တာ ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီ၊ ဘာ ထူးစိတ်ဝင်စားစရာ ရှိမှာလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်’

လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ရွှေ့ရှိ ကျယ်ပြန့်သော နန်းစပ်သည့် သံပြင် ကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်းက တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ငါ ကျောင်းသူ ပြန်ဖြစ်နေတယ်ဟ’

‘ဘယ်လို’

‘မဟာသိပ္ပံ ထပ်တက်နေတယ်လေ၊ ပင်စင်ယူဖို့ ၁၇ နှစ် အလိုမှာ ပေါ့’

သူမက ရယ်ပြန်သည်။ သူတော့ ခေါင်းသာခါ၍ ငါတော့ နင်တို့ဘဝတွေ နားမလည်တော့ဘူးဟု ဖြေမိသည်။

‘နင့်အကြောင်းရော’

‘ငါ့အကြောင်း... ငါ့အကြောင်းက နင်သိနေတာပဲဟာ’

‘မဂျစ်နဲ့ဟာ၊ နင် ဒီမှာပဲ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း လုပ်ရင်းက သူ့ငွေ ဖြစ်သွားတာရယ်၊ အိမ်ထောင် ကျပြီး သားတစ်ယောက် သမီး တစ်ယောက်ရတာရယ်၊ အမျိုးသမီး ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသွားတာရယ်၊ အဲဒီလို အပေါ်ယံတော့လည်း ကြားကြားနေတာပေါ့၊ ငါက နင် အခု ဘဝကို ဘယ်လို မြင်နေသလဲ၊ ဘာတွေဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ၊ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့၊ နင့်ခံစားချက်တွေ မမျှဝေချင်ဘူးလား’

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချ၍ တရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုတ်နေသော ရေလှိုင်းများဆီသို့ ငေးကြည့် နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ဒီရေလိုပဲပါပဲဟာ၊ တက်နေတုန်းကတော့ လုပ်ဟယ်ကိုင်ဟယ် ရုန်းဟယ်ကန်ဟယ်နဲ့ အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတာ၊ လိုချင်တာ ရချင်တာ ဖြစ်ချင်တာတွေ အောင်မြင်သလောက် မှီလို စံစားမယ်၊ ခံစားမယ်လည်း ကြံရာ ကျရေနဲ့ တွေ့တော့တာပါပဲ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဒီရေထဲ ပြန်ပါသွားတာပါပဲ’

သူမမျက်နှာ စိတ်မကောင်းဟန် ပေါ်လာသည်။

‘နင် စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတာလား’

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘စိတ်အနည်ထိုင်တယ်ပဲ ပြောရမလားပဲ’

ပြီးတော့ မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်မိသည်။

‘ဒီ ထိုင်နေတဲ့ အနည်လည်း ရေကျတဲ့ အထဲ ပါသွားဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ဟာ’
သူမက လိုက်မရယ်ချေ။

[၄]

ဘဝ ဒီရေကျချိန် ရောက်ကြောင်းကို သတိပြုမိသည်က သားနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့ ဘဝပုံစံဟန်ပန် ခွဲခြားစရာ မလိုဟု အများသူငါ ပြောကြသောခေတ်ထဲတွင် သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ပေမယ့် သားနှင့် သမီးကို ချစ်သော အချစ်တို့က မိမိရင်ထဲတွင် မတူညီဖြစ်ခဲ့။ သားကိုတော့ ထူးချွန်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေး၍ သား၏ ထူးချွန်မှုအပေါ် ဂုဏ်ယူ လိုစိတ်ဖြင့် ချစ်ခဲ့သည်။ သမီးကိုတော့ ကြွေရှုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ယုယ မြက်နိုးလိုစိတ်ဖြင့် ချစ်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်ပေပဲလားတော့ မသိ၊ သားက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘနှင့် ဘာသိဘာသာ နေတတ်ပြီး မိဘကို ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ ပေ။

သားနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်ရစရာလေးတွေက တော်တော် များသည်။ သားက မိဘကို အံ့အားသင့်စရာလေးများ မကြာခဏ ပေးတတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နယ်မြို့လေး တစ်မြို့မှ အထက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီး ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးထွက်ခဲ့စဉ်ကတော့ သားပေးတဲ့ အံ့အားသင့်စရာသည် ချိုမြိန် ခဲ့ဖူး၏။

ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကျောင်းထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားတွင် ကျောင်းသွားတက်ချင်သည်ဟု ပြောလာတုန်းကတော့ သား၏ အံ့အားသင့်စရာက သူ့ကို တုန်လှုပ်စေခဲ့၏။

‘သားက ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ဘူးလား’

‘သား ဝါသနာမပါဘူး ဖေဖေ၊ အစကတည်းက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးလို့ မှိန်းပြီးတက်နေတာ၊ အခု ဟိုကကျောင်းက လက်ခံမယ် ဆိုမှတော့ ဘာလို့ ဆက်တက်တော့မှာလဲ’

သူ ငယ်စဉ်က ပညာ မထူးချွန်ခဲ့၍ ဆေးတက္ကသိုလ် ဆိုတာ ဘယ်လို အရာမျိုးမှန်းပင် သိခွင့်မကြုံခဲ့ရ။ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်လွန်း သော သားနှင့်ကျမှ ဆရာဝန်ဖခင် ဖြစ်ဖူးရချေသေးဟု ကြိုတင် စိတ်ကူးယဉ် နေစဉ်မှာပင် သားက ဆရာဝန် မလုပ်လိုဟု ဆိုလာချေ သည်။

‘ဖေဖေလုပ်ငန်းက ခုမှ ထူထောင်ခါစ သားရယ်၊ မင်း နိုင်ငံခြား ကျောင်းစရိတ် ဖေဖေ တတ်နိုင်ပါ့မလား’

‘တစ်ဝက်ပဲ ဖေဖေ၊ တစ်ဝက်က သား စကောလားရှစ် ရပြီ၊ တစ်ဝက်တော့ ကြိုးစားပေးပါ ဖေဖေရယ်’

စကောလားရှစ် လျှောက်စဉ်က မတိုင်ပင်ခဲ့သော သားသည် ရပြီးမှ တစ်ဝက်သော စရိတ်ကို ခံရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

‘လုပ်ပေးလိုက်ပါ အဖေကြီးရယ်၊ ရန်ကုန်ကအိမ်လည်း သိပ်နေ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါကို နိုင်ငံခြားငွေနဲ့ အငှားချပြီး တစ်မိသားစု လုံး ဒီမြို့မှာပဲ နေကြတာပေါ့’

မိခင်ဖြစ်သူကပါ ဝင် တိုက်တွန်းသဖြင့် သား အကြံအစည် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သားလောက် ပညာမထူးချွန်သော သမီးကို စာပေးစာယူတက်ရင်းက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းထဲတွင် အထိုက်အလျောက် ဝင်ရောက်ဦးဆောင်စေရင်းက တစ်မိသားစုလုံး ကမ်းခြေမြို့လေးသို့ ပြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သားကတော့ နိုင်ငံခြားတွင်ပါ ပညာထူးချွန်ခဲ့ပြီး ကျောင်းပြီးပြီး ချင်းပင် လခကောင်းသော အလုပ်တစ်ခု ချက်ချင်း ရလိုက်ခြင်းဖြင့် မိဘကို အံ့အားသင့်စေပြန်လေသည်။

မိမိနိုင်ငံတွင် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေထိုင်ရင်းက အများကို ကူညီ သည့် လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသည့် သားကို တစ်မိမိမိမိ ထိုင်ကြည့်ရင်း ပီတိဖြာချင်သည့် မိမိက လွမ်းသလို၊ ဆွေးသလို၊ နှမြော တာသသလို ခံစားချက်မျိုးသာ ဖြစ်မိသော်လည်း မိခင်ကတော့ ဂုဏ်ယူ မဆုံးနိုင်ခဲ့ပေ။

နိုင်ငံခြားတွင်ပင် ရာသက်ပန် ခြေချဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေ သည့် သားအတွက် ရန်ကုန်အိမ်ကို အပြီးအပြတ် စွန့်လွှတ်ပြီး သား နာမည်နှင့် နိုင်ငံခြားတွင် ကိုယ်ပိုင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ယူရန်ပင် စီစဉ်ပေးခဲ့၏။

သားကလည်း အလုပ်စတင်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်ပင် မိဘကို နိုင်ငံခြားသို့ အလည်အပတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ပိုင်ဆိုင်သမျှ တန်ဖိုးအားလုံး နီးနီး သားအတွက် ရင်းလိုက်သည်ကို စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်နေသော သမီးက ဟိုတယ် လုပ်ငန်းများ သူ မရှိလို့ မရဟု အကြောင်းပြ၍ နေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယောင်းမလောင်းကို ထိုစဉ်က သမီး မဆုံဖြစ်ခဲ့။

[၅]

သား၏ချစ်သူမှာ ထိုနိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မြန်မာလူမျိုး သူနာပြု ဆရာမလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အစကတော့ နိုင်ငံတော် အစီအစဉ်ဖြင့် နှစ် အကန့်အသတ် အရ လာရောက် အလုပ်လုပ်ခြင်း ပါ။ နှစ်စေ့၍ မြန်မာပြည်ပြန်သွားပြီး လပိုင်းမှာပင် ဒီနိုင်ငံသို့ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာကာ အပြီးအခြေချနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သားထက် အသက် သိသိသာသာလေး ကြီးနေပြီး သားထက် လစာ မသိမသာ နည်းနေသော်လည်း ထင်းခနဲနေအောင် ရုပ်ရည် ချောမောလှပပြီး သားထက် အဆပေါင်းများစွာ သွက်လက် ချက်ချာ

မွန်ရည်သော မိန်းကလေးကို အဖေရော အမေပါ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိကြလေသည်။

'ဟိုတယ် လုပ်ငန်းက ညီမလေး နိုင်နေပြီ ဆိုလည်း သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် အဖေရော အမေပါ သမီးတို့နဲ့ပဲ လာနေပါလား အမေရယ်၊ တကယ်တော့ ဒီတိုက်ခန်းကလည်း အမေတို့ တိုက်ခန်းပဲ ဟာ၊ အမေတို့ ရှိတော့ သမီးတို့လည်း အားရှိတာပေါ့'

ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်နေသော ဇနီးကို စိုးရိမ်မကင်း လှမ်းကြည့် ရင်းက သွားလိုက် ပြန်လိုက် နေတာပေါ့ သမီးရယ်ဟုသာ ဝင်ပြော မိသည်။

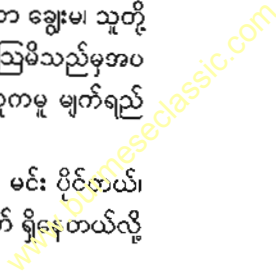
[၆]

မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီး နောက်တွင်တော့ ထိုနိုင်ငံရှိတိုက်ခန်းတွင် သူတို့ လင်မယား ခြောက်လခန့် လိုက်နေဖြစ်ကြသည်။ ခြောက်လခန့် အကြာတွင်တော့ ဆက်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အလွန် စကားနည်းသော သားက 'ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သား နည်းနည်းမေးချင်လို့' ဟု တစ်ညနေတွင် ကြိုတင်ချိန်းဆိုပြီး အိပ်ခန်း ထဲသို့ လာ၍စကားပြောသည်။

အဓိကကတော့ သူ့ဇနီးဖြစ်သူအပေါ်တွင် အဖေနှင့်အမေ ဤသို့ ဤပုံ ဆက်ဆံသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်ပါသလားဟူသော မေးခွန်းများပင် ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူ အိမ်တွင် မရှိစဉ် သူမ အိမ်တွင် ရှိနေတိုင်း အခန်းတံခါးပိတ်၍ တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသော ချွေးမ၊ သူတို့ အပေါ် မကျေနပ်စရာများ ဒီမျှများနေနိုင်သည်ကို အံ့ဩမိသည်မှအပ ထူးထူးခြားခြား အသေးစိတ် မဖြေရှင်းမိ။ ဇနီးဖြစ်သူကမူ မျက်ရည် အသွယ်သွယ် ဖြာရင်းက ပြတ်သားစွာဆို၏။

'ဒီအိမ်ကို မင်း နာမည်နဲ့ တို့ ဝယ်ထားပေးပြီးပြီ၊ မင်း ပိုင်တယ်၊ တို့လည်း မြန်မာပြည် ပြန်မယ်၊ ဒီမှာ သားတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့

တို့လည်း အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ မင်းလည်း တို့ကို မဆက်သွယ်နဲ့တော့၊
မိခင်၏ စိတ်ပြတ်သားမှုကို ကောင်းစွာသိသော သားက ချက်ချင်း
တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး ငိုယိုတောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း အော်သံငိုသံအားလုံး
ကို သဲကွဲစွာ ကြားနိုင်သည့်အရပ်တွင် ရှိနေသော ချွေးမက အခန်းထဲမှ
ထွက်မလာခဲ့ပါ။

[၇]

ဇနီးဖြစ်သူသည် သားကို တကယ်ပင် သေခန်း ဖြတ်ခဲ့လေသည်။
နေ့စဉ်ငိုသံပါနှင့် ဖုန်းဆက်သော သား၏ နိုင်ငံခြားဖုန်းများကို မထူးခဲ့။
ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေပြီဟု သိရသောအချိန်တွင် သားရော ချွေးမပါ
နိုင်ငံခြား လိုက်ဆေးကုရန် တောင်းပန် ခေါ်သော်လည်း မလိုက်ခဲ့။
ကင်ဆာရောဂါဒဏ်ကို တစ်နှစ်ခန့် ခံစားခဲ့ရသည့် တစ်ချိန်လုံး
တွင်လည်း ဆေးကုရန်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်ရစ်သူ လင်သား၊
သားသမီးတို့အတွက် စီမံခဲ့ရန်ကိုသော်လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားဟန်
မတူဘဲ တရားဘက်သာ ဖက်ခဲ့လေသည်။

'ဝေဒနာက ကိုယ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတော့ ရှုစရာက ပေါတာပေါ့'
အပြုံးမပျက်ဆိုသော ဇနီးကို ကြည့်၍ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်ကို
မှတ်မိသေးသည်။ နောက်တော့ ဇနီးဆုံးသည်။

အသုဘသို့ အမိရောက်လာ၍ လူးလို့မို့ ငိုကြွေးသော သားသည်
လည်း ပြန်သွားပြီး ကတည်းက တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဖုန်း လှမ်းဆက်ဖော် ရသော်လည်း ဝတ်ကျေတန်းကျေသာ
စကား ပြောဖြစ်ကြသည်။

သမီးကတော့ အစ်ကိုကို လုံးဝ စကားမပြောတော့။

ဖခင်နှင့်ပင်လျှင် တစ်အိမ်တည်း နေနေသော်လည်း တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ဝေးသွားသယောင်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျရေထဲတွင် အားလုံး မျောပါသွားကြသည်
ဟုသာ ခံစားမိလေသည်။

[၈]

သူမက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့် ကိုက်ရင်းက ငေးဝိုင်နေ
သည်။ နားထင်တွင်တော့ ဆံနွယ်စတချို့က ပင်လယ်လေနှင့်အတူ
တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသည်။

'ငါ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲနော်'

'ဘာလဲ'ဟု တအံ့တဩဟန်နှင့် ပြန်မေးမိသည်။

'နင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာပဲ'

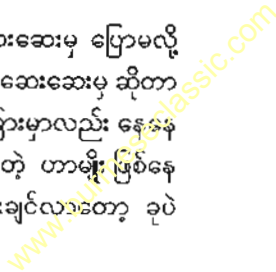
'မဟုတ်တာ'

ခေါင်းခါပြသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ နင့်အသက်က မငယ်တော့ပေမယ့် ဒီလို ဒီရေထဲမှာ
အားလုံး ပြန်ပါသွားပါပြီလို့ တွေးနေရလောက်တဲ့အသက်တော့လည်း
မဟုတ်သေးဘူးဟ၊ နင် လူ မအိုခင်ကတည်းက စိတ်အိုသွားတာ၊
နင့်ကို ဒီလိုမြင်ရတာ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး'

အဝေး ပင်လယ်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ နန်းပြင်ကြီး
ကတော့ ဆုတ်ခွာသွားသော လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့၏ ရှေ့တွင် ကျယ်
သထက် ကျယ်လာ နေသည်။ နေလုံးကလည်း ပင်လယ်တွင်းသို့ ဝင်စ
ပြုနေပြီ။

'ငါ ဒီမှာတည်းရင်းက နင့်ကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောမလို့
စဉ်းစားထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ ဆိုတာ
လည်း အသက်တွေ မငယ်ကြတော့ပေမယ့် နိုင်ငံခြားမှာလည်း နေနေ
ပေမယ့် မြန်မာ မိန်းကလေးပဲ ဆိုတော့ ပြောရခက်တဲ့ ဟာမျိုး ဖြစ်နေ
လို့လေ၊ ခုတော့ နင့်ကို တစ်ခုခု သိပ် လုပ်ပေးချင်လာတော့ ခုပဲ

ပြောတော့မယ်၊ နင် ငါ့ကို အထင်သေးချင်လည်း သေး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက လာတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောတာ ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်စေချင်တယ်'

အံ့ဩစွာဖြင့် 'နင်ကလည်း ဒီလောက်ပျိုမနေပါနဲ့ ပြောပါ' ဟု ပြောမိသည်။

'နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီ ဒီရေကျသလို ဖြစ်နေတဲ့ နှင့်ခံစားချက်တွေ အားလုံး ထားခဲ့၊ နင်တို့ ငါတို့ အရွယ်က လူလတ်ပိုင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ ဟိုမှာတော့ လူလတ်ပိုင်းလို့ပဲ ခေါ်တာပဲ၊ ဘဝကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အချိန်ကုန်ကြည့်စေချင်တယ်'

ပွင့်လင်းလွန်းသော စေတနာစကား အတွက် အထင်မသေးမိသော်လည်း အံ့ဩလွန်း၍ ဖြေစရာစကား ရှာမတွေ့ခဲ့။

[e]

လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်လျက်က ရန်ကုန်မှာ ၁၄ ရက်တိတိစောင့်နေမယ်ဟု ပြောသော သူမကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းတို့သည် အံ့အားသင့်စရာ နောက်တစ်ခုနှင့် ထိပ်တိုက် တိုးပြန်လေသည်။

သောင်ခုံ အမြင့်ပေါ်က လျှောက်လာသောသူ့ကို ရေစပ်တွင် လျှောက်နေသော သမီးက ကျောပေးထားသဖြင့် မမြင်နိုင်သော်လည်း သူမကတော့ သမီးကို သမီးဟု သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုမျှမက သမီးဘေးတွင်ပါလာသော လူငယ်လေးမှာ အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသော ဟိုတယ် အလုပ်သမားလေး ဖြစ်ကြောင်းကိုရော၊ ထိုလူငယ်လေးနှင့် သမီးတို့ လက်ချင်း ချိတ်ထားကြောင်းကိုရော ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ဘုရား... ဘုရား... ဟိုကောင်လေးပါလား။

သမီးထက် ၅ နှစ်မျှ ငယ်သော ထိုကောင်လေးကို အလုပ်ထုတ်မည် ကြံစဉ်က သမီး ကာကွယ် ပြောဆို ပေးခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရမိပြန်သည်။

အလုပ် ထုတ်ချင်ရသည့် အကြောင်းကတော့ ရန်ဖြစ်မှု တစ်ခုကြောင့် အချုပ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်တိုင် အာမခံဖြင့် လိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ ပညာရေးတွင်လည်း မထူးချွန်၍ အထက်တန်း စာမေးပွဲကို မကျော်လွှားနိုင်၊ အသောက်အစားနှင့် လောင်းကစားကလည်း မကင်း၊ ရန်ကလည်း ဖြစ်တတ်သေးသည့် ထိုလူငယ်လေး၏ အဓိကအကျဆုံးအားနည်းချက်မှာ မချမ်းသာသော မိဘမဟုတ်။ မည်သည့် ဆုံးမသွန်သင်စကားကို မဆို လေးလေးစားစား ချင့်ချိန် စဉ်းစား လက်ခံတတ်သည့် ဆင်ခြင်တုံတရား ခေါင်းပါးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငါ သိခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ ညံ့တာ။

ထိုလူငယ်လေးသည် ရုပ်ရည်ချောမောပြီး သူ့များတကာ ချစ်ခင်အောင် ပြောတတ်သည့် နေရာတွင် ထူးချွန်ကြောင်းကိုတော့ သူ သိလျက်နှင့် သတိလစ်ခဲ့လေသည်။

[၁၀]

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သမီး သူနှင့်အတူ ညစာစားသည်။ တစ်ခုခု ပြောတော့မည်ဟု သိလျက်က သူ တထိတ်ထိတ် စောင့်စားခဲ့ရသည်။

'ဖေဖေ... သမီး တစ်ခု ပြောလို့ရမလား'

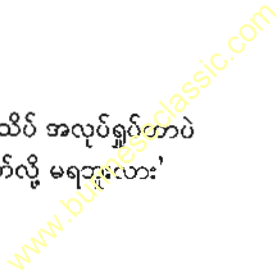
'ဘာလဲ သမီး'

'ဟိုတယ်လေ'

သမီးက နှာခေါင်း ရှုံ့ပြသည်။

'ဖေဖေလွဲတာနဲ့ တစ်ချိန်လုံး လုပ်နေရတာ သိပ် အလုပ်ရှုပ်တာပဲ ဖေဖေရယ်၊ သမီးနာမည်နဲ့ပဲ ဖေဖေ လွဲပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား'

သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချမိသည်။

သမီးကို ဒီဟိုတယ်လုပ်ငန်း တစ်နေ့တွင် လွှဲပေးရမည်ကိုတော့ နဂိုကတည်းက ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့က သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်လေး ဇာတ်လမ်းကိုတော့ အရင် ရှင်းရမည်။ သမီးကို စိတ်ချရသည့် အိမ်ထောင် တစ်ခုကို မထူထောင် မပေးနိုင်မချင်းတော့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို သမီးလက် ဝကွက်အပ်၍ မဖြစ်နိုင်သေး။

သမီးကိုလည်း မျက်စိအောက်မှ အပျောက်ခံ၍ မဖြစ်နိုင်သေး။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူလာသည်။

ဒီရေ အကျတွင် ပါသွားရမည့် အရာများထဲတွင် ဒီ ဝေခွဲရ ခက်လှသည့် ပြဿနာတို့က ဘာကြောင့်များ ရောမပါသွားနိုင်ရပါ သနည်း။ ရန်ကုန်တွင် သူမ နောက် ၁၂ ရက်တိတိ စောင့်နေဦးမည် လေ။ သူမနှင့် အတူ မရောက်ဖူးသေးသည့် ဒေသသစ်တစ်ခုတွင် ဖြတ်သန်းပြီးခဲ့သမျှသော လောကဓံတို့ကို ပြည်ဖိုးကားချ မေ့ပစ်ပြီး ဒီရေတက်ချိန်ကို တစ်ခေါက် ပြန်စောင့်ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်နိုင်သေး သည်။

ဒါပေမဲ့ သမီးကို ဘယ်လိုထားခဲ့ရမှာတဲ့လဲ။
သားသမီးတို့ လှပ ချောမွေ့သော ဘဝလေးများကို တစ်ဖန် ပြန်လည် နောင်တရခြင်း ကင်းစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ရေးမှာ . . .
တစ် . . . ကံတရား

နှစ် . . . သင်းတို့လေးတွေ၏ ကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင်တဲ့တရားနှင့်
သုံး . . . မိဘတို့၏ မိဘတာဝန်ကျေပွန်မှု သုံးခုပေါ်တွင် တည်မှီ သည်ဟု သူ နားလည်ထားသည်။ ကျန်သည့် နှစ်ချက် ဖောက်ပြန်ချင် ပြန်ပါစေ။ မိမိဘက်မှ ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့်တော့ ဒီဦးတည်ချက် အတိမ်း အစောင်း မခံနိုင်ပါ။

'ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဖေဖေရဲ့၊ ဒီလုပ်ငန်းက ဖေဖေပဲ သမီးကို ဦးဆောင်နိုင်မှာပါလို့ ပြောပြီး ရန်ကုန်ကပိုင်သမျှလည်း ကိုကို

ယူသွားပြီးခဲ့ပြီ၊ သမီးကျမှ ဒါကို ဘာလို့ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ' သမီး၏ စိတ်မရှည်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။
ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြလိုက်သည်။
'သမီးကို ဖေဖေ စိတ်ချနိုင်တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင် ချပေးပြီးတဲ့အထိ ဒီလုပ်ငန်းကိုရော သမီးကိုပါ ဖေဖေ ရင်အုပ်မကွာ ဆက်စောင့်ရှောက် သွားဦးမယ်လို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ သမီး'

| ၁၁ |

လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့က ဟိုးအဝေးကြီးမှာ နန်းပြင်ကြီးက ကျယ်ပြောလွန်း လှသည်။ ဒီရေရဲ့ တကယ် အကျဆုံးအချိန်။
ထာဝစဉ် ကြည်လင်သည့် မျက်နှာရှင်က အပြုံးနှင့်ပင် မေးသည်။
'အဆင်ပြေမှာပါနော်၊ စိတ်ညစ် မနေပါဘူးလို့တော့ တတိ ပေးပါလား'

အားနာစွာဖြင့် ပြုံးမိသည်။ မလိုက်နိုင်တော့ကြောင်း ဖုန်းထဲတွင် ရှင်းပြပြီး ဖြစ်ပါလျက် ရန်ကုန်မှ တစ်ခေါက် ပြန်လာနှုတ်ဆက်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒီစကားတစ်ခွန်းကို ဆိုနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
'အဆင်ပြေပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ နှမြောတာလေးတစ်ခုပဲ ရှိတာ' 'ဘာကိုလဲ'

'နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုလေးလေ၊ တကယ် ရတော့ ပေးတဲ့လူက ပေးပေမယ့် မယူနိုင်လိုက်ဘူး'
သူမက ရယ်သည်။
'အားနာလို့ ပြောတာလား'
ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။
'အားနာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို နှမြောတာပါ' သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘နင့်နေရာမှာ ငါဆိုလည်း ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ် လိုက်ရလို့ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ မျိုးကြီးတော့လည်း မဖြစ် စေချင်ဘူး’

‘စိတ်ချပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတုန်းကတော့ တော်တော် အားမွေးလိုက် ရတယ်။ ပြီးရင်တော့ စိတ်ထားတတ်သွားမှာပါ’

အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရင်းက ပြုံးမိသည်။

ဒီရေကျချိန်၏ အလှပဆုံးသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ခဲ့ခြင်းကိုတော့ ပြောမပြုဖြစ်တော့။ တကယ်တော့ ဒီ ‘ကျရေ’တွင် စီးမျောပါသွားသော အရာတို့တွင် တစ်သက်လုံး ကြိုးစား ရုန်းကန် စုဆောင်းလာခဲ့သော သံယောဇဉ် တွယ်စရာ၊ လူ့ စည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ် တို့သာ ပါသွားသည် မဟုတ်ပါချေ။

ရောင့်ရဲတတ်သော နှလုံးအိမ်သည် ဒီနှုန်းစွက်သော သောင်ပြင် ကြီးလို တည်ငြိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီမို့ ဆုတ်ခွာသွားသော လှိုင်းခေါင်းဖြူ တို့ကို အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

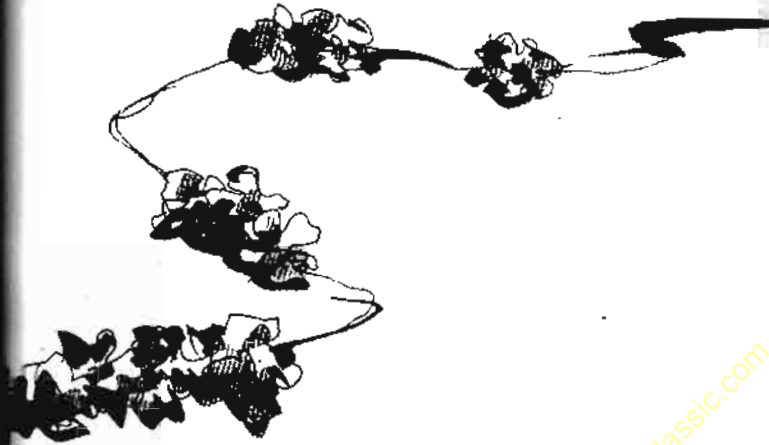
‘ဒီရေကျချိန်ကို ရှောင်လွှဲ၍မရသည့်နောက်မှာတော့ ‘ဒီရေကျချိန်’ ၏ အလှတရားကို ရှာဖွေကြည့်နူး ခံစားလိုက်ရုံသာ။

သူမကို သောင်ခုံပြင်တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်၍ တည်းခိုခန်း ဘက် ပြန်အပို့တွင်တော့ သောင်ပြင်ကြီးသည် နီစွေးသော ကျနေရောင် ဟပ်၍ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေလေသည်။

Handwritten Burmese text, likely a name or brand name, written in a cursive style.

Handwritten signature or brand name in Burmese script.

‘ဟေ့ . . . နည်းနည်း ဝိုင်းကိုင်ပေးကြဦး၊ လူနာအရမ်းရှမ်းနေတယ်’
လူနာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်၍ ခုတင်ပေါ်တွင် နေရာချ
ရန် ကြိုးစားရင်းက ကိုမောင်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ အော်သည်။
အမျိုးသား သူနာပြုတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီး သူနာပြုတစ်ဦးတို့ ဝိုင်းကူ
ချုပ်ကြသည်တွင်ပင်လျှင် အစ်ကို ဖြစ်သူက ကယောင်ကတမ်း
ကန်ကျောက် အော်ဟစ်နေဆဲ။

‘လူနာရှင် . . . လူနာရှင်’

‘ကျွန်မ . . . ကျွန်မပါရှင်’

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အနားကို ချဉ်းကပ်လာသော မိန်းကလေး
၏ မဖြိုးမသင်ထားသည့် ဆံပင်ရှည်၊ အိမ်နေရင်းက ထလိုက်လာရ
သဖြင့် အရောင်အသွေးတို့ ပြယ်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော တီရှပ်၊ တစောင်း
ဆွဲနေသော ထဘီအဟောင်း၊ အို . . . ထိုနေ့က သူမ ဖြစ်နေသောပုံစံ
ကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်းမှာ သူမ ကိုမောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲခဲ့။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပြပါဦး’

‘ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ မေးတာ’

‘ကိုကို . . . သတိထားလေ၊ ဆရာဝန် ကိုကိုကို ဆေးကုပေးမလို့’

‘ဆရာဝန်လည်း (x x x)ပဲ ထင်တယ်’

ဘုရားရေး . . .

ဆရာဝန် ချောချောလေး၏မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူမမျက်နှာ
ထူအမ်းပူလောင်သွားပါသည်။ ကိုမောင်ကတော့ အပြုံးမဖျက်ဘဲ . . .

‘ရတယ် သူ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေလို့ ပြောတာ၊ ကျွန်တော်တို့
နားလည်ပါတယ်၊ ဖြစ်တာသာ ပြောပြပါ’

‘ဟေ့ . . . မအေ (x x x)’

‘ကိုကို . . . ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း’

‘ရတယ် သူ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့ နည်းနည်း မြန်မြန် ပြောပြပါ၊ တစ်ခုခု
လုပ်ရအောင်’

[၁]

လက်သည်းရှည်ရှည် အလှမွေးထားသော မိန်းကလေးများကို အထင်
သေးတတ်သော ကိုမောင်နှင့် သူမတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော နေ့က
တော့ သူမ၏ အနေအထားသည် လက်သည်း ရှည်ရှည် ထားမိသည်
ထက် ပို၍ ဆိုးရွားသော ဖြစ်ချက်များဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ကိုမောင်က ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီး တစ်ရုံ၏
အရေးပေါ်ဌာနတွင် တာဝန်ကျနေသော ဆရာဝန်လေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး
သူမကတော့ အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်း ရှမ်းကန်အော်ဟစ်
နေသော အစ်ကိုကို ဆေးရုံလာပို့သည့် လူနာရှင်ဖြစ်ပါသည်။

ဖြူဆွတ်သန့်ပြန့်ရုံသာမက ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်ပင် ရိပ်ရိပ်လေး
ပြေးနေသော ဂျူတီကုတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် ၂၈ နှစ်
အရွယ် ဆရာဝန်လေးသည် ချောမော ကျက်သရေ ရှိလှကြောင်းကို
အစ်ကိုအတွက် စိတ်ပူနေရသည့် ကြားမှပင် ရိပ်မိဖြစ်အောင် ရိပ်မိခဲ့
ပါသည်။

‘ဖျား. . . ဖျားတာပါ ဆရာရယ်၊ သုံးရက်ရှိပါပြီ၊ ဒီနေ့မှ အဖျား ကြီးပြီး အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ’

‘တက်ရော တက်သွားသေးလား’

‘ရုန်းနေတာပါပဲ ဆရာ၊ တက်တယ်လို့တော့ မထင်ဘူး’

‘ဆရာ. . . လိုင်းထည့်ထားရမလား’

ဆရာမလေးတစ်ဦးက လှမ်းမေးသည်။

‘ထည့်. . . ထည့်၊ ရရင် ဒိုင်ယာဇီပင်ထိုး၊ နော်မယ်ဆေလိုင်း

ဖွင့်ထား’

‘ဝေါ’

အို. . . ဘုရားသခင်

အစ်ကိုဖြစ်သူ ရုတ်တရက် အန်ချလိုက်သည်မှာ ကိုမောင်၏ ဂျူတီကုတ် ဘယ်ဘက် လက်ဖျံတစ်ခုလုံး နံစော် ညစ်ပတ်သွားတော့ ၏။ ကိုမောင်ကတော့ တုန်လှုပ်ပုံ မရ။

‘ဆပ်ရှင်းတော့၊ ချွဲပိတ်နေဦးမယ် မြန်မြန်လာ’

သူနာပြုများ ထပ်၍ ပြေးလာကြသည်။

သူမလည်း မနေသောတော့ဘဲ ဆရာဝန် ရှိသည့်ဘက်မှပင် ဝင်၍ ဝိုင်းကူချုပ်ရသည်။ လူနာကို ညာဘက်စောင်းပေးရန် ကြိုးစားရင်း ကပင် အကြောထဲသို့ အပ်သွင်းနိုင်ရန် ဝိုင်းကြိုးစားကြသည်။ အစ်ကို ဖြစ်သူက ရုန်းကန်နေသဖြင့် သူနာပြု ဆရာမများ ချုပ်၍ မနိုင်ကြ။

‘ဘယ်လက် ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ အပ်ပါ ပေး၊ ကျွန်တော် ဒီဘက်က ထိုးမယ်’

သူနာပြုဆရာမလေး ချုပ်၍ လှမ်းပေးသောလက်ကို သူမရော ကိုမောင်ပါ ပြိုင်တူ လှမ်းဆွဲကြသည်။

‘အား’

‘ဆရာ. . . ဘာလဲ အပ်လားဟင်၊ အပ်စူးတာလား’

သူနာပြု ဆရာမလေးက စိုးရိမ်တကြီး မေးတော့ ကိုမောင်က သူ့လက်ကို သူ့ငုံကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။

‘အပ်က အဖုံးမဖွင့်ရသေးဘူး၊ လက်သည်းရှုတာ ထင်တယ်၊ လူနာများ လက်သည်း ရှည်နေလား မသိဘူး’

ပူထူနေသော သူမသည် ယခုမှပင် ဆရာစန် လက်ကို မိမိ လက်သည်း ရှည်များဖြင့် ကုတ်မိလိုက်ကြောင်း ရိပ်မိတော့သည်။

‘ဆောရီးပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မပါ၊ ကျွန်မ လက်သည်းပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ရတယ် အစ်မ၊ ကိစ္စမရှိဘူး’

အစ်မတဲ့။ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးသား လူတစ်ယောက်က အစ်မဟုခေါ်သည်ကိုပင် သတိ မထားမိနိုင်လောက်အောင် အားနာစိတ်၊ စိတ်ပူစိတ်တို့က မွန်ထူလျက် ရှိသည်။

‘ဆရာ. . . တစ်ခုခု ကပ်ထားလိုက်ပါလား၊ သွေးစို့နေတယ်’

‘နည်းနည်းလေးပါ၊ လာ၊ ဆေးအရင်ရအောင် သွင်းလိုက်ရ အောင်’

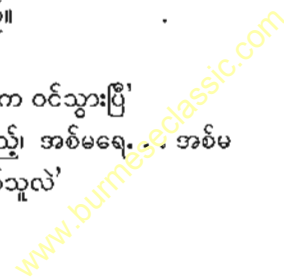
ကိုမောင် ကျွမ်းကျင်စွာသွင်းလိုက်သော ဆေးထိုးအပ်လေးသည် လူနာ၏ အကြောထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ သို့သော် လူနာက ဆောင့်ရုန်းလိုက်သဖြင့် ကိုမောင် အပ်ကိုင်လျက် အနေအထားအတိုင်း ပြန်ကျွတ်ထွက်သွားပြီး သွေးများစီးကျလာသည်။ ကိုမောင်က ဝမ်းစ တစ်ဖက်နှင့် အပ်ပေါက်ရာကို လှမ်းမိသည်။

‘မအေ (x x x)တွေ’

‘ဆရာ. . . ရပြီ. . . ရပြီ၊ ခြေထောက်က ဝင်သွားပြီ’

‘ထည့်. . . ထည့်. . . ဒိုင်ယာဇီပင်ထည့်၊ အစ်မရေ. . . အစ်မ အမျိုးသား ပြနေကျ ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်သူလဲ’

‘ရှင်’

'သူ ဒီမှာပြုဖူးတယ် မဟုတ်လား'
'ဟို... ဟို...'

ရွက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တို့ဖြင့် မွန်ထူနေပြီး ခဏနေပြီးမှ ပြောနိုင်သည်။

'ကျွန်မက နှမပါ။ ကိုကိုက လူပျိုပါ'
'ဪ... ဆောရီး... ဆောရီး၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ သူပြနေကျ ဆရာဝန်...'

ဆရာဝန်ကြီး နာမည်ကို ပြောလိုက်စဉ်က ကိုမောင့် မျက်နှာ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို ပထမဦးဆုံး စ၍မြင်ရသည်။ နောက် လက်က အန်ဖတ်၊ သွေးတို့ပေးနေသော လက်သည်းခြစ်ရာကို တစ်ချက်ငုံကြည့် သည်။ ပြီးတော့ လက်ဆေးလေ့သို့ သွားကာ လက်ကို အဝါရင့်ရောင် ပိုးသတ်ဆေးတို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ဆေးကြောလေသည်။

[၂]

ကိုကို မဆုံးခင်အတွင်းတွင် ကိုမောင်နှင့် သူမတို့ မကြာမကြာ ဆုံကြ သော်လည်း မရင်းနှီးလာခဲ့။ ကိုမောင်က ကိုကိုကို ကြည့်ပေးသော ဆရာဝန်ကြီး၏နောက်တွင် လူနာမှတ်တမ်းဖိုင်ကို ကိုင်၍ လိုက်လာ ရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်တို့ကို တစ်ဆင့် ပြန်ရှင်းပြသည့် အဆင့်က လွဲ၍ သူမနှင့် ရင်းနှီးရန် မကြိုးစားခဲ့။

သူမကတော့ သပ်ရပ်စွာ နောက်လှန်ပြီးထားသော ဆံပင်များ အောက်က နုပျို ချောမောသလောက် တည်ကြည် ယောက်ျား ပီသ ဟန်ပန်ကို ငေး၍ မဝနိုင်ခဲ့။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အတွက် မျှော်လင့်ချက် သိပ် မရှိတော့သည်ကို ရှေးမဆွခင်ကတည်းက သိထားနှင့်ပြီးသား ဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းသော်လည်း ထူး၍ မတုန်လှုပ်မိသော သူမသည် အပျိုငလေး တစ်ယောက်က မည်မျှ ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော်လည်း လည်ပြန်

တစ်ချက်ပင် ငုံ့ကြည့်ဖော် မရသည့် လူပျိုဆရာဝန်လေး၏ အမူအရာ ကြောင့် သိမ်ငယ်မိလေသည်။

နောက် အစ်ကို ဆုံးသည်။
အစ်ကိုမဆုံးခင်အတွင်း လက်ပွန်းတတီး ပြုစုခဲ့သော ညီမငယ်ကို အစ်ကို၏ရောဂါဆိုးကြီး ကူးစက်ကျန်ခဲ့မည်ကို စိုးရိမ်သော မိဘများက သူမကို သွေးစစ်ခံရန် အတင်း တိုက်တွန်းကြသည်။

သူမကလည်း ကိုမောင် ပြင်ပလူနာ ဌာနတွင် တာဝန်ကျမည့် အချိန်ကို တမင် စုံစမ်း၍ သွားတွေ့ခဲ့လေသည်။

| ၃ |

'အရေပြားမှာ ခြစ်ရာ ရှုရာလည်း မရှိဘူး၊ သွေးလို ဟာမျိုးနဲ့လည်း တိုက်ရိုက် မထိဘူးဆိုရင် ကူးစက်ဖို့ အကြောင်းက သိပ် မရှိပါဘူး၊ စိတ်ပူရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချာချင်ရင် တော့ အခုတစ်ခါ၊ ခြောက်လနေရင် တစ်ခါ စစ်ရလိမ့်မယ် အစ်မ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ စစ်ချင်ပါတယ်'
ကိုမောင်က ဓာတ်ခွဲခန်းပုံစံများကို ငုံ့၍ရေးသည်။ ပျော့ပျောင်း သော ဆံပင်စအချို့ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည်ကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကာ ကြည့်နေရင်းက ရုတ်တရက် မေးလိုစိတ်ကို ထိန်းမရခဲ့။

'ဆရာ'
'ခင်ဗျာ'
'ကျွန်မများ ရုပ်က သိပ်ရင့်နေလားဟင်'
ကိုမောင်မျက်နှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။
'ဘာမေးတာလဲ ခင်ဗျာ'

'ကျွန်မက ၂၂ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဆရာက အမြဲ အစ်မလို ခေါ်နေလို့'

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်လိုက်သော အမူအရာလေးကပင် နှင့်ခနဲ စွဲမက်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော ဒီဆရာဝန်လေးသည် ဘာကြောင့် ဒီအရွယ်အထိ ချစ်သူမရှိသေးဟု အများက ပြောကြရပါ သနည်း။

'ဆော့နီနော့၊ ကျွန်တော်တို့က လူနာရှင်တိုင်းကို ဒီလိုပဲ ပြောတတ် လို့ပါ၊ နောက်ကို နှမပဲ ခေါ်ပါ့မယ်'

'ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မက ဆရာ တကယ့်ကို အသက် မခန့်မှန်း နိုင်လောက်အောင်များ ဖြစ်နေလားလို့ပါ'

'မဟုတ်တာဗျာ၊ ၂၀ ကျော်ရုံပဲ ရှိမယ်လို့ အစကတည်းက သိပါတယ်'

ဒီလိုနှင့်ပင် စ၍ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

[၄]

မိန်းကလေး ဈေးဖျက်သည်ဟု သူငယ်ချင်းများက ပိုင်း၍ဝေဖန်သည် ကြားက ကိုမောင်နှင့် ပို၍ပို၍ ရင်းနှီးနိုင်ရန် ကြိုးစားမိခဲ့သည်ကို ရှက်မိသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း တစ်ခါမျှတော့ နောင်တမရခဲ့မိ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အရောင်းမန်နေဂျာ အဆင့်ဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းနေသော ဘွဲ့ရ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ အနေအထားနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် သုံးနှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံတွင် အရေးပေါ်ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းနေသော ဆရာဝန်လေးတစ်ဦး၏အနေအထားမှာ ကွာဟ လှသည်ဟုမဆိုသာသော်လည်း ရောဂါဆိုးကြီးဖြင့် အသက်ဆုံးပါးသွား ရသူ လေလွင့်လူငယ်တစ်ဦး၏လူနာရှင်အဖြစ် စတင်သိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့သည့်ဘဝကိုတော့ တစ်စုံစီမို့ အားငယ်မိလေသည်။

မိမိတွင် ရောဂါမရှိ၊ ဒုတိယသွေးအဖြေ ကောင်းသည်ဟု သိရပြီး နောက်တွင်တော့ အရဲစွန့်၍ 'ဝမ်းသာသည့် အထိမ်းအမှတ်' ဆိုင်

တစ်ဆိုင်သို့ လိုက်၍ နေ့လယ်စာစားပါ ဖိတ်လိုက်မိသည်။ ပြင်းထန် သည်နှင့် အရှက်သည်းစွာ ရတော့မည်ဟု တွေးပြီး အားငယ်နေစဉ် မှာပင် ကိုမောင်က ရယ်၍ 'အခုလား ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဂျူတီလည်း ထွက်တော့မယ်'ဟု လွယ်လွယ်ပင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့လေ သည်။

[၅]

'ဆရာ... ဘာကြည့်နေတာလဲ'

လက်သည်းရှည်များပေါ်တွင် ပန်းပွင့်သေးသေးလေးများ လှပစွာ ပုံဖော်ထားသော မိမိလက်ချောင်းလေးများကို အမှတ်တမဲ့ငေးမော နေမိသည့် ကိုမောင်တစ်ယောက် မုန့်ခိုးစားတာ လူမိသည့် ကလေး ငယ်၏ ဟန်ဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်လေသည်။

'လက်သည်းကိုတော့ တော်တော် ဂရုစိုက်တာပဲနော်'

'ဘာလဲ ဆရာ၊ မလှလို့လား'

ဖြေရခက်နေဟန်ဖြင့် ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကစားနေသည်။

'ပြောလေ ဆရာ၊ မလှလို့လား'

ခေါင်းခါပြသည်။

'နှမ လက်ချောင်းလေးတွေက သိပ် လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်မို့လို့လား မသိဘူး၊ လက်သည်းရှည်ထားတာကိုတော့ လှတယ် လို့ တစ်ခါမှ မထင်ထားခဲ့ဖူးဘူး'

နှစ်ပေါင်းများစွာ တယုတယ မွေးထားသော လက်သည်းရှည်တို့ကို သုံးရက်တိတိ လွမ်းဆွတ်တသစွာ ငေးကြည့်ပြီးနောက် သူမ ဖြတ်ပစ်ခဲ့ လေသည်။

[၆]

နောက်ထပ် သုံးလအကြာတွင် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။

အင်းလျား ကန်ပေါင်တွင် ကိုမောင်နှင့် အတူ ထိုင်နေရင်းက ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ မမျှော်လင့်ထားသော ဧည့်သည် ကိုမောင်ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏ ညွှန်းဖွဲ့မှုများကိုသာ တစ်ချိန်လုံး သည်းခံနားထောင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းတို့သည် ရုတ်တရက် မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်ရသော လူငယ်ဆရာဝန်လေးကို အံ့သြတကြီး ဝိုင်းကြည့် နေကြပြီး သူမကို အတွင်းခန်းသို့ ဆွဲသွင်းသွားကြလေသည်။

'ဟယ်... အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောတာနော်၊ နှင် ဘာလို့ ဒီလောက်ရှူးရလည်း ခုမှပဲ ခိပ်မိတော့တယ်'

'တိုးတိုးပြော နှင်တို့ပဲ မိန်းကလေးချောပျက်တယ် ပြောပြောနေပြီး' 'ဟဲ့... နောက်မှ ပြောကြ၊ ဟိုက ဘာကိစ္စ လာခေါ်သလဲက

အရေးကြီးတာ၊ သူငယ်ချင်း မြန်မြန်လိုက်သွား၊ ပြန်လာရင် အကျိုး အကြောင်း လာပြောဦး၊ တို့ ရုံးမဆင်းဘဲ စောင့်နေကြမှာ'

သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော သူငယ်ချင်းများကို နောက်မှာချန်ရစ် ခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော သူမတစ်ယောက် ကိုမောင်နှင့် အတူ ရုံးအနီး အင်းလျားကန်စောင်း မြက်ခင်းပြင်သို့ လိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကြစဉ်တွင်တော့ ကိုမောင်က သူမကို ဆိုင်းမဆင့် ဝဲမဆင့် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတော့လေသည်။

'တွေ့နေတုန်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မတွေ့ရတဲ့ အချိန်တွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နှမကိုပဲ အမြဲ တွေးနေမိတာ၊ မတွေ့ရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာလည်း အနားမှာ ရှိနေရင် ကောင်းမှာဆိုတဲ့ အတွေးပဲ တွေးနေမိတာ၊ မထူးတော့ပါဘူး နှမရယ် နှမကို လက်ထပ်ပါရစေ'

[၇]

'အဲဒါပဲဟာ သူက နိုင်ငံခြားမှာ စာမေးပွဲသွားဖြေဖို့ သုံးလနဲ့ ခြောက်လ ကြားပဲ လိုတော့တယ်တဲ့၊ မသွားခင် လက်ထပ် ထားချင်တယ်တဲ့၊ စာမေးပွဲ အောင်ရင် လှမ်းခေါ်မယ်တဲ့။ မြန်မြန်လေးတော့ အဖြေ သိချင်တယ်တဲ့'

သူငယ်ချင်းများ မင်သက်နေကြသည်။ မျက်ရည်လည်နေသော တစ်ယောက်ကမူ...

'သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီလောက် ဇာတ်သိမ်းကောင်းတဲ့ ပုံပြင်လေး တစ်ခု နှင့်အတွက် ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတာ ငါတို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ တကယ်ပါပဲ'ဟု ဆိုလေသည်။

သို့သော် ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ထိုအချိန်က ရောက်မလာသေး ကြောင်းကို သူမ မရိပ်မိခဲ့။

[၈]

'ဘာပြောတယ် ကိုမောင်'

'ကိုမောင် မသွားဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ' သူမမျက်နှာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို ဆွေးမြည့်

စွာ ငေးမောသော ကိုမောင်ကို နားမလည်စွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ 'ကိုမောင် အရမ်းသွားချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ'

ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါပြသည်။ 'ဗီဇာရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကိုမောင်က အိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို နှိုက်ယူ၍ လှမ်းပေးသည်။ ကမန်းကတန်း စာရွက်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

‘Positive’

ပိုးတွေ့သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားလုံး တံဆိပ်က မြွေတစ်ကောင်အလား သူမလက်ကို ပေါက်ချလိုက်ပါသည်။

ဘုရားရေး . . . ကမ္ဘာပျက်ပါရောလား။

ဖျက်ရည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် တားမရဆီးမရ ကျလာခဲ့သည်။

‘ဘာလို့လဲ ကိုမောင်ရယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ မှားများနေနေတာလား၊ မှားတာပဲဖြစ်မှာပါ၊ မှားတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ ကိုမောင်ရယ်’

ကိုမောင်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပြသည်။

‘အထပ်ထပ်စစ်ပြီး သေချာမှ နှမကို ပြတာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုမောင်လည်း မသိဘူး၊ ကိုမောင် တစ်သက်မှာတော့ ရောဂါရနိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး’

‘အို’

ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိပြီး အရှူးတစ်ယောက်လို ကိုမောင် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်း၍ မေးမိသည်။

‘နှမကြောင့်လားဟင် ကိုမောင် နှမလက်သည်းရှုတုန်းကလား’
ကိုမောင်က ခေါင်းခါနေဆဲ။

‘မသိဘူး ညီမရယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဆေးသင့်တဲ့ ဆေးရည်နဲ့ လည်း ဆေးတာပဲ၊ သောက်သင့်တဲ့ ဆေးတွေလည်း သောက်ခဲ့တာပဲ၊ ချက်ချင်းစစ်တဲ့ သွေးကတော့ ကောင်းနေတာပဲ၊ တစ်ခုပဲ ခြောက်လ ပြီးတော့ ထပ်မစစ်မိဘူးပေါ့လေ၊ စစ်မိလို့ အဲဒီအချိန်က သိရင်လည်း အဖြေက ပြောင်းလဲနိုင်တော့တာမှ မဟုတ်တာ’

နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ကိုမောင် ပခုံးပေါ်ကို မှီ၍ သူမ ငိုကြွေးနေမိခဲ့ပါသည်။

စကားစပြောဖို့ အင်အား ရှိလာချိန်တွင်လည်း စကားတစ်ခွန်း တည်းကိုသာ သူ ရှူးနှမ်းသူ တစ်ဦးကိုသို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေခဲ့မိ ပါသည်။

‘လက်ထပ်ရအောင် ကိုမောင်ရယ်၊ နှမတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်၊ နှမကို ကိုမောင်နဲ့ နေခွင့်ပြုပါ၊ နှမ ကိုမောင်အနားမှာ အမြဲ နေပါရစေ’

မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ပြည့်နေသော သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ကိုမောင်တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြန်နိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ် နေပါသည်။

[၉]

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုမောင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ ပါသည်။

တစ်ပတ်လုံးလုံး အစာမစား၊ မအိပ်စက်ဘဲ ငိုကြွေးနေခဲ့သော သူမကိုလည်း မိဘများက ကိုမောင် တစ်ချိန်က အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဆေးရုံသို့တင်၍ ကုသခဲ့ရပါသည်။

ကိုမောင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ် မလာတော့ပါ။

သူမသည်လည်း လက်သည်းရှည်များကို အလှမွှေးရန် . . . ဝေးစွ၊ မိမိ လက်သည်းကိုပင် မိမိ တစ်သက်လုံး ငုံ့မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

ထိုစဉ်က မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော မျက်နှာသည် ပိန်မော့မော့၊ အသားညိုညို၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ပြီးတော့ အလိုမပြည့်သည့် ဟန်ပန်။

အင်း... ပြီးတော့ ကျီးလန့်စာစား ဟန်ပန်လည်း ပါမည် ထင်သည်။ ခြုံပြောရလျှင်တော့ လူတစ်ဦးချင်းက သော်လည်းကောင်း၊ ဖုတ်စုတစ်စုက သော်လည်းကောင်း ဘယ်လိုမှ လေးစားအားကိုးချင်စရာမကောင်းသည့် မျက်နှာတစ်ခုပေါ့လေ။

အသက် ၂၀ အရွယ်မို့ ပညာက သင်ဆဲ။ ပညာလည်း အထူးချွန်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း သိပ်တော့ မညံ့လှ။ အားကစားတော့ တော်တော်ညံ့သည်။ လူကလည်း လူဖလံလေးဟု ခေါ်မည်ဆိုလျှင် သိပ်ပြီး မရိုင်းလှ။ အတွေးသမားပီပီ စာလေး ဟိုရေး ဒီရေးနှင့် အနုပညာဘက်တွင်တော့ ဒီအသက်အရွယ် အတွက် အနည်းငယ် မဆိုးဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုနေ့က မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို သူ အံ့ဩစွာ ပြန်ငေးမောကြည့်နေခဲ့ရသည်။ အရှုံးသမား၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို အထူးပြု ဘာသာအနေနှင့် လေ့လာလိုက်စားနေသူဟူသာ ပကိပ်စက်စက် ခေါ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဘာအရောင်အသွေးမှ မတောက်ပြောင်သော မွဲချာချာ မျက်နှာ တစ်ခုပါလား။

ဒီမျက်နှာကိုမြင်ရမှပဲ မနေ့ညနေက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်ဆိုးဝါးသော ရှုံးနိမ့်မှု၏ တရားခံကို သိမိတော့သည်။

မနေ့က သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရဲစွန့်၍ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လည်ပင်းဖက် ကြီးလာခဲ့သော သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးပါ။ မိန်းကလေး အပေါ်တွင် သူ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သလောက် မိန်းကလေးကလည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးပေလိမ့်မည်ဟု အပိုင် တွက်ထားခဲ့သည်။

ဒီနေ့ကို ကျော်သည်နှင့် ဘဝသည် ပျော်စရာအထိ ထုံမွမ်းလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် တွေးပြီး စိတ်တူး အယဉ်ကြီး ယဉ်ခဲ့သည်။

| ၀ |

မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ပြောင်းလဲမှု။

သူ့ရှေ့က မှန်ကို သူ ကြက်သေသေ ကြည့်နေမိသည်။

ဒီမှန်ရော အခြား မှန်ပေါင်းများစွာကိုပါ နံနက်အိပ်ရာထတိုင်း မှန်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ လူမှန်းသိသည့် အရွယ်က စရေတွက်လျှင် ၁၀ စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဒီမှန်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့်မျက်နှာသည် နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း ပြောင်းလဲနေကျ။ တစ်ခါမှ မနေ့ကမျက်နှာနှင့် တူခဲ့ဖူးသည့် အစဉ်အလာ မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒီမျက်နှာပြောင်းလဲမှုသည် သူ့အတွက် အရေထူပြီးသား ခံစားချက် တစ်ရပ်ပါ။

သို့ပေမဲ့ ဒီနေ့ ပြောင်းလဲမှုကတော့ ပြင်းထန်လွန်းသည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူး။

| ၂ |

အသက် ၂၀ အရွယ်တုန်းက သူသည် ဒီနေ့လိုပင် မှန်ရှေ့မှာ ကြက်သေသေ၍ နေခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်... . .

'နင်ကလည်းဟာ တို့တစ်တွေ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေနေကြတာ၊ ဒီလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ဥစ္စာကို'

မျက်မှောင်လေး ကြိုက်၍ ငြင်းသည်။ ဖွဖွလေးလည်း ရယ်သည်။

ဒီရယ်သံက အဆိုးဆုံး။

ဒီရယ်သံထဲမှာ အားနာသံလည်း ပါသည်။ မနှစ်မြို့သံလည်း ပါသည်။

ပြီးတော့... . .

အံ့အားသင့်သည့် သဘောလည်း ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာနီးတော့ မှန်ထဲတွင် ဒီကျက်သရေမရှိသော ဓွဲခြောက်ခြောက် အရှုံးသမား မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။

[၃]

နောက်ထပ် ၁၀ နှစ်ခန့် ကြာပြီးသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုကို သတိရမိ ပြန်သည်။

အဲဒီနံနက်၏ အရင်ညက သူ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီး တစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေချိန်မှာ သူကတော့ စာအုပ်၊ စာရွက်စာတမ်းများ ပတ်လည် ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကော်ဖီပူလေး လာချပြီး ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့် ထိုင်ကြည့် နေတတ်သော မိခင် သို့မဟုတ် ချစ်သူလည်း မရှိ။ တစ်ယောက်တည်းမှ တကယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း။

အိပ်ရာပေါ် တော့ချတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေ သည်။ အိပ်ပျော်ခါနီးမှ ကမန်းကတန်း သတိရပြီး နာရီသံပတ်ကို ပေးရသေးသည်။ မနက်ဖြန် စောစောထရဦးမည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်ပိတ်နေဆဲမှာပင် သူ အိပ်ရာက ပြန်ထခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းမီးကို ဖွင့်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ မျက်နှာ

သစ်ပြီး ရှေ့ကမှန်ကို မော့ကြည့်သော အခါတွင်တော့ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို သူ မြင်ရလေသည်။

မျက်ကွင်းညိုညို အောက်မှာ ခွက်ဝင်နေသော ပါးနှစ်ဖက်၊ အလယ်မှာတော့ တင်းရင်းစွာ စေ့ထားသောနှုတ်ခမ်း၊ အံ့ကြိတ်ထား တာသည့်အလား ပြတ်သား ထင်ရှားသော မေးရိုးနှစ်ဖက်။ ဒီမျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ အထင်ရှားဆုံးကတော့ ညိုမည်းနေသည့် မျက်ကွင်းများ ထဲမှာပင်လျှင် အရောင်တက်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံပါ။

ဒီမျက်နှာသည် မလှပါ။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ပင် မရှိဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော် ယခုမြင်နေရသော မျက်နှာသည် တကယ်ပဲ သူ့ မျက်နှာပါ ဆိုလျှင် သူကတော့ အလွန် ကျေနပ်သည်။

မှန်ထဲက လူ၏ မျက်လုံးများက 'ခတ်ပါစေ၊ ပင်ပန်းပါစေ၊ ဘယ် တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးကွဲ'ဟု ကြုံးဝါး နေသယောင်ယောင်။

ကြိုက်ပြီ။

[၄]

နောက်ထပ် ၁၀ နှစ် ထပ်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

လှပသပ်ရပ်ပြီး ခေတ်မီသော အိပ်ခန်းလေးတစ်ခုမှ သူ အိပ်ရာ နိုးခဲ့သည်။ ဘေးကို လှည့်ကြည့်တော့ ဇနီးဖြစ်သူက မရှိတော့။ ဇနီး ဖြစ်သူသည် အမြဲတမ်း ဈေးစောစော သွားလေ့ရှိသည်။ အလုပ် အမြဲ စောစော သွားတတ်သော သူ့အတွက် နံနက်စာကို အပြောင်းအလဲ အမြဲရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေ့ ရှိသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က သမီးလေး။ တိပ်ခန်း သီးခြား လေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ပေးထားပါလျက်နှင့် တစ်ရေးနီးသည်နှင့် 'ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ အိပ်ချင်လို့ပါ'ဟု ချွဲနွဲပြီး လာတိုးလေ့ ရှိသည်။ အဖေနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဒါကိုပင် ကြည်နူးစွာလက်ခံ

နေကျ။ ခဏနေလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝင်လာတော့မည်။ အိပ်ပျော်
နေဆဲ နှမငယ်ကို မနိုး နိုးအောင် စတော့မည်။

တွေးရင်းက ပြုံးမိပြီး အိပ်ခန်းနှင့် တွဲထားသော ရေချိုးခန်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ညက သူ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျသည်။

ဂုဏ်ပြုပွဲ . . .

ဘဝမှာ တစ်ဆစ်ချိုးတစ်ကျွေး အောင်မြင်မှုတွေ ၁၀ နှစ်အတွင်း
မှာ တော်တော်များခဲ့ပြီမို့ သူ့အတွက် ထူးထူးခြားခြား မခံစားရသော်
လည်း သူ့ကိုချစ်ပြီး သူ့ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို အသိအမှတ်ပြုခံယူခဲ့
ဖူးကြသည့် သားသမီးလို၊ ညီ၊ နှမလို သံယောဇဉ်ရှိနေရသော တပည့်
တို့က ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုတပည့်တို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဒီတစ်ခါ
မိမိအောင်မြင်မှုကို သူတို့ကပင် ပိုလို့ ပျော်ရွှင်နေသလိုလို။ ဒါနဲ့ပင်
မနေ့က ဂုဏ်ပြုပွဲလေး လုပ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှလည်း
ယမကာ မသောက်၊ သူ့ကလည်း မကြိုက်။ မိန်းကလေးများလည်း
ပါသဖြင့် သူ့အိမ်ခြံဝင်းလေးထဲတွင် လုပ်ကြသည်။ ညဉ့်နက်မှ လူစု
ကွဲကြသည်။

လူစုမကွဲမီ အရင်းနှီးဆုံးတပည့် တစ်ဦးက ထူးဆန်းသော မေးခွန်း
တစ်ခုကို မေးလေသည်။

‘ဆရာ့ကို သိပ်အားကျတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ဘဝမှာ ဆရာ
ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေဟာ အခု ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်နေတဲ့
ရည်မှန်းချက်တွေပဲ၊ ဆရာကတော့ အခု အားလုံးရသွားပြီ၊ ပြည့်စုံ
သွားပြီပေါ့နော်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် သိချင်တာက အခု ဆရာ ဘာလုပ်
မလဲဟင်’

‘ဘာလဲကွ မင်းမေးတာ ငါ မရှင်းဘူး’

‘ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဆရာ ငယ်ငယ်က ကြိုးစားသလို ကျွန်တော်လည်း
အခုကြိုးစားမှာပဲလေ၊ ရွှေဆောင်လမ်းပြ လုပ်ပေးမယ့် ဆရာကလည်း
ရှိတော့ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ကျရင် ဆရာလို ဖြစ်လာနိုင်တယ်

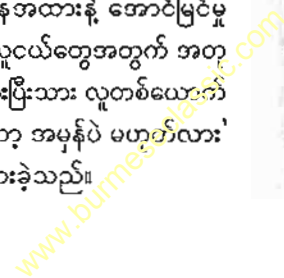
ပေါ့နော်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင် ဖြစ်ပြီးရင် ကျွန်တော်က ဘာဆက်လုပ်
ရမှာလဲပေါ့၊ ဆရာက အခု ဘာလုပ်မှာလဲပေါ့၊ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး
ဆိုရင် ဆရာ အစကတည်းက ဘာလို့ ဒီလောက်အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားခဲ့
သလဲ၊ အဲဒါကို သိချင်တာပါ’

သူမေးခွန်းက မလွယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှည်ရှည်ချ၍ စဉ်းစား
ပြီးမှ ဖြေနိုင်သည်။

‘ဒီအောင်မြင်မှု ဆိုတာက ရပြီးပြီးချင်း ခဏလေးပဲ စိတ်ထဲမှာ
ပျော်ရတာ၊ ပြီးတော့လည်း ရိုးသွားပြီး ပုံမှန်နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုထဲ ပြန်ဝင်
သွားရတာပါပဲ၊ ဒါကို မင်း ဆိုလိုတာမဟုတ်လား၊ ဒီအောင်မြင်မှုတွေ
မရတော့ရော ဘာထူးခြားလို့လဲ၊ ဒီသဘောပေါ့’

‘အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်၊ အဲဒီ ဆင်ဆင်မျိုး ခံစား
ရတယ် ဆရာ’

‘အောင်မြင်ရုံ သက်သက်တော့လည်း ကြိုးစား ရုန်းကန်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး (Personality) ပေါ့ကွာ၊
Personality ဆိုတာ ရုပ်ရည်သက်သက်တော့လည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊
ရုပ်မှာတော့ အနည်းနဲ့အများ လာထင်တာပေါ့ကွာ၊ တကယ် ဆိုလို
တာက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတိုင်းရဲ့နောက်မှာ
‘အောင်မြင်မှု’ချည်းပဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကလည်း ပြောင်းသွားတာ၊
ယုံကြည်မှုတွေ တက်လာတယ်၊ စွမ်းဆောင်ရည် မြင့်မားလာတယ်၊
လောကဓံကို ပိုပြီး ကြံကြံခံနိုင်လာတယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊
ဘာအောင်မြင်မှုမှ မရှိခင်က လူရဲ့ ပုံစံအနေအထားနဲ့ အောင်မြင်မှု
ရပြီးတဲ့ လူရဲ့ ဟန်ပန်၊ ဘယ်ဟာက မင်းတို့ လူငယ်တွေအတွက် အတု
ခိုးချင်စရာပုံပေါက်လဲ၊ သူဟာ အောင်မြင်ထားပြီးသား လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ ပြောမပြရင်တောင်မှ ထူးခြားတာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား’
တပည့်ဖြစ်သူ သူ့အဖြေကို ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာနီးတော့ မျက်နှာသစ်မှန်ထဲတွင် မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရပြန်သည်။

မျက်လုံး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရေတွန့်မှုများ မသိမသာ ဖြစ်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အလယ်ထဲမှ မျက်ဝန်းနက်တို့က အမြဲ စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရေလို ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်းနေသူတစ်ဦး။ အသက်အရွယ် အရ ပါးနှစ်ဖက်နှင့် မေးအောက်တွင် အသားပြင်တို့ ပြည့်တင်းစပြုနေပြီ။ ပါးပြင်နှင့် နှုတ်ခမ်းကြားတွင်တော့ ဘာအရေးအကြောင်းမှမရှိ။ စိတ်အလွန်အမင်း ညစ်ခြင်းနှင့် စိတ်အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ နှစ်အနည်းငယ်မျှ ကင်းဝေးခဲ့ရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ညက ပွဲမှာ သူ့ထက် အသက် ၁၅ နှစ်ခန့် ငယ်သည့် တပည့်မလေး တစ်ဦးက သူ့ဇနီးကို မေးသည်။

‘ဆရာ ဒီအရွယ်မှာတောင် ဒီရုပ်ရည်နဲ့ ဒီလောက်အရွယ်တင်တာ မမနဲ့ တွေ့တုန်းက အရမ်း စွဲနေတဲ့လူ ဖြစ်မှာပဲနော်’

ရင်းနှီးသောသူမို့ ဇနီးက စိတ်မဆိုး၊ ရယ်သာ ရယ်သည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေ မမြင်ဖူးကြဘူး ထင်တယ်၊ မင်းတို့ဆရာက ငယ်ငယ်က သိပ်ရုပ်ဆိုးတာ’

‘ဟုတ်လို့လား မမရဲ့’

‘မမနဲ့လည်း ကြီးမှ ဆိုတာပါ။ သူ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး မမတောင် ပြောသေးတယ်၊ ရှင် အဲဒီတုန်းက မစွဲတာ မပြောနဲ့ အဲဒီတုန်းကသာ ဆုံဖြစ်ရင် ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို မကြိုက်ပါဘူးလို့’

မှန်သင့်သလောက်တော့လည်း မှန်သည်။

မျက်နှာတစ်ခု အသက်အရွယ်အရ ပြောင်းလဲလာရာတွင် အိုမင်းလာခြင်း၏ အရပ်ဆိုးမှုနှင့် ရင့်ကျက်လာခြင်း၏ တည်ငြိမ်ကျက်သရေရှိမှုတို့ အားပြိုင်ကြစမြဲ။ ယခု မှန်ထဲမှ မျက်နှာကတော့ အကောင်းဘက်က အားသာနေသည့် ဟန်ပန် ရှိသည်။ ဒီအတွက် အနည်းငယ်

ကျေနပ်သယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း သိပ် ထူးထူးခြားခြားတော့ မခံစားရ။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ဒါကို ကျေနပ်စွာ ခံစားဖို့ အိုမင်းစ ပြုနေလေပြီ။

မှန်ထဲက မျက်နှာကိုပဲကြည့်လေ။ နားသယ်စမှာ ဆံဖြူတစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစ ထောင်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

[၅]

မကြာသေးခင် ကာလက နံနက်ခင်းတစ်ခုကို သွားသတိရမိပြန်သည်။ ထိုနံနက်ခင်းက သူကြည့်ပုံဖြစ်သော မှန်သည် ဆေးခန်းကြီးတစ်ခု၏ အထူးလူနာခန်း အတွင်း တွဲဖက်ထားသော ရေချိုးခန်း အတွင်းမှ မှန် ဖြစ်သည်။

ထိုနံနက် အိပ်ရာထချိန် သူ့နံဘေးတွင် သူ နာမည်ကောင်းကောင်း မမှတ်မိသော အကူသူနာပြု ယောက်ျားလေးသာ ရှိသည်။ ထိုယောက်ျားလေးက သူ့ကို ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ဟန်ပြင်၍ သူက တားရသေးသည်။

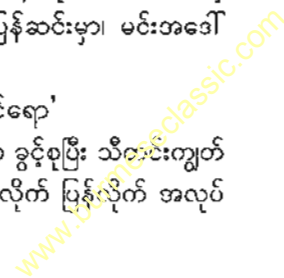
တပည့်ဖြစ်ဖူးသူ ဆရာဝန်ကြီးက ‘သိပ်မကြိုက်ဘူး’ဟု ပြောသော သူ့နှလုံးသည် သူ့ကို ဘာမှတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မခံစားစေခဲ့။

မွန်ပြည်နယ်ဘက်တွင် တရားစခန်း သွားဝင်နေသော ဇနီးကို လိုက်ခေါ်မည် ပြုသည့် တူဝမ်းကွဲလေးကိုလည်း သူ တားခဲ့သေးသည်။

‘ငါ့တပည့်က စိတ်ပူလို့ ဆေးရုံခဏတင် နားခိုင်းတာ၊ ငါ ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပြန်ဆင်းမှာ၊ မင်းအဒေါ်အလကား စိတ်ပူနေမယ်’

‘အစ်ကိုလေး နိုင်ငံခြားက ဖုန်းဆက်ရင်ရော’

‘သားလည်း ပြန်မလာစေနဲ့ ဒီကောင်က ခွင့်စုပြီး သီတင်းကျွတ် ပြန်လာမယ် စီစဉ်ပြီးသား၊ အလကား သွားလိုက် ပြန်လိုက် အလုပ် ရှုပ်တယ်’

| ၆ |

မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် ထိတ်လန့်
ချောက်ချားစရာ ပြောင်းလဲမှု။

နှစ်ပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးခဲ့သည့် တရုတ် ပြောင်းလဲနေသော
မျက်နှာ၊ တယ်ပြောင်းလဲမှုကိုမှ သူ သိပ်ကြီးမတုန်လှုပ်ခဲ့။ ဒီနေ့
ကတော့ တရား လွန်လွန်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ရှေ့ကမှန်ကို ကြက်သေသေ ငေးမော ကြည့်နေရာကနေ စိတ်ထဲ
တွင် မိုက်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်ချင်လာသည်။

ရှေ့က မှန်ထဲတွင် ဘာမျက်နှာမှ မရှိချေ။
အလိုမပြည့်ခဲ့သည့် မျက်နှာ၊ ရဲရင့် တက်ကြွခဲ့သည့် မျက်နှာ၊
ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခဲ့သည့် မျက်နှာ၊ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ခဲ့သည့် မျက်နှာ။
ဘာမျက်နှာဆို ဘာမျက်နှာမှကို မရှိ။

ပကတိ ဟာလာဟင်းလင်း...။

○

သားက နိုင်ငံခြားမှာ။ နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာမလေးတစ်ဦးနှင့်
အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေး နှစ်ယောက်ပင် ရနေလေပြီ။

သမီးကလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး သူနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်း
တွင်ပင် သီးခြားနေသည်။ ကလေးက တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသော်လည်း
ကလေးကိစ္စ တော်တော် အလုပ်ရှုပ်ဟန် တူသည်။ သူ့ဆီ တစ်ပတ်
တစ်ခါပင် မရောက်ဖြစ်။

မနေ့က အဖေ ရုတ်တရက် ဆေးရုံ တက်ရသည် ကြား၍
လိုက်လာသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် ည ၈ နာရီခန့်အထိ နေပြီးမှ
'ကိုကို ပြန်လာခါနီးပြီ' ဟု ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်သွားသည်။

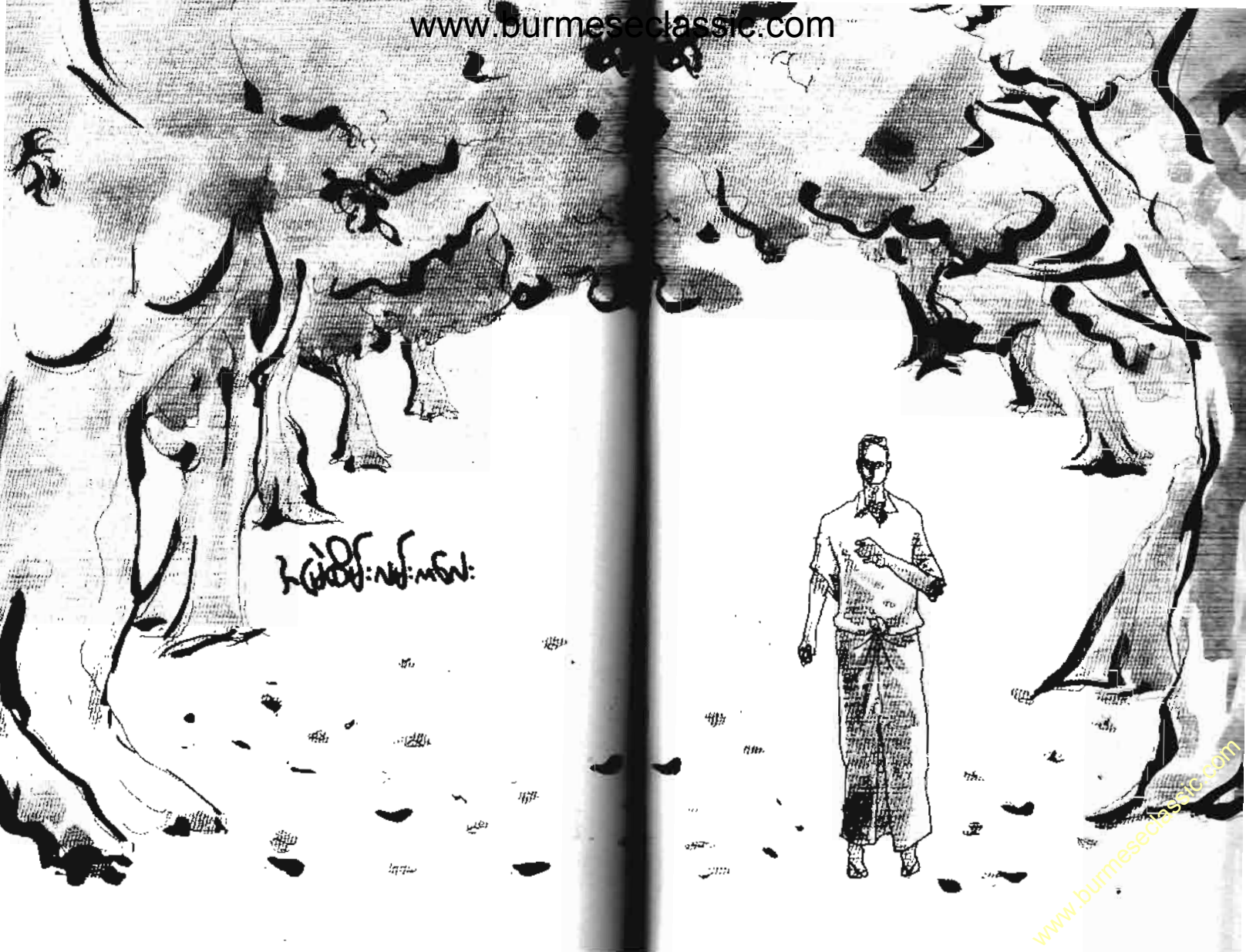
အမှန်တော့ ဒီတစ်ခေါက် တရားစခန်းဝင်လျှင် သူ့ကိုခေါ်လာဖို့
ဆရာတော်က ဇနီးဖြစ်သူကို တဖွဖွမှာရှာသည်။ အရေးကြီးသော
အစည်းအဝေး တစ်ခုကို မဖျက်ချင်၍ ကျန်နေခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက်
ဆေးရုံတက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရာနိုးဖြစ်ပြီ။

ဆေးရုံရေချိုးခန်းက မှန်ထဲတွင်တော့ သူ့စိမ်း နောက်တစ်ဦးကို
မြင်ရပြန်လေပြီ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာ၊ အရေးအကြောင်းများ ထင်နေ
သော မျက်နှာသည် ဆေးဆိုးထား၍ မည်းနက်နေသော ဆံပင်နှင့်
မလိုက်ဖက်။ မျက်လုံးမျက်ဖြူသားတို့က သွေးကြောများ ယှက်ဖြာ၍
နီကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှက်သားတို့က ခပ်မိုင်းမိုင်း၊ ယခင်ကလို
အရောင်မတောက်ပနိုင်တော့။ တွေဝေခိန်းမောနေတာလား၊ ထိတ်လန့်
စိုးရွံ့နေတာလား။ တစ်ခုခု၏ သဘောတရားတို့သည် မျက်ဝန်းထဲမှာ
တွေ့ရသည်။ အဲဒီနေ့ နံနက် မှန်ထဲက လူစိမ်းကို သူ သိပ် မနှစ်ဖြူ
ချေ။ မကြာခင် ဒီလူစိမ်း ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မိ
သည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် ဒီနေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကုသိုလ်းလှ:မဂ်:

ခရေပင်များ ကြားက တစ်ချက် တစ်ချက် တိုးဝင်လာသော လေလေးသည် အေးမြစွတ်စို၍နေသည်။ လူသာမန်တို့ ဖန်တီး၍ မရနိုင် ကောင်းလောက်အောင် လှပသည့် ဒီ ပန်းချီ ဆန်လှသော ရှုခင်းထဲတွင် အလှပဆုံး အရာကတော့ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှ လိမ်းခြယ် မထားပါဘဲနှင့် ပင်ကိုမျက်နှာ အလှကို လန်းဆန်း နုပျိုမှုက ခြယ်သထားသည့် အလှတရားသည် စိမ်းလန်း လှပသော လမ်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို ဖွဖွလေး တွဲဖက်၍ ပါးမို့မို့ကို သူ့ဘယ်ဘက် ပခုံးပေါ်သို့ မှီရင်းက သူနှင့် လမ်းအတူ လျှောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘဝတစ်သက်တာခရီးအတွက် လျှောက်နေကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါရစေ တော့ ဟူသော ဆုတောင်းကို ထိုနေ့က ဘယ်နှကြိမ်၊ ဘယ်နှခါမှန်း မသိအောင် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမျိုးပြည့်စုံသော အလှတရား တို့သည် ကြာရှည် မမြဲတတ်ကြောင်းကို သူ့အသက်က ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ဘဝနာခဲ့ဖူးသူပီပီ ခိပ်မိနေခဲ့လေရာ ကံကြမ္မာကို တော့ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင် ယုံစား၍ မရနိုင်ခဲ့။

ထင်ထားခဲ့ စိတ်ပူခဲ့သလိုပင် ထိုလှပသော လမ်းလေးပေါ်တွင် ထိုလှပလွန်းသော ချစ်သူလေးနှင့် ၁၁ လ တိတိသာ လျှောက်ခွင့်ရခဲ့ ရပြီး လမ်းခွဲခဲ့ရလေတော့သည်။

[၂]

မိုးဦးကျ မိုးစက်လေးများ အောက်တွင်တော့ စိမ်းစိုသော လမ်းလေးက လှပနေမြဲ။

[၁]

ပြောပြရလျှင် အိပ်မက်ထဲက ပန်းချီကား လှလှလေးတစ်ချပ်လို လှပ လွန်းနေ၍ ယုံနိုင်စရာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း ဒီမြင်ကွင်းလေးက တကယ်ကို ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

မိုးလေးက တစ်မုံစိမ့် ရွာနေသည်။ လမ်းဖြတ်လျှောက်လို့ မရလောက်အောင်တော့လည်း မဟုတ်။ သို့သော် ညကတည်းက တစ်ညလုံး ရွာထားသည်မို့ လမ်းလေး တစ်လျှောက် လမ်းဘေးက သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များ အားလုံး စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်နေသည်။

လမ်းလေးက အုတ်ကျိုးစများ မှန်နေအောင်ထု၍ ခင်းထားသော မြေသားလမ်းလေးမို့ ငွက်မရှိ။ စိုရုံလေးသာ စိုနေသည်။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခရေပင်ကြီးများက ဘေးချင်းလည်း ယှက်နေ သည်။ လမ်းကိုလည်းမိုး၍ ဟိုဘက်ဒီဘက် ယှက်နေသည်။ မိုးရေစက် တို့ကို ကျောဖြင့်ခံယူကာ ကွယ်ပေးထားသော ခရေပင်ကြီးများသည် စွတ်စိုနေသော လမ်းလေးပေါ်သို့ သစ်ရွက်စိမ်းနံ့နှင့် မြေသင်းနံ့လေး သင်းရံ့မျှ ရေစက်လေးများကို တစ်ပေါက်ချင်း ကြိုကြားကြိုကြား ချပေးနေကြသည်။

မိုးရေစက်လေးများကလည်း လှသည်။ ခရေပင်များကလည်း လှသည်။ မြေသားလမ်းလေးကလည်း လှသည်။ လေနုလေအေးလေးကလည်း လှသည်။

ပြီးတော့ သူ့ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို တွဲဖက်၍ သူ့ဘယ်ဘက် ပခုံးကို ပါးလေးမို့ရင်း လမ်းလျှောက်လာသော ဝဉ္စ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကလည်း လှပါ၏။

ဟိုတုန်းကအတိုင်း အရင်အတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲသလောက် ပါ။

ဘာဆိုဘာမှသာ မပြောင်းလဲလျှင် တကယ် တကယ် ဖြစ်နေသည် ဟုပင် ထင်စရာ မရှိ။ ယခုတော့ ပြောင်းလဲခြင်း တစ်ရပ်က ရှိနေ၍သာ အိပ်မက် မဟုတ်တာ သေချာနေတော့သည်။

သူ့ . . .

အနှစ် ၂၀ တိတိ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ သူ့အသက်က ၃၉ နှစ် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

[၃]

ဒီလမ်းလေး၏ထိပ်ဆုံးတွင် မြို့နယ်စိုက်ပျိုးရေးရုံးရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ က ဒီလမ်းလေးပေါ်မှာ လှပသော မိန်းမငယ်လေး တစ်ဦး နှင့် ယှဉ်တွဲလျှောက်လှမ်းခဲ့စဉ်က သူသည် ထိုစိုက်ပျိုးရေးရုံးမှ ပုတ်ပြတ်စား အငယ်တန်း စာရေးလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိန်းကလေး ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးရုံးမှ မြို့နယ်မန်နေဂျာ၏ သမီးပျိုလေး ဖြစ်လေ သည်။

'အစ်ကို့ . . . ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား၊ အစ်ကိုက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ အစ်ကို့မှာ ဘာဆုံးရှုံးစရာ ရှိလို့လဲ'

လှပသော မျက်နှာလေးပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းများ တဖြင့်ဖြင့် မိုးစက်များနှင့်အတူ စီးဆင်းရင်း ဒီလမ်းလေးပေါ်မှာ မေးခဲ့ဖူးသည်။

ခေါင်းကိုသာ လေးဖင့်စွာ ခါပြလိုက်သည်။
'အစ်ကို့ ရင်မဆိုင်ရဲတာမဟုတ်ဘူး နှမ၊ နှမကို ရင်မဆိုင်စေချင်တာ'

အံလေး ကြိတ်သည်။
'ဒါ ဆင်ခြေပဲ'

မိန်းကလေး မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲ။ လမ်းလေးကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ တိုးတိုးလေး ဖြေသည်။

'စိမ်းစို လန်းဆန်းနေတဲ့ ဘဝလေး တစ်ခုကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ရှိစေချင်တာပါ နှမရယ်၊ အစ်ကို့ရဲ့ ဇနီးဘဝဟာ အစ်ကို့ရဲ့ ချစ်သူ ဘဝလို မသာယာနိုင်ဘူး ဆိုတာကို သိနေလျက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါ်သွားရက်မှာတဲ့လဲ'

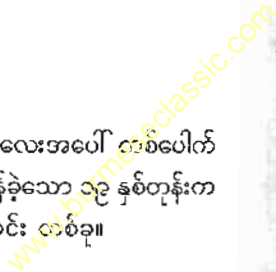
'ဒါဆို ချစ်တယ်လို့ အစက ဘာလို့ ပြောခဲ့သေးလဲ'
ဒေါသတစ်ဝက်၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်၊ မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းတို့ပါ မသိမသာ စွက်နေသော မျက်နှာလေးကို မော်ကြည့်၍ ရင်ထဲက ရှိသည့် အမှန်တရားကို ဖြေလိုက်မိသည်။

'အဲဒီမေးခွန်းက ပြီးခဲ့တဲ့ ၁၁ လလုံးလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးတိုင်း မေးနေမိခဲ့တဲ့ မေးခွန်းပါ ညီမရယ်'

နှုတ်ခမ်းလေး ပြတ်မတတ် ကိုက်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ ပါသည်။

[၄]

မိုးစက်လေးများ ခရေရွက်များမှတစ်ဆင့် လမ်းလေးအပေါ် တစ်ပေါက်ချင်း ကျနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိရင်းက လွန်ခဲ့သော ၁၉ နှစ်တုန်းက ချစ်သူလေးကို ပြန်သတိရနေမိသည့် ညနေခင်း တစ်ခု။

မိုးရေထဲမှာပင် ထီးလေးတစ်လက်ကို ပန်းနှင့်ပါးကြားမှာ ရအောင် ညှပ်ရင်း လမ်းလေးဆီသို့ ကင်မရာ ချိန်နေသော မိန်းမငယ်လေး တစ်ဦးကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်။

အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမငယ်လေးမှာ သူ့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသည့် လမ်းလေးလိုပင် စိမ်းလန်း နုပျိုလှပလျက် ရှိသည်။

ချောင်းဟန်သံပေး၍ အနားသို့ကပ်သွားပြီး ထီးကို လှမ်းတောင်း ယူ၍ မိန်းကလေးပေါ် ကိုင်မိုးပေးလိုက်သည်။

'သင့်ခံယူ'... ဟု ချစ်စဖွယ် လှည့်ပြုံးပြကာ မိန်းကလေးက ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံသုံးပုံ ဆက်တိုက် ရိုက်နေသည်။

ထီးလေးကို ပြန်ပေးလိုက်တော့ မိန်းမငယ်က ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သည်။

'သူများကိုတော့ ထီးမိုးပေးပြီး အစ်ကိုက မိုးထဲ ဒီအတိုင်း ပြန်လျှောက်တော့မလို့လား'

အစ်ကို့... ဟူသော ဝေါဟာရကြောင့် တိတ်တိတ်လေး ခိုးပြုံး မိသည်။ ရှေးဘဝအကျိုးပေးပေပဲလား၊ ဆေးလိပ်၊ အရက် ရာသက်ပန် ရှောင်ခဲ့၍လားတော့ မသိ။ စာကြည့်မျက်မှန် တပ်မထားသော အခါ တိုင်းတွင် သူ့အသက်ကို လူတိုင်းက အမှန်အတိုင်း မမြင်ကြ။

'ဒီမိုးနဲ့ ဒီလမ်းက လျှောက်နေကျပါ။ ထီးမလို့ပါဘူး။ သမီးက ကင်မရာနဲ့ဆိုတော့ ဆောင်းရမှာပေါ့။ ရိုက်ဦးမလား။ ကိုင်ထားပေးမယ် လေ'

'သမီး'ဟု တမင် သုံးလိုက်ပေမယ့် ၄-၅ နှစ် ကြီးသူများကိုပင် 'သမီး'တပ်၍ စကားပြောတတ်သော ခေတ်၏ သမီးပျိုက ရိပ်မိဟန် မတူ။

'ရပါပြီ အစ်ကို၊ ဒါထက် ဒီလမ်းထိပ်မှာ စိုက်ပျိုးရေးရုံးရှိတယ်ဆို ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် တည့်တည့်ပဲ၊ သမီးက ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ'

လျှာလေး တစ်လစ် ထုတ်ပြသည်။

'သမီးက 'အဂရီ'က ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူပါ။ ကျောင်းပိတ်လို့ ဒီနားမြို့က အဘိုးအဘွားတွေအိမ် လာလည်တာ။ ဒီနား ရှုခင်းလေး တွေ လှတာတွေလို့ မိုးထဲမှာတောင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စက်ဘီးရပ်ပြီး ဓာတ်ပုံဆင်းရိုက်တာ၊ ဟိုဘက်က ဆိုင်းဘုတ်လေးတွေ ထောင်ထားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေဘက်ပါ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ချင်လို့ မြို့နယ်မန်နေဂျာရှိရင် ဝင်ခွင့်တောင်းမလို့ပါ'

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ပြုံးရသည့် အလှည့်။
'အခုတွေ့နေတာ အဲဒီ မြို့နယ် မန်နေဂျာပါပဲကွယ်၊ ရိုက်သာ ရိုက်ပါ'

'ရှင်'
မိန်းကလေးက မယုံနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် မော်ကြည့်သည်။
'သမီးက မန်နေဂျာဆိုတာ အသက် ၄၀ လောက်အရွယ်လူကြီးလို့ ထင်ထားတာ'

ပြုံးမိရပြန်သည်။
'ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဦးလည်း ၃၈ နှစ် ကျော်ပါပြီ'
'အိုး... မဟုတ်တာ'

'ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြီးရင် ရုံးထဲ ဝင်လာခဲ့၊ မြို့နယ်မန်နေဂျာ ဆိုတဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဦးကို တွေ့ရင် ယုံမယ် မဟုတ်လား၊ ဦးက မုန့်လည်း ဝယ်ကျွေးပါမယ်၊ ဦးကို ငယ်တယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ အတွက်ပေါ့'

စိမ်းစိုသော လမ်းလေးတစ်လျှောက် ရယ်သံလေးတို့ ဝေစည်ခဲ့ သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကို 'ဦး'ဟု ပြောင်းခေါ်ပြီး ခင်မင်ခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်နှစ်တိတိ အကြာ ရေဆင်းနှင့် သူ့မြို့ကြား စာအသွား အလာ ၁၁ စောင်တိတိ အသွားအပြန် ရှိခဲ့ပြီးနောက် ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ရက် ထပ်မံ ရောက်လာသောအခါတွင်ကား မိန်းကလေးက သူ့ကို 'အစ်ကို' ဟု ပြောင်းခေါ်ပြန်လေသည်။

[၅]

'မက္ခာလွန်းဘူးလား ဆရာရယ်'

အပျိုကြီး ဒု-ရုံးအုပ်၏ အမေးကို ပြန်ဖြေမနေတော့ဘဲ ပခုံးသာ တွန့်ပြမိသည်။

'မြက်နုကြိုက်တယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါတော့လားဗျာ'

အပျိုကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဆရာ့ကို အဲဒီလိုထိခိုက်အောင် ပြောဖို့ စိတ်တောင် မကူးမိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာအရွယ်တင်ပုံနဲ့က မင်္ဂလာဆောင်မှာ တွဲထွက်လာကြ ရင်တောင်မှ လိုက်ဖက်တယ်လို့ သူများက ထင်နေကြဦးမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . .

ပြောရင်းက ရပ်သွားသည်။

'ရယ်စရာပြောတာပါဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ'

အပျိုကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

'ဆရာက အခု အသက် ၄၀ မပြည့်တပြည့်မှာ ရုပ်က ၃၀ ရုပ် ပေါက်နေပေမယ့် စိတ်ကတော့ သက်တူရွယ်တူ ၄၀ တွေထက်တောင် ရင့်ကျက်ပြီးနေပြီ၊ သူလေးကတော့ ၁၉ နှစ်သမီးလို့ပဲ တွေးနေ ပြောနေ ဦးမှာပဲ၊ အခုလို တွေ့လို့ရတုန်းမှာပဲ တွေ့ရတော့ တစ်ယောက်ယောက် ကြားချင်မယ့် စကား၊ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာလေးတွေပဲ ရွေးပြောကြ၊ ဘာ အခက်အခဲမှ မရှိပေမယ့် တစ်အိမ်တည်း တစ်နေကုန် အတူတူ နေကြ ပြီး ဘဝကို တကယ် ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြဲ သဟဇာတ ဖြစ်နေနိုင်ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူတာပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာ . . . စိတ်ဆိုးလား'

'မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို သဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစေ ချင်လို့ တိုင်ပင်တာပါဗျာ၊ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ အင်း . . . ဒီလောက် သိအိုရီတွေ ကျေညက်လွန်းလို့ ကြောက်ပြီး အပျိုကြီးဖြစ်တာ ထင်ပါရဲ့'

ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။

'စိတ်မဆိုးရင်တော့ ပြောဦးမှာ'

'ပြောပါ၊ ပြောစေချင်လို့ တိုင်ပင်တာ'

'ဆရာ အသက် ၄၀၊ သူလေးက ၂၀ မှာ ဆရာက ၃၀ ရုပ်ပေါက် ပြီး ၃၀ လောက် ဖျတ်လတ်နေတော့ စိတ်ချင်း၊ ရင့်ကျက်တာချင်း မလိုက်ဖက်တာတောင် ရုပ်က မျှနေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာက ၅၀၊ သူက ၃၀ မှာ ဆရာက အခုလိုပဲ ဆက်ပြီး နုပျိုနေဦးမှာလား၊ ဒါ သိပ်မသေချာဘူးနော် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဆရာက ၆၀၊ သူက ၄၀၊ သေချာတာ တစ်ခုက ဆရာ ပင်စင်ယူပြီး စိတ်ဓာတ်ကျချိန်မှာ၊ သူက အခုမှ ဘဝမှာ လူမှု ဆက်ဆံရေးအရ အထွတ်အထိပ်အရွယ် တက်ကြွနေတုန်း၊ ကျွန်မ အရွယ်ကြီး တွေးကြည့်ရင် စိတ်ပူတယ် ဆရာရယ်'

အပျိုကြီးစကားက မှန်လွန်း၍ နားဝင် မချိုနိုင်တော့။

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်သာ လျှော့ချလိုက်ရသည်။

'အဲဒီကျတော့လည်း အနှစ် ၂၀ လောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါင်းဖက်ရပြီးပြီပဲ၊ တန်တယ်လို့ သဘောထားရမှာပေါ့ဗျာ'

[၆]

လမ်းလေးတွင်တော့ မိုးက စိမ့်၍ ရွာနေဆဲ။

ခရေရွက်တို့က မိုးစက်မိုးပေါက်များကို ကျောနှင့်ခံပေးထားလျက် လမ်းလေးပေါ်သို့ မွေးယုံ့ရုံ၊ စိုစွတ်ရုံမျှ ခါချပေးနေကျဖြစ်။

'ဘယ်သူတွေတားတား နောက်မဆုတ်ကြကြေးနော်'ဟု လက်ညှိုး လေး တစ်ချောင်း ထောင်ပြောရင်း နှုတ်ဆက် အိမ်ပြန်သွားခဲ့သော ငယ်ရွယ်လွန်းသူ ချစ်သူလေးအကြောင်းကို တွေးရင်းက ကိုယ့်ကိုးယံ ကိုယ် သတိမထားမိဘဲ ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးနေခဲ့မိသော မျက်နှာသည် လမ်းလယ်ကောင်တည့်တည့်တွင်ရပ်၍ မိမိကိုကြည့်ရင်း ပြုံးပြနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့မှ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ကည်သွားခဲ့သည်။

အသက်က ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ တွင်း ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ကိုယ်ဟန် က ခပ်ပြည့်ပြည့်။ မေးစေ့နှစ်ထပ် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို တစ်နေရာ ရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မိပေမယ့် စဉ်းစားလို့တော့ မရ။

‘ကိုအောင်မိုး. . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မက. . .’

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရယ်သည်။

‘အစ်မက. . . တဲ့၊ မမှတ်မိတာတော့ သေချာနေပြီ’

အားတုံအားနာပင် လိုက်ရယ်မိသည်။ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ။

‘မျိုးပါ’

‘အိုး’

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀ တ နီလမ်းပေါ်တွင် လမ်းခွဲခဲ့ရသည့် ချစ်သူပါတကား။

| ၇ |

အရူးအမူး စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရသည့် မိန်းမပျိုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရတာတောင် တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းကင်းမဲ့ပြီး အံ့အားသင့်ရုံ သက်သက်ကိုသာ ခံစားနိုင်သော သူရင်ကို သူ နားမလည်မိ။

အရင်တုန်းက မျိုးနှင့် ပြန်ယှဉ်စဉ်းစားမိစရာလည်း ဘာမှမရှိတော့ တာကိုးဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ အားနာနာနှင့် တွေးမိသည်။

‘ပီတာပင် ပုံပြင်မှာတုန်းက ဘယ်တော့မှ အသက်ကြီးမသွားတော့ တဲ့ လူငယ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုအောင်မိုးနဲ့ တွေ့မှပဲ ယုံတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက မောင်အောင်မိုး တစ်ယောက်တည်း ကွက်ချန်ပြီး လူတွေအားလုံး အသက်ကြီးလာကြသလိုပဲလို့ ပြောတာကိုး’

ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩရပြန်သည်။

‘ဆရာ. . . ဆရာနဲ့ တို့ တွေ့လို့လား’

‘ဖေဖေက ပင်စင်ယူပြီး ဒီမြို့မှာပဲ နေနေတာ၊ ကိုအောင်မိုးကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အမြဲ တွေ့နေတာတဲ့၊ နှုတ်သာ မဆက်ဖြစ်တာတဲ့’ ခေါင်းသာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။

‘မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ တောင်းပန်တာပါ သားရယ်၊ သမီးလေး ဘဝ အေးအေးချမ်းချမ်း စိုစိုပြည်ပြည် ရှိတာပဲ မြင်ချင်လွန်းလို့ပါ’ ဟု ပြောခဲ့မိသော စကားအတွက် ဆရာ မျက်နှာပူကောင်း ပူပေလိမ့် မည်။

‘အပြင်အိုနဲ့ အတွင်းအိုလို့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ တို့က အတွင်းအိုဖြစ်မှာပေါ့၊ မျက်စိတောင် အနီးမှုန် နေပြီ’

‘ဒေါ်မျိုး’က ရယ်ပြန်သည်။

‘မျက်စိက အိုသာအိုတယ်၊ ချစ်သူငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက် တော့ တွေ့ထားသေးတယ် မဟုတ်လား’

ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး. . .’

‘ဒါတော့ ကိုအောင်မိုးရယ် သတင်းပဲဟာ၊ ရွယ်တူ ယောက်ျား လေးနဲ့ မိန်းကလေး ချစ်သူဖြစ်တာ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် အရွယ် ကွာလွန်းတဲ့ ချစ်သူ စုံတွဲတစ်တွဲ ပေါ်လာရင် အထူးသဖြင့် ဒီလို နယ်မြို့လေးမှာတော့ သတင်းပဲပေါ့’

သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။

‘မျိုးအကြောင်းပဲ ပြောပြပါဦး၊ အခု ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဒီကို ဘာလာလုပ်တယ်ပေါ့’

ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ အရင်က ရန်ကုန်မှာ အခု အမျိုးသားက ကလေးမှာ ရောက်လို့ လိုက်နေနေတယ်၊ ခုက ဖေဖေတို့ဆီ လာတာ၊ သူတို့ လှမ်းခေါ်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ’

'ဘာဖြစ်လို့'
 မျက်နှာအနည်းငယ် တည်သွားသည်။
 'သမီးလေး ကိစ္စပေါ့'
 'သမီးလေး... ဟုတ်လား။ ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ၊ ဘယ်
 အတန်းလဲ'
 မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ကြည့်သည်။
 '၁၉ နှစ်၊ အခု ရေဆင်းမှာ တတိယနှစ် ကျောင်းသူ'
 လမ်းလေးက မိုးရေစက်တို့အောက်တွင် ရုတ်တရက်ကြီး မှုန်ဝါးလို့
 သွားပါသည်။

[၀]

အတန်ကြာသည်အထိ နှစ်ဦးသား စကား မပြောဖြစ်ကြ။ နောက်မှ
 တိုးတိုး မေးမိသည်။
 'စိတ်ဆိုးနေတာလား'
 ခေါင်းခါပြသည်။
 'စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပါ။ တိုက်ဆိုင်
 လွန်းတာကိုသာ အံ့ဩတာ၊ နောက်... အံ့ဩတာ တစ်ခုပေါ့လေ'
 'ဘာလဲ'
 'နောက်မှပြောပြမယ်၊ ဒါထက် မြင်မြင်ချင်းတုန်းက ကိုယ့်ထက်
 အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်သွားတာ မဟုတ်လား'
 အားတို့အားနာဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ သူမကသာ
 ဆက်ပြောသည်။
 'ကိုအောင်မိုးတို့လို အသက်သာ ကြီးလာတယ်၊ ရုပ်မပြောင်းသွား
 ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေက မှန်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ အသက်ကြီးသွားတဲ့ လူတွေလိုပဲ
 နေမှာပဲနော်၊ ကိုယ့်အသက် အစစ်ကို ကိုယ်မခံစားမိဘူး မဟုတ်လား။

အခုလို သက်တူ ရွယ်တူတွေ လူကြီးကြီး ဖြစ်နေတာ ရုတ်တရက်
 မြင်လိုက်ရမှ ကိုယ်လည်း ဒီအရွယ်ပါပဲလားလို့ သတိရမိတယ် မဟုတ်
 လား'

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ စကား ဦးတည်ရာကို နည်းနည်း ရိပ်မိ
 လာသည်။

'သမီးနဲ့ကိစ္စ ကန့်ကွက်ဖို့ ဆင်းလာတာပေါ့နော်'
 ခေါင်းခါပြသည်။

'ကိုယ့်သမီးလေးကို သူ့ထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျား
 ကြီး ဘေးမှာ လူကြီးဆန်ဆန် ဟန်ပန်တွေ အတင်း လိုက်ဖမ်းနေရတဲ့
 အသက်ငယ်ငယ် ဇနီးလေး ဘဝနဲ့ မမြင်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါ
 မိဘတိုင်းရဲ့ သဘာဝပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်မိုးက သမီးထက် သိပ်ကြီးနေ
 တာက လွဲရင် ဘာဖြစ်ချက်မှ မရှိတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့...'
 မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။

'တားရမှာ အားနာစရာကောင်းတဲ့လူလည်း ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ၊
 စောစောက ပြောသလို အံ့ဩတာလေး တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ'

'ဘာလဲ'

'စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ရှိစေ
 ချင်တာပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် အနှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ
 ရုပ် လုံးဝမပြောင်းဘဲနဲ့ စိတ်က ပြောင်းသွားခဲ့တာကိုလေ'

[၉]

သူ့စာကို ဖတ်ပြီးနောက် မိန်းကလေးမျက်နှာ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သွား
 မည်ကို တွေးပင် မတွေးရဲ။ အမျက်ပင်မက အရှက်လည်း သည်းဇွာ
 ရသွားခဲ့ဟန် တူသည်။ ပြန်စာကို သော်မျှပင် မရေးတော့။

ဒီမြို့လေးသို့လည်း ရောက်မလာတော့။ မိန်းကလေး၏ အဘိုး
လည်း ဒီမြို့လေးက ပြောင်းရွှေ့ သွားကြသည်ဟု ကြားသည်။

သူကတော့ ဒီလမ်းလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ လမ်းလေးပေါ်မှာ
နေစဉ် လျှောက်နေဆဲပါ။

လမ်းလေးကလည်း အမြဲ စိမ်းလန်း စိုပြည်နေဆဲပါ။

○

BURMESE
CLASSIC

လက်ရှည်ကျော်

နေဝင် အိပ်တန်းတက်

ဝတ္ထုက အရေးအသား သွက်သည်။ အခန်း အကူးအပြောင်း မြန်သည်။
ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဗဟိုပြုသည့်အကြောင်းအရာက မကြာခင်က
ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဆေးရုံ ဆေးခန်း ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ဆင်တူနေရာ
စာရေးသူက လက်မြန် ခြေမြန် ရေးလိုက်သလားပင် မှတ်ထင်ရသည်။
သို့သော် သူက အခန်းဆက်ဆိုတော့ သည်ပြဿနာ မတိုင်မီက
ရေးနှင့်တာဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

(ဖေမြင့်၏ အမှာမှ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၄၀၆၀၀

နန်း ၆၃ ဝိ စာ ၆၀

တိုက် ၂၀၀၊ ပထမထပ်၊ ၃၆ လမ်း(အထက်) ကျောက်တန်းမြို့နယ်၊
မုန်း - ၃၈၃၀၂၅၊ ၃၉၁၆၃၃ E-mail: nanceizur@www.burmeseclassic.com.mm